

Dvisavaitinis iliustruotas Jaunimo Laikraštis. Lietuvos Vyčių Organizacijos Organas

Tomas VII

Sausio-January 15 d., 1925

442

No. 1 (168)

Vajui Prasadėjus

Vajus tik prasidėjo, o rezultatai jau rodosi. Gyviausia į Vajų eina Naujos Anglijos Vyčių kuopos, kaip 17-ji So. Boston, Mass., 18-ji Cambridge, Mass., 20-ji Nashua, N. H., Chicagos apskričio kuopos, kaip 24-ji, 4-ji, 16-ji, 112-ji ir kitos, taip pat 25-ji Cleveland, Ohio. Kažkaip keistai grimasuoja pereitų metų čempionai — 13-ji, 4-ji kuopos. Išrodo, kad jos ir šiais metais varysis prie čempionato ir dovanų laimėjimo.

Kalbant apie Vajų, prisieina kaip kuriuos dalykus atkartotinai paaiškinti. Būtent:

1. Del mokesnio. Vajaus metu įsirašančio naujo nario mokesnis Centrui \$1.75c. Už tą mokesnį jis įgyja visas organizacijos nario teises ir privilegijas, gauna organą "Vyti" ir skaitosi pilnai užsimokėjusiu iki sausio 1 d. 1926 metų

Vajaus nario mokesnis \$1.75 turi būt užmokami Centrui antkart. Kitaip prie Vajaus narių skaičiaus nebus priskaitomi.

12-sis Seimas Homestead, Pa. nustatė metinę nario mokesnį \$3.00, iš kurių 2 eina Centrui, o 1 dol. lieka kuopai. Kai kurios kuopos joms priklausančią dalį sumazina, kad tuo būdu pritraukus daugiau narių. Bet kas priklauso Centru, jokių išimčių nėra: Vajaus nariai moka \$1.75, o ne Vajaus 2 dol. už metus.

2. Kai kurios kuopos klausia, ar prie Vajaus bus priskaitomi nariai, kurie yra buvę kada nors anksčiau prie organizacijos, o dabar vėl įsirašo? Tai šitaip. Narys, atsilikęs su mokesniais 3 mėnesius, yra suspenduojamas. Atsilikęs už pusę metų — išbraukiamas iš narių skaičiaus. Jis tuomet gal stot iš naujo ir skaitomas nauju na-

riu. Tokie asmenys, prisirašę Vajaus metu ir užsimokėję nustatytą mokesnį, bus skaitomi Vajaus nariais.

3. Yra šeimynų, iš kurių prie organizacijos priklauso daugiau, negu vienas narys. Yra po du, tris, keturis ir daugiau. Tuomet galima šitaip daryt. Vienas, arba visi, kurie nori, moka pilną organizacijos mokesnį ir gauna organą "Vyti". Kurie gi nenori "Vyčio", tai moka Centru tokią mokesnį: už pusmetį 60c., o už metus — \$1.20. (pernai buvo 90c. už pusmetį, \$1.80 už metus). Jie (tie nariai) naudojami visomis organizacijos teisėmis ir privilegijomis išskiriant organo gavimą.

Tokios mokesnių išimtys daromos, kaip aukščiau minėta, tik šeimynoms, iš kurių daugiau, negu vienas narys, priklauso prie organizacijos.

4. Kad palengvint kuopoms varyt agitaciją, Centro Valdyba paruošė tam tikrą plakatą, kuriam trumpai, glaustai išrašė vyriausius organizacijos obalsius, tikslus, principus. Tą plakatą išspausdino lietuvių ir anglų kalbomis. Kuopos, rengdamos Vajaus prakalbas, paskaitas ar agitatyvinius susirinkimus galės šiais plakatais pasinaudot. Kad jie būt tikslesni, kuopos, užsisakdamos, gali pranešt datą, vietą, kur ir ką rengia, kas kalbės ir tt. Turėdami tą plakatą rankoj, žmonės jau nusimanys, kas tie Vyčiai, kas jiems rūpi, o bile gabesniam nariui bus nesunku plačiau išdėstyti apie Vyčius, jų siekius ir tt.

Plakatai kuopoms atsieis pigiai, nes bus imama tik už popierą.

Plakato turinys štai koks:



JAUNUOLIAI—JAUNUOLĖS!**Rašykitės prie Vyčių!**

Vyčiai — vienintėlė Amerikos lietuvių jaunimo organizacija, kuri jau trylikti metai vienija jaunimą ir sėkmingai darbuojas Tautos ir Bažnyčios gėrovei.

Vyčiai siekia:

1. Auklėti jaunimą susipratusiai bažnyčios, tautos ir visuomenės nariais;
2. Auklėti gerais Amerikos piliečiais;
3. Platinti apšvietą leisdami savo organą "Vyčiai," steigdami knygynus, ruošdami paskaitas, vaidinimus; savo susirinkimuose pratina narius viešai kalbėti, svarstyti organizacinius, tautinius ir visuomeninius reikalus;
4. Kelia kūno kultūrą steigdami kuopų ir apskričių įvairius sporto skyrius;
5. Per Pašalpos Skyrių varo pašalpos darbą — apdrausdami narius ligoj ir nelaimėi.

(Pašalpos Skyrius tur tris laipsnius: 1-mo laipsnio nariai moka 35c į mėnesį, o

pašalpos ligoj gauna 5 dol. savaitė; 2-ro laipsnio — moka 70c į mėnesį o pašalpos gauna 10 dol. savaitė; 3-čio laipsnio nariai moka 1 dol. į mėnesį, o pašalpos gauna 15 dol. į savaitę.

Į Pašalpos Skyrių gal priklausyt tik Vyčiai — organizacijos nariai. Prievartos nėra: kas nori priklausyti, kas nenori — nepriklauso).

Prie Vyčių gali priklausyti asmenys nuo 14 iki 35 metų amžiaus — kaip nariai veikėjai sprendžiamuoju balsu; vyresni — kaip patarėjai ir jaunesni — kaip kandidatai į Vyčius.

Žodis vyresniems, ypač mamytėms ir tėveliams! Jei norit, kad jūsų sūnus ar dukte išaugtų į padorius žmones, raginkit juos prie Vyčių. Vyčiai augsos juos nuo gatvės pavoju, išmokins darbuotis tautai ir bažnyčiai.

Vajus eis nuo sausio 1 d. iki vasario 28-tos (imtinai).

Padirbėkim!

Kun. A. T.

Sventieji Metai Katalikų Bažnyčioje.

Sventieji metai buvo oficialinai proklamuoti 1300 m., popiežiaujant popiežiui Bonifacui VII. Taip nurodo įvykusių buvusiųjų Šventųjų Metų rekordai. Tačiau yra galimas daiktas ir daugelio manoma, kad gerbtinasis popiežius tik konsekraavo senąsias tradicijas ir iškilmingąsias šventųjų apeigų ceremonijas, kurios buvo praktikuojamos nuo pat krikščionybės pradžios.

Kai kurie mano, kad Šventieji Metai gauna pradžią iš Ebrajų "jobel" švenčių, kurios buvo švenčiamos kiekvienais "septynius kart septyneriais metais." Tuomet būdavo paliuosuojami vergai, skolos — atmokamos dalimis arba visai dovanojamos, baudmės — panaikinamos ir atleidžiami visi nusizengimai arba prasikaltimai. Spėjama, kad prieš tāsias šventes būdavo uždrausta vergų pirkliavimas bei mainos, pinigų skolinimas ir palūkų ėmimas.

Visai neabejojama, kad žodis "jubilėjus" paeina nuo Ebrajų žodžio "jobel." Šventieji Metai pas pirmuosius krikščionius buvo pradžioje vadinami *Jubilėjum*. Ar toki jubilėjai buvo švenčiami prieš 1300 m. ar ne, tai diskutuojama. Bet gi senovinės kronikos nurodo, kaip tikrai pavyko 1300 metų jubilėjus. Žymima, kad visokių tautų pilgrimai ir maldininkai 1299 metų pabaigoje pradėjo gausingiausiomis miniomis keliauti į Romą. Ir visi tie dievotininkai atsilankė pas popiežių prašyti pilnutinojo išrišimo iš

visų nuodėmių, kokias esą papildę savo gyvenime.

Popiežius Bonifacas VII pradžioje didžiai nusistebėjo tokiais drąsiais pilgrimų prašymais. Gi kardinolai ir kiti dignitoriai įsikasė į Romos archyvus ieškotų rekordų, liečiančių tokius visuotinius atleidimo įvykius. Be dievotų maldininkų dažnų kelionių į Amžinąjį Miestą, kurios kelionės siekia krikščionybės eros periodo, jokio kitokio pėdsako nesurasta, kad pilgrimams būt kadaise buvę visiškai atleidžiamos visos nuodėmės.

Popiežius paskelbia jubilėjų. Iš tarpo gausingųjų maldininkų, atvykusių Romon, baigiantis 1299 metams, radosi vienas žilaplaukis senelis, atmenąs, kaip jis dalyvavo prieš 100 metų tokioje pat iškilmingoje kelionėje su nesuskaitytomis ištikimųjų katalikų miniomis, kurios neišsakomu džiaugsmu grįžo į namus, kadangi tuometinis popiežius visiems atleido visas nuodėmes. Ir tas senelis, tvirtindamas pareiškė, kad popiežius taip padaręs 1200 metais, nes sulyg tikrųjų padavimų 1100 metais taip pat padarė tuomet popiežiauvęs ankstesnis popiežius.

Pilgrimų skaičius augo kas dieną. Jie keliavo Romon šimtus mylių, nepaisant ar lijo ar saulė degino, pakeliant pasitaikomus nepatogumus ir kenčiant išvargimą. Visi pasiketinę buvo likti Romoje. Ir, kadangi "Dievas nori, kaip

žmonės trokšta," tatau popiežiaus patenkinanti decizija buvo reikalinga ir turėjo būtinau įvykti. Ir žmonių troškimas liko išklaustas ir išpildytas.

Vasario 22 dieną, 1300 m., popiežius Bonifacas VII išleido dekretą, pagarsinantį Šventųjų Metų Jubilėjų, kaip šventąją tradiciją visoje Katalikų Bažnyčioje. Tame dekrete buvo irgi pažymėtos tam tikrosios išlygos, kurių prisilaikant katalikai gali gauti visų nuodėmių atleidimą. Kai kurios išlygos buvo Romos gyventojams atlankyti 30 kartų Šv. Petro ir Šv. Pauliaus bažnyčias didžiausiu dievotumu, kuomet pilgrims bei maldininkams tereikėjo 15 kartų atlankyti sakomasias bažnyčias.

Toji linksma žinia pasklido po visą tuomet žinomą pasaulį. Tūkstantinės vyrų ir moterų ir vaikų minios — pėsčiai ar jojant ar vežimuose — paskubo į Romą. Artinantis Romon, kūrenosi didelės ugnys vieškelių kryžkeliuose ir šviečiant naktį pilgrims rodė kelią į Amžinąjį Miestą. Pagalios, kai maldininkai paregėjo Romą, tai dulkėse krito keliais, ištiesdami savo rankas, verkdami iš džiaugsmo bei išsilgimo ir šaukdavo: "Roma! Roma!"

Roma 1300 m. Tuo laiku Roma toli buvo nuo gražaus miesto. Dar neturėjo nei puikiųjų senovinės Romos dabartinių griuvėsių nei garsingųjų Renesanso paminklų. Siauros, neištaisytos ir purvinos gatvės neturėjo tos vaizdingos impresijos, kuriomis šiandieną perimtas visas miestas. Šv. Petro maldininkas buvo prasta senovinė bažnyčia, apgyventa neturėtais varguoliais. O kronikos visgi mini, kad daugiau nei dvejetas milijonų pilgrimų surado sau prieglaudą Romoje 1300 metais. Maldininkų būta iš įvairių dalių Italijos, Prancūzijos, Anglijos, Vokietijos, Lietuvos, Vengrijos ir kitų šalių. Paėmus visus krūvon, neįstaba, kad Roma tuo laiku atrodė lyg tikrasis Babylonas. Nežiūrint tiek daugelio minių suplūdimo, bet gi nepabrango pragyvenimas, nes visa tai buvo pavesta atatinamos valdžios priežiūrai. Palaiminti laikai! Kad bent taip būtų šiais 1925 metais!

Kronikos paduoda ir kitokių žinių, būtent, kad 1300 m. pilgrimai bei maldininkai suaukavo Šv. Petro bažnyčiai viso 50,000 auksinių florinų, o Šv. Pauliaus bažnyčiai 30,000 auksinių florinų, neskaitant milžiniškos sumos variniais pinigėliais. Visos tos aukos pagelbėjo Šv. Tėvui įsigyti daug žemių ir kitokių savasčių Katalikų Bažnyčios naudai.

Tokias tai žinias paduoda senovinės kronikos apie pirmą kart *oficialiniai* pagarsintus Šventuosius Metus. Vėliau sutrumpinta laikas ir Šventieji Metai buvo minėjami kas 50 metų;

kiek vėliau sutrumpinta iki 33 metų iš priekšties Kristaus tiek metų gyvenusio šioje žemėje; ir galutinai sutrumpinta iki 25 metų iš priekšties žmogaus trumpo gyvenimo šioje ašarų pakalnėje.

Šventieji 1925 Metai. Popiežius Pijus XI, Kūčiose (1924), iškilmingai atidarė Šventąsias Duris Šv. Petro Bazilikoje ir deklaravo Šventųjų Metų Jubilėjų, minėjamą per ištisus 1925 metus. Tuo pačiu laiku Romoje atidaryta Šventosios Durys dar kitose trijose Bazilikose, būtent: Santa Maria Maggiore, Šv. Jono Laterano ir Šv. Pauliaus. Jose iškilmingo atidarymo apeigas atliko Šventojo Tėvo paskirtieji kardinolai. Visose keturiose Bazilikose įvyko Kalėdose nepaprastos iškilmių ceremonijos. Vakare buvo bažnytinės procesijos. Matomai, sugrįž senovinis tradicinis paprotys ir iškilmingos procesijos įvyks Romos gatvėmis.

Su Naujais Metais prasideda pilgrimų bei maldininkų suvažiavimai. Įvairiose katalikiškojo pasaulio dalyse visų ruošiamasi prie Jubilėjaus iškilmių. Ir Lietuvoje jau veikia vyskupų paskirtasis jubilėjinis komitetas. Lietuvių jubilėjinė kelionė Romon nūtarata vykdinti tarp birželio 20 d. ir liepos 15 d. Lietuviams teksią keliauti iš Kauno — pro Kybartus, Berlyną, Muncheną, Kufšteina, Brenuerą, Padvą, Loretą, Asyžių — į Romą; grįžti iš Romos — pro Florenciją, Boloniją, Veneciją, Brenuerą, Muncheną, Berlyną, Kybartus — į Kauną. Kelionė tęsis iš viso apie tris savaites. Kaip girdėtis, tai ir Vyčiai žada šiuose Šventuose Metuose aplankyti Romą.

Šiais metais pilgrimai bei maldininkai lankdami Romą turės progos aplankyti ir Misijonorių Parodą Vatikane. Tos Parodos iškilmingas apeigas atidarė Šv. Tėvas gruodžio 21 dieną 1924 m. Iš eilės šių Šventųjų Metų Jubilėjus yra dvidešimt trečiasis. Ir, spėjama, kad šiais 1925 metais keli milijonai katalikų iš viso pasaulio aplankys Romą ir minėtasias Bazilikas. Su tuo aplankymu yra surišta didelė ir gausinga dvasinė nauda. Todelei viso pasaulio katalikai, atlankydami Amžinąjį Miestą ir išpildydami visas įsakytasias sąlygas, galės (sau arba kitiems) laimėti visuotinuosius jubilėjinius atlaidus, gauti iš paties Šv. Tėvo palaiminimą ir įgyti Šventojo Sosto teikiamas kitas gausingasias malones.



Putinas.

NAUJI METAI.

Ir užgaidė varpas nakties tyloje
ir paskelbė žemei, ir dangui, ir aukso
žvaigždėms,
kad Naujas Valdovas paveldėjo didę
Gyvenimo knygą,
kad mirė jau Metai Senieji.

Ir vos tiktai užgaidė varpo balsai,
sujudo visi, kas tik kentė ir verkė,
ir rinkos, ir ėjo į viešąjį kelią pasveikintų
Metų Naujųjų, —
skausmuose paguodos ieškotų.

Ir ėjo viešuoju keliu, ir sutiko,
ir sveikino galvas žemyn lenkdami,
o akys jų švietė iš džiaugsmo, nes manė,
kad laimę suteiks Nauji Metai ir ašaras
skausmo nušluostys.

J. Naruševičius.

NAUJI METAI.

Senieji metai skubiai traukias,
Kad vietą uzleidus naujiems,
Kurie juos atein' pamainyti,
Šviesiai užtekėti žmonėms.

Negaila man metų senųjų,
Kurie nesugrįž jau daugiau
Ir veikiai išnyks praeityje
Praslinks nuo žemės toliau.

Man vilties teikia nauji metai
Gyvenimo grožės pilni,
Kurių nekantriai senai laukiu,
Ką gera atneš man nauji.

Pr. Genys.

AUKŠTYBĖ.

Senai Tave matau, senai jaučiu šviesybę
ir miško muzikoj ir jūrų bekraštybėj!
Pavasario žieduos' visuos matau skaisitybę,
krūtinėj nekaltoj vien meilę, vien kilnybę!..

O siela iš tamsos į dangų kada kyla,
pasaulis ir erdvė, kaip nebyliai nutyla!..

Aukštybe! Gaivini Tu žemės okeaną,
tik tu mus gražini, tik tu visus globoji;
tik tu mus žadini nuo jauno iki seno
ir širdį išugdai ir sielą išnešioji!..

O peržengę pasaulį vis šviesiau gyvėsime,
nutildami, kilniai, kaip saulė, prašviesėsime!

Didi Aukštybe — Tu graži lelijų žemė,
kur saulė ir dangus gyvybės giesmę pina!..
Tu žydinčios atkalmės iš kur sau medų semia
bitės; mergaitės širdį puošia, žiedus skina!

Didi Aukštybe — Tu esi šviesybių liepsnos ir
[gyvybė,
pasaulis, žemė, ir dangus, ir amžinybė...

16. VII. 23.

—o—

Juozas Reinys.

PUOTOJ.

(Skiriu D. Ž.)

Taurės pripiltos, vynas banguoja,
Skamba už stalo kalbos, juokai,
Veidai nušvitę — linksmi kvatoja,
Nuliūdus nieką čia nematai.

Stygų akordai šokin vilioja,
Aplinkui sukas poros ratu;
Sukasi, džiaugias, giliai alsuoja...
Su džiaugsmu meilė pinas kartu.

Baigėsi puota, viskas nurimo,
Ką gi kam davė toji naktis?
Sukeltai širdžiai daug atminimų...
Daug juos kas sapne ilgai matys!

Kaunas, 3—XII—24 m.

—o—

P. Gintalas.

* * *

I.

Naktį tamsią, mėnesieną,
Motė lopšį supdama,
Man dainavo dainą vieną,
Naktį tamsią, mėnesieną.
Ausdama dainužę vieną,
Ji suvilgė man blakstieną,
Naktį tamsią, mėnesieną
Mano lopšį supdama...

II.

Užu lango kaukė vėjas —
Rudenio rauda užlėjęs,
Mano verkiančią krūtinę,
Užu lango kaukė vėjas.
Tylią pasaką naktinę —
Apie raudančią aušrinę,
Man už lango suokė vėjas —
Rudenio rauda užlėjęs...

Pr. Genys.

UŽ KALŅŪ MĒLYŅŪJŪ...

Kančioje ir ilgėjimuos' leidžiu dienas
už kalnų mēlynųjū...

O dvasia vis skrenda pro atkalnes senas,
pro viršūnes tyliūjū...

Kad naktis man uzkloja akis neramias
tamsuma neregēta,
tađ' iškyla širdis į aukštybes šviesias,
į padangę žvaigždētā...

Kiek maldų ten nešiau iš sielos nuskriaustos
už tėvų bakuželę!

Kiek jausmų tau siunčiau, laukiau tavo guodos,
o, jauna mergužele!

Ar tėvynē atbus, ar išgirdo maldas
šviesiaakē tolybē?!...

Ar užklydo jausmai, ar girdėjai skundas
ir sielos neramybē?!...

Kalnēnai, 1924.

—x—

J. Augustaitytė—Vaičiūnienė.

Taip, kaip blaivūs debesėliai,
Kaip blaivi naktis,
Nusiblaivē atsikėlęs
Tyras rytmetys.

Savo patalą kalnuose
Jau paliko jis,
Spinduliais pasaulį juosia,
Deimantais barstys.

O tu jaunas rytmetėli,
Ką tu man neši?
Ar tik baltąjį šešėlį
Perluose prausi?

Tavo skraistē saulės austa,
Ar apsiaus mane,
Ar rausvoms bangomis skliautą
Glostys — nežine!

Ar nekils iš karsto vėjas
Šaltas ir skaudus,
Iš mažes jau numylėjęs
Debesis ledus!?

Štai čia saulē, o ten audra
Kyla pamažu,
Čionai juokiasi, ten rauda —
Rūstu ir gražu...

—o—

P. Gintalas.

SAPNAS.

Prisimenu tą naktį tylią —
Žvaigždētā buvo ir rami...

Mane sapnai slaptom užvylę,
Padangēn nešē supdami...

Išvydau ją — dausų dievaitę,
Tyli ji buvo, lyg naktis.
Graži, lyg rytmečio pašvaistē,
Lyg saulėj žibanti viltis.

Ji siuntē žemei puikų sapną,
Jo tinklas susupē mane —
Jau beskrajojantį sapne...

Ir, lygu gėlę darže kvapsnią,
Prispaudęs lūpom tylinčiom,
Aplėbiau skaisčią nejučiom...

—x—

A. Liutkus.

Ar žinai, brangi sesele,
Sopa man krūtinē...
Uzdainuoki tu dainelę,
Dainą sidabrinę!..

Tu niūniuoki, aš sėdėsiu
Prie šalelės tavo,
Ir dainelę įsidėsiu,
Į širdelę savo.
Te užminga tos miglotos
Mano dūmuzėlės!...
Lai užgęsta tos sparnuotos
Šviesios žvaigždužėlės.

Tu niūniuoki, aš klausysiu,
Tegu plaukia tonai,
Ir krūtinę užmigdysiu,
Gal išnyks tie monai...

—o—

Putinas.

ŽVAIGŽDELEI.

Daug žiba padangėj žvaigždučių,
Vilioja šviesa malonia.

Kuri gi taip meiliai spindėjo
Matušeim bemigdant mane?

Tai ši, va, mažutē grakštutē;
Judri, kaip lašelis rasos,
Meili, kaip seselės akutē,
Gaili, kaip verksmai mūs raudos.

* * *

Vai kaip buvo gera, kaip linksma
Namiu su gera matuše!
Atminus, gaudi ašarėlē
Nurieda per veidus slapčia.

Nors tu bent spindėki, žvaigždele,
Kol ašaros mums nenudžius,
Ir rodyki tolimą kelią
Į brangius tėvų namučius.

Pr. Genys.

Aguonos.

— Pasakyk man, ką reiškia laukinės aguonos, nes man būtinai reikia žinoti, pasakykite!

— Ne, nesakysiu...

— Kaip tai "nesakysiu," bet aš noriu žinoti, jų reikšmė labai manė įdomina!

— Nieko nereiškia ir...

— Ir? — Na, vienas žodis, ką jos reiškia?

— Nieko ir labai daug!

— Nesuprantu, ką nori pasakyti. Bet pasakyk tiesą, suprask, noriu žinoti, visa siela noriu žinoti! Ne... Tu man nesakysi, skaudu...

Jis pasisuko kitu šonu. Smarkus karštis nardė jo sanarius ir kepino visą kūną. Veidas jo degė, pilnas ugningo kraujo tirpo elektros šviesų srovėmis plaunamas.

— Papasakok, Romute, apie aguonas... pasakyk, ką reiškia laukinės aguonos?.. Romute!...

Mielaširdingoji seselė pataisė drobulės, kad nesušaltų jaunasai ir vėl atsisėdo prie lovos galo nieko nesuprasdama, ką kalba ligonis. Ligonies akys užmerktos, rankos išdziūvusios, veidas išbalęs, raudono kraujo nudažytas maloniai šypsosi, su kažkuo kalba, kažką meldžia...

— Oi mintys, mintys atstokit, kam kankinate jo ir taip blaškoma dvasią! Jam aukštais kalnais aro sparnuose skrajoti, žaliomis lankomis nekaltus svajonių tinklus tiesti, jam rengtis gyventi — o ne amžinų šešėlių glūdybėn žengti... — prašnabzdėjo seselė paskendusį giliame širdies sopuly. Po langais, gatvėse kartkartėmis subildėdavo sunkūs krovinių vežimai, pralėkdavo smarkūs tramvajai, šaunios brikos... Dundys nuobodžiai atsimušdavo mūro sienose apreikšdamas, kad po langais gyvenimo pulsas plaka...

— Romute, ar tu pyksti už tai? — Nepyk, aš labai skaudžiai kentėjau... Romute, pasakyk! Aš nieko, ne, ne!.. nieko, tik pasakyk jų reikšmę... ir ligonies veidas vėl nusišypsodavo laukdamas nesulaukiamų žodžių. Jo užmerktos akys ūmai sušvisdavo ir savo blizgėjimu kurdavo neišsemiamą jaunybės šypseną... Jos buvo pilnos gyvybės! Bet... drauge pilnos amžino liūdesio... Jos neišsakomai švietė jaunybės džiaugsmu, — bet sykiu juodus karsto šešėlius skleidė ir amžinu liūdesiu masino visą kambario šviesą, pripildė ją... mirtimi.

Seselė nuleido galvą jausdama, kad ne ji viena šiame kambary su juo, bet ir juodasis angelas smarkiausiais mirties sparnais ir gilusis liūdesys nykybės kaukę užsidėjęs ir... tos pilnos gyvenimo, bet gęstančios akys ir jaunystės sva-

jojimų paskutiniai atgarsiai... Kambarys, rodos, lyg aptemo.

— Aš tau dainą gražią atnešiu, tik tegu tavo skruostai dar syki man nusišypso; o taip nuoširdžiai jie mane kviečia į amžino pavasario grožį, į amžinos saulės skaistybę! Ji — angelas! Kiek joje džiaugsmo, kiek dangiško blaivumo ir nekaltybės!

— Pasakyk, ko kankini, ką reiškia laukinės aguonos, ką? Tu nesakai — argi? Dieve, sveti-ma? O! Kiek aš kenčiu! Dieve! Oi, skaudu!

— Greitai tu nutilsi ir sužinosi, ko čia nežinai... — pamanė seselė jausdama jo kančią. — Greitai — nesikankink. Koks tvirtas...

Ligonies akyse vis labiau ir labiau švietė neišsemiamas troškimas... Jo vaidentuvėj gražus Romutės paveikslas pilnas giliausio įspūdžio ir neišsemiamos grožės... Gyvi, lygu našlaitės žiedai, sužydę skruosteliai, gilios, lyg dangaus mėlynė, jaunos akys ir stebūklinga šypseną pilna vilties, laimės, grožės ir džiaugsmo jį žadino ir įžengusią amžinybės pasaulin dvasią švelniu gyvenimo rūbu vilko ir meilės pasiilgimų žiedais sagstė...

Jos skambus juokas pripildė nesuprantamos miglos prisunktą kambarį... Jos esybė užkerėjo ligonies sielą...

— Pasakyk, paskutinį syki prašau, ką reiškia laukinės aguonos? —

— Nieko arba labai daug!..

— Nieko, kaip šis gyvenimas, kaip tie tavo gaivalinio juoko atgarsiai, kurie išnyko pirmoje vakaro sutemos prieblandoje... nieko, kaip tavo šypseną, kaip tavo veidmainingos akys ir ta kaukė, kurioje slepiasi tavo siela... — Ir ligonis sugriežė dantimis.

— Aš tave sielos draugu laikiau, tu man vieno žodžio gaili... Ne, ne žodžio! Tu man daug kalbi, aš net bijau tavo kalbos, o taip, bijau — tu man gaili vieno krislelio teisybės... o, ateik, jau gęsta pasaulis mano akyse — pasakyk, kas mano prašoma — Tu toli nuo manęs, jau neminėsi to, kas tave nuoširdžiai meldė, tu kitiems šypsais... Taip. Tu turi kitiems pasakyti, ką jos reiškia, nes aš jau nesuprasiu...

Seselė prie išdziūvusių lūpų pridėjo stiklinę vandens ir keliais lašais suvilgė ligonies liežuvį. Sunkios blakstienos uždengė paskutinį akių blizgėjimą... Veidas išbalė. Gyvybė nugrimzdo asmens gilybėj, kurią tik gilūs dūsavimai nakties prieblandai apreikšdavo. Karštis liovėsi. Širdis suakmenėjo...

Seselė atsiklaupė prie jo lovos, nuleido galvą ir tyliai sušnabzdėjo šventus maldos žodžius... Orą pripildė paslaptingas dvasių gyvenimas ir nesuprantami mirties šešėliai... Akmeninė tyla.

Gili ramybė. Saldus amžinasis miegas... Šventas jo sielos paskutinis nusišypsojimas likęs suakmenėjusiame veide amžiams reiškė nesuprantamą gyvenimo slepinį... Gatvėje vis virė gyvenimas, tik trukšmus, judrus, keistas... Kartkartėmis beldėsi jis į storas, mūrines sienas, kuriose amžinastis ruseno... O seselė vis klūpojo ir šnabzdėjo šventus maldos žodžius...

Ką reiškia laukinės aguonos jam nerūpėjo, tik rūpėjo, ką jam tuo ji sakė...

Vyresnysis gydytojas įėjęs perrišti žaizdos, rado jį jau nebegyvą. Išnešė ir palaidojo. O aguonos linksmi siūbuodamos klestėjo ant jo kapo ir džiaugėsi spindulinga saulele...

Mažeikiai, 20. XI. 24.

— x —

St. Žvirgždas.

Kas Tu?

— Tu esi elgeta?

— Taip, esu. Aš atėjau į žmones turtingas ir viso pilnas, bet pasaulis atėmė mano turtą ir aš pasilikau elgeta.

— Aš įsileidau jį į savo namus ir atidaviau jam savo šventovę, o jis ten šeimininkavo. Jis didino mano turtą: krovė, ką mano akys regėjo; nešė, ką ausys girdėjo; neatsakydavo, ko jausmai troško.

— Kai pilna buvo mano širdis, aš liepiau jam pasitraukti. Mano šventovė buvo kupina visokių turtų, bet aš likau elgeta, nes jis išsinešė mano Tėvo švenčiausį palikimą ir visas Jo dovanas. Pasaulio sukrautos brangenybės supelėjo ir užnuodijo mano širdį.

* * *

— Tu esi elgeta?

— Ne, aš ne tas. Aš atėjau į žmones beturtis ir visų apleistas, mano namuose nebuvo aukso ir netvaskėjo deimantai, bet aš pasidariau turtingas.

— Mano šventovėj žibėjo mažytis Tėvo žiburėlis ir aš iš jo sukūriau didelę saulę. Ji nušvietė mano rūmus ir aš pamačiau, kame buvo tikras auksas.

— Mano Kaimyno Pasaulis norėjo užimti pas mane gyvenimą, bet saulei šviečiant, jis pasirodė juodas esąs ir aš jo neįsileidau į savo šviesius namus.

Ir aš likau turtingiausias pasauly!..

1924. IV. 28.

Hilda Dresen.

Meilė.

Kada tai gyveno Karalaitis. Jis buvo garsus dėl savo išminties. Iš viso pasaulio Karalaičiai ir Karalaitės vykdavo pas jį pasimatyti.

Bet Karalaitis nežinojo, kas yra meilė.

Ir atsitiko, kad jam patiko viena Karalaitė, su kuria jis sumanė apsivesti.

Atėjęs pas ją tarė:

“Ar jūs sutiktumėte būti mano žmona?”

Bet Karalaitė didžiai nuliūdo ir atsakė:

“Kaip aš galiu būti jūsų žmona, jei apie meilę neko neprisimenat.”

Ir atsakė jai Karalaitis:

“Viską aš žinau, tik nežinau to, kas yra meilė?”

“Tai eik ir sužinosi,” — atsakė Karalaitė.

Karalaitis išėjo.

Vieną kartą jis sutiko Pavasarį, kurs savo rankose nešė ašotį vandens. Jis buvo panašus jaunai moteriškai, gėlių vainiku papuošta galva.

“Kas yra meilė?” — klausė Karalaitis.

“Meilė yra girtybė” — atsakė Pavasaris neiškiu balsu, tempdamas nuvargusius sąnarius.

Tęsdamas savo kelionę, Karalaitis sutiko Vasarą. Kada jis paklausė jos apie meilę, tai Vasara atsakė:

“Meilė yra skausmas.”

Paskui Vasarą sekė Ruduo. Bet jis daugiau nieko nesakė Karalaičiui, tik tai mėtė šieną ant ošiančio vėjo, bet jo akyse buvo išskaitoma:

“Meilė yra nusiminimas.”

Kada Karalaitis pasiekė Žiemą, kuri žemę apsiutė baltais drabužiais, o speiguotas oras skambėjo tarsi bažnyčios vargonai:

“Meilė yra mirtis!”

Tada grįžęs išminčius Karalaitis pas Karalaitę žibančiomis akimis tarė jai:

“Daug aš mačiau ir girdėjau apie meilę, ir kiekvienas teigiamai tą patį atsakė, kad meilė yra laimė ir gyvenimas. Ar jūs dabar sutinkate būti mano žmona?”

Ir ištekėjo Karalaitė už Karalaičio.

(Iš Esperanto k. vertė).

P. E—nas.



Šiller'is.

Pirštinė.

Su kunigaikščiais drauge
Karalius Pranas laukė
Imtynių kruvinų.
Aplinkui aukštai ant balkono
Tarnai ir dvariškiai Jo trono
Ir choras merginų jaunų.

Karalius tik ranką pakėlė,
Plačiausia aikštė atsivėrė —
Išeina pro plieno vartus
Štai liūtas smarkus!
Ir žvelgia štai
Piktai!
Mėgina pečiais,
Supurto karčiais;
Rūstauja — aptemęs
Šau gula ant žemės.

Karalius vėl mojo.
Gūviai prasivėrė
Štai vartai antri
Ir tigras nėrė
Iš jų ir sustojo...
Jo dantys aštri!
Kaip liūtą pamatė
Sušiaušė, pastatė
Kudlas ir suriko —
Subliovė, sukliko!..
Ir uodega smarkiai mojuoja,
Ir iltis galanda grumoja,
Liežuvį išleidžia... Piktų
Jis liūtą apeina ratu
Ir pykdamas murma nuožmiai;
Bet... gula prie liūto ramiai.

Karalius dar sykį pamuoja.
Putodami puolė pro plieno duris
Piktų liopardų būrys...
Ir metėsi drąsa didžiausia
Į tigrą nuožmiausia!..
Bet tigras lepše jiems be gailėsčio tvojo
Ir liūtas sustaugęs piktai atsistojo...
Nutyta. Ir gulia kartu
Ant žemės ratu.

Iš rankų gražuolės nupuola ūmai
Graži pirštinaitė tenai —
Tarp liūto ir tigro... Oi kas
Į ją beištiestų rankas?!

Jauna Kunigunda pažiūri gyvai
Deliorzui drąsiai į akis:
— "Jei myli, kalbėjo, mane tu karštai,

"Kaip tu kad sakai mylįs, —
"Paimk pirštinaitę iš ten!

Tuoj riteris bėga aikštėn.
Prieina drąsiausiu žingsniu,
Užmiršdamas kartų likimą,
Iš tarpo nuožmiausių žvėrių
Be laimės jis pirštinę ima.

Nustebinti žygiu visi, išgąstingai,
Iš baimės apmirę, žiūrėjo.
Su pirštine grįžta Delioržas laimingai! —
Kaip jūra, minia sujudėjo!
Kiekvienas jį giria už drąsą didžiausią!
Gražuolė jį meilėn vilioja...
Kaip rozė, skruostai—raudonuoja...
Krūtinė liepsnoja ir klausia...
Ji žiūri... ir kviečia lipšniai...
Jis pirštinę meta akysna piktai:
— "Nelaukiu, gražuole—tau dėkui už tai!..
Ir tvirtu žingsniu tuoj išaina rimtai.

Vertė Pr. Genys.

Latvija, 1923 m.

—x—

Juozas Reinys.

AUŠRINĖ!

(Pavedu J. B.)

Žvaigždė, aušrinė tolimoji,
Plačios erdvės, duktė dangaus,
Daugiau be tavęs kas, brangioji,
Apleistus taip, kaip tu, priglaus?
O kas daugiau, kaip tu aušrinė,
Pažvelgs meiliau? Dar nieks, išties,
Netildo, taip kaip tu, krūtinė,
Nejaučia sopančios širdies.
Žvaigždė, aušrinė tolimoji,
Plačios erdvės, duktė dangaus,
Daugiau be tavęs nieks, brangioji,
Skausmų, vargų mūs neatjaus.

Kaunas, 5—XII—24 m.

—o—

Vėversėlis.

VERKIA GĖLĖS.

(Trioletas).

Verkia gėlės vasarinės
Suvytusių puikių žiedų —
Su joms ir meilė tos krūtinės...
Verkia gėlės vasarinės.
Žiemos vėjas nusiminęs
Buria dainas joms sapnų,
Verkia gėlės vasarinės
Suvytusių puikių žiedų.

Panevėžys, XI. 21—1924.

Humoreska.

SAPNE.

Sapnuoju aš sapnā —
Ir mano sapne tu meilīai kalbi ī mane.
Jauni mano jausmai — liepsnos...
O akys mano ieško tamsiū tavo akiū,
It sielā atrast.

Sapnuoju aš sapnā —
Ir mano sapne tu myli mane.
Graži... balta, kaip lelija, tu...
O mano širdy — netikētas džiaugsmas...
...Sapnuoju aš sapnā.

—x—

Pr. Genys.

Kirviai nukirto žalią liepele
Vējas nulauzē šakas žaliąsias;
Alkanos mintys drasko širdele,
Skausmas užliejo dienas jaunąsias.

Ūžkit, oi ūžkit žiemos žiaurybēs,
Krimskit draskykit žemele juoda,
Pilkit man taurę skausmo kartybēs
Siela jus laukia — vaikui paguoda...

Aš nesuprasčiau, žeme gimtoji,
Jei džiaugsmo aidą man dovanotum.
Man juk linksmybių tu neaukoji...
Ko man taip liūdna, o kad žinotum!...

Mažeikiai, 27. X. 24.

—x—

P. E—nas.

ORO BANGOS.

Tyliai, niūriai supas bangos
Šelsta ošianti verpetai,
Tai ne jūros, ne jos rangos,
Čionai oro supas bangos.

—o—

J. Augustaitytė—Vaičiūnienė.

Kai tu meldeisi,
Aš tavo maldą dangun nešiau,
Kad ją įpintų tavo vainikan,
Dievo prašiau.

Kai tu miegojai,
Aš tau sapnuoti laimę liepiau,
Tau dovanotą juodą kryželį
Širdy slėpiau...

Jeigu paklausai:
Kodel išaušus mėnesiena,

Aš atsakysiu — mano krūtinė
Perlų pilna.

Tau nusiprausti
Atnešiu indą ryto rasų,
O nusišluostyt
Duosiu kasnyką savo kasų.

Jeigu norėsi
Mane mylėti — aš išeisiu,
Ir už tą jausmą tau užmokėsiu
Kerštu baisiu.
Jeigu tu mane
Kilęs paliksi — seksiu tave,
Kad viens neišskristum, prisirakinsiu
Ryto srove.

12—XI—24.

—o—

Pr. Genys.

SAULĖS ŽIBINTAS.

Amžinu ilgesių žemės krūtinėj
Saulės žibintą jaučiu.
Amžiną skausmą dainoj vakarinėj
šviesiai žvaigždelei siunčiu...

Daug jau dienelių užgeso, praėjo,
ilgesį kas nuramins?
Daug jau naktelių sapnavo būdėjo —
skausmas juk naktį praskins!..

Ei, jei gali, tu atnešk man žibintą:
savo — širdy sumušau!..
Aukso padangę gražiai išdabintą
šviesk man, nušvieski, prašau!

Tau dovanosiu tą ilgesį savo,
baltus svajonių sparnus!..
Skrisim drauge, kur širdis išsapnavo:
siela toj žemėj atbus!

Kalnėnai, 1924.

Kristus išreiškė visą socialinį klausimą viename sakiny: "Mylėkite vienas kitą." P. de-Kassanjakas.

Nėra nieko teisingesnio ir teisėtesnio už laimę, bet rėra ir tylesnio už ją.

Kentėjimų angelas kalba visomis kalbomis ir žino visus žodžius, — laimės angelas tik tada atveria lūpas, kai gali kalbėti apie laimę, suprantamą ir laukiniam žmogui.

Nelaimė jau prieš daugelį šimtmečių išaugo iš kūdikystės amžiaus, o laimė dar, matyt, tebemiega vystykluose.

M. Meterlinkas.

Tikriausias būdas įgyti visų meilę tai — ne per daug mylėti patį savę. Buastas.

Grazus tik meilės rytas Nadsonas.

Garri Strongo.

Krantų Plėšikai.

Vertė J. Vaidevutis.

XI.

“Albatroso” kelionė po jūras ir vandenynus beieškant krantų plėšikų, besivaikant laivų naikintojus, — kelionė kapitono Šturmo ir jo draugų ieškant Korenmano ir Struto aukso — tęsėsi daugelį mėnesių.

Tuo laiku iš Genriko Šaumburgo išsidirbo gabus jūrininkas. Jei dar ir trūko praktikos, tai maža tekenkė, nes buvo gabus, darbštus ir troško mokslo.

Niekas iš senos “Albatroso” įgulos nesistebėjo ir nepyko, kad ateivys taip greitai užėmė antro pagalbininko vietą, likęs Sveno pirmutine ranka.

Patsai Genrikas, užsiėmęs darbu, naudodamasis kiekviena minute mokslui, neturėjo laiko mąstyti apie kai kuriuos įstabius įvykius.

Jisai suprato, kad Šturmas turi kokią tai paslaptį. Kartais rodėsi, kad visuomet tylūs Šturmas, ir tik Svenui tesakąs savo mintis, žino daug daugiau, negu kalba, bet nediršo daug klausinėti kapitono. Nediršo net paklausti, kas tasai kapitonas Strutas, kurio kaulus palaidojo jūrininkai; kokius santykius jisai turi su šturmanu Strutu, Genės tėvu.

O Šturmas, mokąs užlaikyti paslaptis, neprasitarė nė vienu žodžiu.

“Kapitonas Audranešys” daugelį mėnesių stebėjosi į Genės išrinktąjį ir persitikrino, kad jisai tikrai yra jos vertas, nes — doras žmogus. Bet ir dabar dar jūrininkas tylėjo, manydamas sutaisyti Šaumburgui mažą siurprizą.

Ir štai, veik po metų, “Albatrosas” vėl pateko į tėvynės vandenį, — įplaukė į Elbos įtaką. Vos puikuoliui laivui įmetus įkarą, krante susirinko daugybė žmonių, ir, kažin delko, pasirodė karietos.

Šturmas mirktelėjo Svenui ir tasai, radęs progą, nusiuntė Šaumburgą į apačią prie kokio tai skubaus darbo. Delto Šaumburgas nematė, kai prie “Albatroso” atplaukė valtėlė, atvežus į laivą gražią, jauną merginą, prastuose, bet švariuose rūbuose. Tai buvo Genė Strutaitė.

Ją priėmė patsai Šturmas. Pamatęs ją besidairant į šalis, meiliai padėjęs rankas ant pečių tarė:

— Visa gerai, mergaite! Jisai gyvas, sveikas ir vertas būti tavo vyru.

— Kur gi jisai?

— Palauk, tuoj pamatysi! Pasislėpk čia kur nors! Matai, garbingi ponai atplaukia.

Ir jūrininkas pašiepiančiai parodė į besiarinančią prie “Albatroso” didelę puikiai išpuoštą eldiją su Hamburgo senato vėliava.

Joje sėdėjo būrelis žmonių gražiomis trikampėmis kepuraitėmis. Tai Hamburgo miestas siuntė kapitonui Šturmui pasiuntinius, narius Hamburgo senato, — pasveikinti Šturmą sugrįžusį į tėvynę ir išreikšti senato vardu, vienbalsiai nutartą, padėką už suradimą krantų plėšikų organizacijos ir sekvestravimą išplėštų turtų.

Delegacijoje vadovavo gražus ir dar gyvas senelis, bet, matyt, pratęs, kad visi jo klausytų be pasipriešinimo. Bet iš veido matėsi kokia tai nuliūdimo ir vidujinio skausmo žymė.

Pamačiusi jį, tą senelį, Genė baugiai pasislėpė. Tai buvo senatorius Šaumburgas, Genriko tėvas.

Suprantama, kad delegacija buvo tinkamai sutikta. Senatorius Šaumburgas vardu Hamburgo miesto ir senato sveikino Šturmą puikia prakalba, išreikšdamas padėką.

— Padariau ką galėjau. Purvų nemėgstu. Visuomet purvus reikia nuplauti į vandenį! — atsakė Šturmas.

— Senatas prašo tamstos, kapitone Šturme, išvardyt žmones labiausia pasizymėjusius kovoje su plėšikais! — tęsė senatorius Šaumburgas. — Žinoma, visa įgula be teisėtos dovanos gaus dar ir nuo senato. Apdraudos bankai, išgelbėti nuo bankroto, paskyrė tamstos nuožiūrai didelę sumą pinigų. Senato nutarimu, žinoma, tamstai sutinkant, penki asmenys gaus dar atskirą dovaną. Senatas kviečia juos dalyvauti puotoje, rengiamoje tamstos garbei, kapitone Šturme! Taigi prašau išvardyti labiausia pasizymėjusius asmenis!

— Kodel ne? — nusišypsojo Šturmas. — Ei, pašaukite Genriką! Štai tamstai, senatoriau, pirmas iš pasizymėjusių!

Senatorius pasitraukė, atsiradęs prieš savo sūnų, lyg iš po žemės išdygusį.

Bet pirmiau, negu Genrikas, išėjęs iš tamsos, spėjo pažinti prieš ką stovi, į ratą įpuolė, lyg paukštutė, Genė ir su juoko ašaromis apkabino jūrininko kaklą.

— Mano Genrikas! Mano! — kalbėjo jinai glausdamas prie apsvaigusio Genriko.

— Junga Langė! — pašaukė tuo laiku Šturmas. — Ei, tu, naikintojau rudųjų lokių ir plėšikų, pasirodyk ponams senatoriams!

Miklus junga, nė trupučio nenusimindamas, atsirado prieš senatorius, tik gudriai prasilenkė dėduko rankos.

Kol Šturmas paeiliui šaukė prie senatorių kitus pasižymėjusius, nelabai rūpindamasis apie titulą, — senatorius Šaumburgas stovėjo ir sumišusiai žiūrėjo tai į sūnų, tai į Genę.

— Prašau žodžio, senatoriau! — kreipėsi į jį Šturmas. — Išlygink raukšles kaktoje! Aš daugiau kaip pusmetį išvargau, kol ištraukiau tamstos sūnų iš tos bedugnės į kurią jį įvarė tamstos puikybė.

— Bet, kapitone...

— Atsiprašau! Tamsta matai, kad iš sūnaus išėjo žmogus. Tai patvirtinu aš, Šturmas, o tamsta žinai ką reiškia mano tvirtinimas.

“Na, o iš Genriko ir Genės išeitų puiki pora. Tai aš irgi užtvirtinu, senatoriau, o mano žodis tvirtas. Genė ne žemesnė už tamstos sūnų kilme: ji, pirmiausia, duktė dorą žmogaus, antra, duktė drąsaus jūrininko. Mano nuomone, dar geriau, kaip kunigaikščio titulas. Na, o be to, aš atsivežiau iš Meksikos kai ką, po tiesai priklausantį Genei, dukrai mirusio Struto, o šiandien mano priimtai dukrai. Manau tamstos giminė nelabai bus nužeminta, jei į jos skaitlių įeis priimtoji duktė kapitono Šturmo.

“O piniginiu klausimu, — tai, nežinau, keno pusėje bus pirmenybė. Rodos, Genė turės tris ar keturis milijonus daugiau dalies, negu yra tamstos skryniose!

— Aš... Aš privalau pamąstyti! — sumišęs atsiliepė puikuolis senatorius.

Tuo laiku Genrikas Šaumburgas, apkabinęs Genę, priėjo prie tėvo.

— Atleisk mums, tėveli! — tarė jisai.

Senatorius neišlaikė ir apkabino juodu kartu.

— Valio! — suriko junga Langė. — Valio garbei...

— Dėdele! o už ką?

— Necypk, kaip katė užmyta uodega! — ramiai atsakė Svenas Langė.

— Tai tamsta iš pavydo! — tarė junga, atsargiai prasišalindamas.

— Kalbėk tik dar, kalbėk! Galvą nusuksiu!

— pagrasino šturmanas.

* * *

Tos pačios dienos vakarą visa “Albatroso” įgula dalyvavo puotoje surengtoje kapitono Šturmo garbei.

Garbingose vietose sėdėjo “pasižymėjusieji”, tame skaičiuje ir junga Langė. Senatorius Šaumburgas sėdėjo tarp Genriko ir Genės.

Kartą nusileidęs senatorius ritosi vis tolyn. Jisai gėdyjosi, kad dėl savo puikybės vos neprazudė vienturtį sūnų...

Gale puotos paprašė balso. Pasikėlęs taure rankoje pranešė apie būsiančias jungtuves Genriko su Gene Strutaite.

Išklausęs gausių pasveikinimų jisai tęsė:

— Kapitonas Šturmas, kurį šiandien vaišina senas jūrininkų lizdas, laisvas miestas—Hamburgas, išgelbėjo ir parvežė laimingai gana didelę dalį panelės Genės Strutaitės. Tai — dideli pinigai, — tai milijonai ir milijonai. Bet ir aš turtingas. Ir mano vaikai gali pergyventi savo amžių nealkdami. Taigi pranešu, kad man sutinkant ir pritariant, mano sūnus Genrikas ir mano būsianti marti, šiandien dar p-lė Genė Strutaitė, įgalioja mane padaryti notarinį aktą kogleičiausio perdavimo visų Genės milijonų mokyklų, ligoninių ir panašių įstaigų naudai.

“Už tuos pinigus turi būti įsteigta naujos mokyklos jūrininkų vaikams, nauja ligoninė dėl jūrininkų ir jų šeimynų, nauja prieglauda našlaičiams, seneliams ir tt.

— Valio! — suaidėjo aplinkui.

Šturmas priėjęs prie Genriko Šaumburgo, tarė:

— Taip, vaike! Tai labai gerai padarei. Ir, lai būsiu prakeiktas, jei priseis tau to gailėtis! Jei būtum likęs gatvėje, tai turėdamas šviesų protą, tvirtas rankas ir tokią žmoną nežūtum.

“Ir “Albatrose”, — o jisai plaukios dar nemaža metų, — visuomet rastūsi dėl tavęs kampuotis ir doras darbas!

Paskui pasisukęs prie Genės, kurios akyse švietė laimė, Šturmas tvirtai ją apkabino ir pabučiavo.

Junga Langė, pasitraukęs nuo savo gerojo dėdės, suriko visa gerkle:

— Kapitonas pabučiavo Genę Strutaitę! Valio! Valio! Valio!

...O tuo laiku Hamburgo gatvėmis sargybiniai vedė būrį žmonių retežiuose. Jų viduryje ėjo, nuleidęs akis, “Vulkano” kapitonas Anselmas. Greta ėjo, žvangindamas retežiais, smuklininkas ir Vienakojis, o paskui vilkosi šlubuodamas ir lazdomis pasišokinėdamas berankis Martynas. Juos nuvedė kalėjiman.

“Laivų naikintojų” ir “krantų plėšikų” draugija buvo likviduota.

* * *

Tolymam tyrilaukių krašte, niokojamam tarpusavių karų, Meksikoje, tą dieną ir buvo šventė:



ANTANAS VANAGAITIS,

“Dzimdzi Drimdzi” dalyvis, muzikas, kompozitorius, kurio kompozicijos pasižymi melodingumu.

don Rozarijus, gavęs nuo kapitono Šturmo dvigubai tiek, kiek buvo žadėję nelaimingieji Koremanas ir Strutas, užbaigė didelius darbus, teikiančius gerovę sodybai.

Jisai įtaisė mažą vandentraukį; sunaudojęs mažo upelio, tekančio nuo kalno, jėgą, apšvietė sodybą elektros šviesa.

Apie kaimą aptvėrė apsaugos sieną... Be to, senelis įvykdė seną savo svajonę — pritraukti į kaimą keletą darbininkų šeimynų, ypatingai, žinoma, žemdirbių.

Vietoj senos bažnytėlės, daug nukentėjusios nuo plėšikų užpuolimo, pastatė tvirtą mūrinę bažnyčią su tvirtu kuoru.

Prie bažnyčios pastatė didelį namą — kaimo mokyklą, o kitoje pusėje ligoninę.

Tą dieną, kai Hamburge buvo puota kapitono Šturmo ir jo draugų garbei, — mūs pažįstamam kaimui irgi buvo puota: tą dieną atėjo Meksikos valdžios mažas būrelis kariuomenės vietos apsaugai.

Būrio viršininkas įteikė don Rozarijui, kaip kaimo įsteigėjui, prezidento nutarimą, kuriuo kaimas liko pavadintas “prezidio”. Naujasis miestas liko pavadintas “Kvirino”, nors medėjas Kvirino gana norėjo atsisakyti nuo tos teikiamos garbės.

Po aikštę vaikščiojo pasipuošę gyventojai, indiečiai, Meksikos kareiviai, moterys ir vaikai.

Prie ugnies šviesos skambėjo kanklės ir gitaros. Poros šoko “fandango”.

Don Rozarijus, Kvirino, pulko vadas ir dar keletas gerbiamų “prezidio” gyventojų žiūrėjo į tai nuo verandos don Rozarijaus namo.

— Žinote ko mums dar trūksta? — tarė užsimastęs, leisdamas dūmus, medėjas į senelį, įsteigėją naujo miesto.

— Sakyk! — tarė tasai.

— Telegrafo! Turėdami telegrafą būtumėm surišti su visu pasauliu ir kiekvieną dieną galėtumėm gauti žinių iš viso pasaulio. Žinotumėm, kur dabar yra kapitonas Šturmas ir galėtumėm jam nusiųsti pasveikinimą!

— Ot puikus sumanymas! — atsiliepė ūsorius pulko vadas. — Mano dėdė dabar turi didelę įtekmę į prezidentą. Aš rytoj parašysiu, kad be telegrafo čia negalima apsieiti. Tikrinu, kad po kelių mėnesių turėsime ir telegrafą, senjorai!

— O kol tai sulauksime, parašykime “Albatroso” kapitonui laišką, — pasiūlė don Rozarijus. Ir jie pradėjo rašyti laišką.

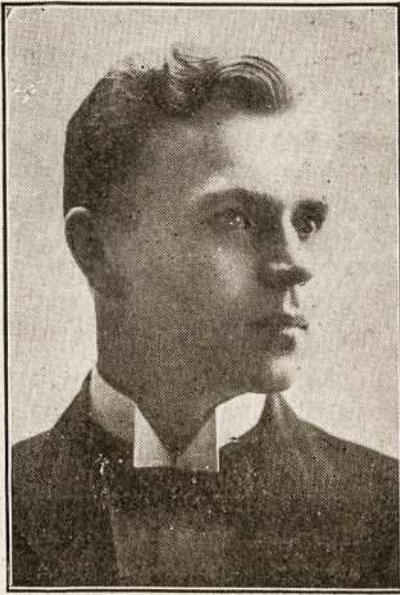
Tą naktį keliose myliose nuo “prezidio” praėjo trumpa, bet smarki, audra. Kaip iš kibiro puolė tropikų lietus.

Tasai lietus paplovė uolą kybančią ties upės vaga netoli raudonojo kedro, kurio viduryje tiek metų buvo paslėptas auksas. Akmuo triukšmingai nugriuvo į bedugnę, o paskui nuslinko daugybė žemių. Ten kur nukrito akmuo, kur nuslinko žemės — ten pasidarė aukštas kalnas panašus į kapą. Žemės greitai susigulėjo, akmuo, kaip kapo paminklas, išsikišo.



VIKTORAS DINEIKA,

“Dzimdzi Drimdzi” dalyvis, Lietuvos Valstybinės Dramos Teatro artistas.



JUOZAS OLŠAUSKAS,

“Dzimdzi Drimdzi” dalyvis, solistas, “Vilkolaikio” artistas.

O ten, žemai, pą akmeniui ir krūva žemių, — ten gulėjo Korado kaulai, kurio kūnas buvo numestas į tą vietą keletas mėnesių atgal...

Gamtai pagailo jo liekanų ir davė jam tai, ką atsisakė duoti žmonės, — kapo paminklą.

Lietus išrausė akmenio šonus ir parašė jame antgrabio žodžius Korado plėšikų “generolo” garbei.

Tiktai žmonijai tasai parašas liks amžiams nesuprantamas...

(Pabaiga).

1919—II—8 d.

—x—

S. V. Žibas.

Kur Mūsų Ateitis?

Būriai mūsų tautiečių važiavo į šią šalį, kad išvengus smaugiančių Rusijos caro nagų. Žinome iš patyrimo, kad lietuviai per savo darbštumą vysto milžinišką pažangą visuose veikimuose.

Kad gerai pažinus lietuvius, čia augęs jaunimas privalo daugiau rūpintis susipažinti su lietuvių kalba ir jos praeitimi, su žila Lietuvos senove, jos vargais, kentėjimais ir pasisėkimais. Ypatingai kreipti dėmesį į laiką, kuomet buvo draudžiama vartoti lietuvių spauda. Tai atsiekti galima tik dalyvaujant veikime, lietuvių susijimuose, skaitant lietuvių literatūrą, rimtus laikraščius bei žurnalus.

Garbė Lietuvos Vyčiams, kurių didžiuma yra čia augęs jaunimas, nes jie turi užsibrėžę tobulintis lietuvių kalboje, pažinti lietuvių senovę ir neišsivadėti lietuviybės. Del palaikymo ir lavinimo narių, Lietuvos Vyčiai pavartoja labai tinkamus būdus: rengia visokios rūšies žaidimus, stato veikalus, koncertus, rengia paskaitas, panaudoja sportą ir tt. Yra da viena priemonė, kuri priengia jaunuolius į Vyčių kuopas, t y. — jaunamečiai. Ši sritis yra labai apleista. O į ją privalėtume daug dėmesio kreipti.

Pasirodo, jaunamečių klausimas yra keliamas kas metą Seime, svarstoma, nutariama vykdyti, renkamas generalis tvarkytojas ir tt. Bet kol kas nieko rimto tame veikime nesimato.

Čia teks žodį kitą tarti apie jaunamečius.

Jaunamečių nariais gali būti geri lietuvių katalikų mergaitės ir bernaičiai, nuo dvylikos iki šešiolikos metų amžiaus. Jaunamečių duoklės menkos, apie penki centai į mėnesį. Jaunamečiai išsirenka savo valdybą ir patys veda savo susirinkimus patariant k. p. vedėjui. Vedėjas yra pilnametis Vytis arba Vytė paskirtas iš kuopos. Veikimas jaunamečių skyriaus panašus pilnamečių Vyčių veikimui. Ypatingai dėmesį kreipiama į lietuvių kalbą. Mokinama doros, įsakymų pildymo ir apskritai pratinama prie patriotizmo ir atjautimo atsakomybės.

Svarbu, kad gyvuotų jaunamečių skyrius tenai, kur nesiranda lietuvių katalikų mokyklos, nes tokiose vietose, jei jaunimas nepratinamas prie lietuvių, jis griežtai pražūsta. Taip pat svarbu, kad jaunamečių skyriai gerai gyvuotų



JONAS DIKINIS,

“Dzimdzi Drimdzi” dalyvis, talentingas artistas.

tenai, kur yra parapinės mokyklos. Nes tokiose įstaigose lietuviai bernaičiai ir mergaitės yra jau susipažinę su pagrindinėmis žiniomis apie lietuvių kalbą, Lietuvos istoriją. Kai tie jaunuoliai baigę mokyklą išsiskirsto į visokias vietas, kur niekuomet neišgirsta apie Lietuvą, susidraugauja su svetimtaučiais, pamėgsta jų veikimą, koks jis nebūtų. Nenori daugiau žinoti apie savo kilmę, savo tėvų praeitį ir juo daugiau jie draugauja, juo toliau skiriasi nuo lietuvių. Tenai, kur randasi jaunamečių skyriai, jaunuoliai neturi progos išsisklaidyti, todėl lavinasi ir pratinasi veikime lietuvių tarpe. Sulaukę šešiolikos metų amžiaus, tie jaunuoliai lieka pilnamečiais Lietuvos Vyčių kuopos nariais ir tęsia savo rolę.

Jei mes snausime ir nesistengsime palaikyti jaunamečių skyrių, kokia ateitis laukia mūsų organizacijos, įstaigas, bažnyčias, del kurių dedame pasišventimo steigti ir išlaikyti?.. Mūsų ateitis yra mūsų rankose ir gerą ateitį galime užtikrinti priauginant dorus jaunamečius Vyčius.

Neapskaitomai svarbu, kad kiekvienas Vytis ir Vytė interesuotūs šiuo klausimu ir apsvaistytų jo svarbą. Kiekvienas tikras Vytis ir Vytė privalėtų pridėti darbo ir triūsio del organizavimo jaunamečių skyrių savo kuopose. Ir tik tai per jaunamečių skyrius bus patikrinta gera Lietuvos Vyčių organizacijos ateitis ir lietuvių katalikų išievių gyvenimas ir pažanga.

Pastabos ir Apžvalga.

— *Vajus* prasidėjo. Pirmi rezultatai patenkinantys.

— *Atgija*. 86-ji kuopa Du Bois, Pa., buvusi kurį laiką "užmigus" ir nieko nesidarbavus, atgija ir stoja po Vyčių vėliava darbuotis jaunimo gerovei. Taip pat atgijo Vyčių kuopa Silver Creek, Pa.

Pennsylvanijos jaunimas, kad ir pamazū, bet kyla ir organizuojas.

— *Giedrininkų Seimas*. 1924 m. gruodžio 29 ir 30 dd. Cicero, Ill. Giedrininkai atlaikė 13-ji Seimą. Padarė daug gražių nutarimų, rezoliucijų, kurių tarpe yra viena del santykių su Vyčiais. Toj rezoliucijoje Giedrininkai pabrėžia tamprus ryšius tarpe Vyčių ir Giedrininkų ir iš to išeinančią naudą.

Prieš Giedrininkų Seimus paprastai paplinta kalbų, gandy, kad Giedrininkų organizacija silpsta, kad ją piniginis bankrotas baigia sugniuž-

dyti, kad vienintėlė jai išieitis — sustabdyt savo organą "Giedrą," o prisiglaust prie kito kurio katalikų laikraščio ir būt kampininkais.

13-sis Seimas parodė, kad pas Giedrininkus yra ganėtinai moralių, intelektualių pajėgų gyvuoti, taip pat netrūksta rėmėjų ir prietelių, kurie ištiesia savo gausią ranką materiale parama Atsiziūrėdami į tai, Giedrininkai visuose savo nutarimuose, rezoliucijose ir kalbose griežtai pabrėžė, kad gyvuos savarankiai, kampininkauti neis, savo organizaciją plės, pajėgas didins.

Giedrininkai, tai susipratusieji visuomenės nariai. Iš jų eilių, per mokslą, išėjo ir tebeišeis ne vienas visuomenės vadas. Koks tad būtų nuostolis, jei katalikų visuomenė paliktų akla ir kurčia į Giedrininkų reikalus ir neparemtų reikale jų medžiaginiai. Tegu vienas antras šelpėtų moksleivių, stoję profesionalais, šaltai nususuko nuo savo šelpėjų, nuo visuomenės ir jos darbuotės, tai vis tik del tokių neverta smerkt kitų, kurie, gal būt, atidirbs ir už tuos pabėgėlius, už tuos hipokritus.

Labai gražios dvasios pasireiškė Giedrininkų Seime tautiniu žvilgsniu. Čia augusieji pasmerkė brukimą anglų kalbos skyrių į lietuvių laikraščius. Jie pabrėžė, kad lietuvių laikraščiai yra skiriami kitiems tikslams tarnaut, kad anglų kalbos literatūros yra visi kalnai, tik naudokitės.

Apskritai, suėmus visus įspūdžius, pasirodo, kad Giedrininkai viltingai žiūri į ateitį, drąsiai neša savo vėliavą, gerbia tradicijas ir pasiriję darbuotis savo organizacijos, savo tautos gerovei.

— *Mirė prof. K. Būga*. 1924 m. gruodžio 2-ą dieną visą Lietuvą apgaubė juoda, liūdna gedulo skraistė. Ji ir visa tauta tą dieną nustojo vieno didžiausių, naudingiausių kultūros darbininko — prof. Kazimiero Būgos. Jis buvo vienas didžiausių lietuvių kalbos žinovų ir tyrėjų. Jam buvo pavesta "Lietuvių kalbos žodyno" leidimas ir jo pirmą sąsiuvinį jau išleido. Mirtis pakirto jo gyvybę ir nežinia kuriam laikui sustabdė tą didį darbą, kurį jis dirbo.

Prof. K. Būga mirė dar jaunas, 45 m. amžiaus. Sunkios gyvenimo sąlygos siekiant mokslo ir sunkus darbas, kurį jis skubėjo atlikti del Lietuvos, del jos kultūros, del jos mokslo, ne laiku nuvarė į kapus.

Jo asmeny Lietuva nustojo savo jauną mokslą nepamainomo darbininko. Daug nustojo plačiojo pasaulio mokslas, kurs per a. a. prof. Būgos asmenį ėmė žinias apie lietuvių kalbą, apie lietuvių.

— *Keleivinių ir sandariečių unija.* Kartais, išrodo, kad keleiviniai su sandariečiais, dėl bizniškų motyvų, susismaugia, susivaidija ir net teisman nusivelia. Bet tegul tik atsiranda reikalas su katalikais susidurti, šiedu gaivalu gailingai susimeta į krūvą, padaro uniją. Taip atsitiko įvykus Šlakio, buv. "Sandaros" redaktoriaus bylai už šmeižtus prieš kun. P. Garmų. Keleiviniai ir sandariečiai ūmai susiprato, susidraugavo ir sudarė bendrą frontą.

Tas reiškinys da kartą ryškiai parodo, kaip liberalai, pradėdant dešiniausiais, o baigiant kariausiais, skaito sau už pirmiausią prevolę kovot prieš katalikus.

Liberalų laikraščių įprotis šmeižt asmenis, plėšt jų vardo garbę, yra nesiliaujantis. Prieš tokius plunksnos arba moralės banditus liko viena priemonė — teismas. Tik teismas užčiaupia jiems burnas, nors prieš visuomenę tada stengiasi pasirodyt nukentėjusiais, "mūčelninkais."

Taip dabar daro sandariečiai. Jie net savo žmogų, Rastenį, pasiuntė į kolonijas išdėstinėti sandariečių "mūkas" ir kolektuoti iš visuomenės pinigus bylos išlaidoms padengt.

— *Dzimdzi-Drimdzi.* Kiekvienus metus iš Lietuvos atvažiuoja pas amerikiečius šikiu ar tokių svečių. Vieni sako graudžias prakalbas, Tėvynę Lietuvą dažnai mini, ir vardan jos aukas renka. Kiti važiuoja piršdami įvairių bendrovių šėrus, kurių savininkams žada aukso galdynę prie pat jų kaktų pritraukt.

Tos rūšies žmonės amerikiečiams jau atsi-bodo. Aukų davė ir davė. Šėrų pirkto ir pirkto. Jų pilni stalčiai, bet jų vertė su kiekviena diena eina mažyn ir mažyn. Daugelis jau visai išvertės išėjo, o kiti dar tebeeina. Vienas kitas užmirštų nelaimę, bet kai parvažiavę iš Lietuvos pripasakoja arba laikraščiai parašo, kad sudėtas kapitalas netiksliai sunaudota, kad iš to pasipelnę tik ponai organizatoriai, tai ne vieną apima apmauda ir ne vienas pradeda nekęst ir Lietuvos, ir tų žmonių, kurie vardan Lietuvos "darbuojas."

Buvo atvažiavusių ir menininkų. Jėgos, išskiriant vieną, kitą buvo menkos, o išsipūtimo, išsistatymo daug. Amerikiečiai dėl jų bėgiojo, triūsė, samdė dideles sales, kur manė pagarsins lietuvių vardą. Bet po to gailėjos, nes nedideli dainininkai didelėse salėse nedidelį įspūdį padarė ir prisiėjo prieš svetimtaučius akeles nuleist.

Bet parvažiavę į Lietuvą, tie nedidelio kalibro dainininkai, pasijuokė iš amerikiečių, kad jie "nieko netur," kad jiems stoka šviesos, kultūros ir tt.

Dabar susilaukėm p. Vaičekaus vadovaujamo

Lietuvių Dramos Teatro ir Dzimdzi-Drimdzi — lietuviškų vadevilininkų.

Jieškodami, rastume ir pas juos trūkumų, klaidų, silpnybių. Bet kur jų nerasi. Visų pirma pirmoji ir antroji grupė stato per daug aukštas įžangos kainas ir delto nepatraukia plėtesnės publikos. Idealizmo, arba atjautimo vien delto, kad tai lietuvių, lietuviška, jau ta galdynė praėjo. Priežastis nurodėm aukščiau.

Dramos Teatras ir Dzimdzi Drimdzi pataikė atvažiuot kaip tik didžiausios tautinės apatijos ir sustingimo metu.

Ar pasiseks jiems atgaivint, nors dalinai pri-kelt, išjudint?

Mums išrodo, kad Dzimdzi Drimdzi amerikiečių ūpą supranta geriau, negu bile kas iki šiol atlankiusių amerikiečius. Dzimdzi-drimdzininkai neužgriūva ant jausmų šabloniniais posakiais, obalsiais dėl Lietuvos, dėl tautos. Tą obalsį per daug nuvalkiojo tūkstančiai kitų, savo darbais parodę, kad jie priešingi tam, ką jie sakė žodžiais. Pas Dzimzidrimdzininkus skamba kanklės, plinta litai, figuruoja pilkoji Dzūkijos padangė, artojo vargas ir skundos, meilė dėl tėviškių, dėl artimiausių žmonių, kova dėl Vilniaus. Jau ne iš vieno lūpų teko girdėt, kad, girdi, 20 iškalbingiausių žmonių nebūt padarę Lietuvos taip artima, taip atjaučiama, suprantama, kaip šitie dzimdziai savo dainelėmis, savo misterija — "Laisva Lietuva."

Lieka nuoširdžiai palinkėt Dzimdzi-Drimdzi trupei, kad ji, bemašydama "Jovalą," išmestų tuos elementus, kurie estetiniu žvilgsniu ne visiems patinka, o sutirštinus tuos perlus, tuos deimantukus, kurie šviečia į protą, į sąmonę ir širdį, tikrai nuvestų jas arčiau tėviškių, arčiau savo brolių, savo Vilniaus — arčiau Lietuvos!

— *Lietuvių Tautos Kongresas.* Lietuvos Šaulių organas "Trimitas" kelia sumanymą šaukt visos tautos kongresą, "kuriame dalyvautų lietuviai nuo visų keturių svarbesniųjų tautos dalių:

1. nuo nepriklausomos Lietuvos,
2. nuo okupuotos Lietuvos,
3. nuo Prūsų Lietuvos ir
4. nuo Amerikos lietuvių."

Kongresas turėtų svarstyti, "kaip palaikyt gyvus ryšius tarp atskirų mūsų tautos dalių ir kaip padėti viena kitai siekti gerovės ir kilti."

Kokios naudos duotų šis lietuvių tautos kongresas, "Trimitas" perspektyvų nedaro.

Šis kongresas, gal būt, išgriautų tą tvorą, kuri dabar susidaro tarp Lietuvos ir atskirų tautos dalių ir kuri stumte stumia jas prie ištautėjimo ir nykimo.



(VEDA DV. VADAS KUN. DR. IG. ČESAITIS).

(Dvasios Vado adresas: nuo sausio 18 iki vasario 3 d.: c-o Rev. J. J. Kaulakis, 324 Wharton Str., Philadelphia, Pa.; nuo vasario 3 d. iki vasario 20 d.: c-o Rev. V. Bartuška, 312 Poplar Str., Mt. Carmel, Pa.).

LIETUVIS AR AMERIKIETIS? KONTESTAS.

Šiuo skelbiu antrąjį kontestą. *Kas aš esu tautybės žvilgsniu? Lietuvis-ė ar amerikietis-ė?* Salygos kontestui laimėti yra šios:

1. Į klausimą reikia atsakyti raštu, kurs talpintų savy nedaugiau kaip penkis šimtus žodžių.

2. Atsakymai gali būti duodami lietuvių ir anglų kalba.

3. Geriausi raštai bus talpinami "Vyty."

4. Geriausi raštai skaitomi tie, kurie duos patenkinantį atsakymą į statomą klausimą.

5. Jeigu kontestantas-ė nenorės, kad jo pavardė būtų žinoma, vien inicialai bus išspausdinti. Anoniminiai atsakai neimami domėn.

6. Skiriamos trys dovanos: \$5.00, \$3.00 ir \$2.00. Geriausias atsakymas gauna pirmąją dovaną, antrasai iš eilės antrąją ir tt.

7. Kontesto teisėjai yra: kun. S. J. Norbutas, iš Shenandoah, Pa., Dvasios Vadas ir "Vyties" redaktorius.

8. Kontestas prasideda nuo sausio 15 d. ir baigiasi kovo 30 d. 1925 m.

9. Atsakymai adresuojami Dvasios Vado adresu, kuris nurodytas "Vyty."

P. S. Šio kontesto temą ir premiją (prize) skiria nuoširdus jaunuomenės prietelius kun. S. J. Norbutas iš Shenandoah, Pa. Man malonu pastebėti, kad jis čia gimęs, augęs, mokslus išėjęs ir dabar Shenandoah lietuvių šv. Jurgio parap. besidarbuodamas, savo jautria lietuviu amerikiečio patriotinga dvasia mokėjo įskiepinti vietiniam jo vadovaujamam jaunimui tėvų kalbos meilės. Visas jaunimas meldžiasi iš lietuviškų maldaknygių, susirinkimai vedami lietuvių kalba. Jo minties prisilaikydamas pažymiu, kad pirmoji dovana teks tam Vyčiui ar Vytei, kuris-i yra čia gimęs. Nors nepasinaudojus ta privilegija, teks kiekvienam organizacijos nariui-ei, kuris geriausia atsakymą prisiūs.

Kun. I. Česaitis,

DEL KONTESTO "KURI GRAŽIAUSIA."

Šis kontestas užsibaigė sausio 1 d. 1925. Kas dalyvavo konteste? Kas laimėjo auksinį rožančių? *Viena lietuvaite net ne Vytė.* Jinai gyvena Lietuvoje, bet skaito mūsų organą.

Man skaudu, kad nei viena Vytė nenorėjo nei valandėlės pamąstyti, kas ji yra, kuris yra Vytės-mergaitės idealas. Šis apsileidimas tikrai nėra pagirtinas.

Ką mūsų Vytės daro? Ar tik šokiai, "pauderis," krutamieji paveikslai, flirtas joms rūpėtų? Atsakyti taip, tai reiktų amžinai jas įžeisti. Atsakyti taip, tai reiktų paskelbti joms karą.

Man, Dvasios Vadui, skaudu ir liūdna. Bet mūsų Vytės turėtų iš gėdos rausti, kuomet jas kviečiantis kontestas palieka be atbalsio. Kame priežastis? Gal teisišnis nemokėjimu lietuvių kalbos? Bet juk buvo skelbta, kad galima atsakyti ir anglų kalba. O net ir lietuvių kalba nors ir netaisyklinga, nesistebiu, kad ji pas jumis gali šlubuoti, būtų buvusi pataisyta.

Šiuo kartu nesprenžiu, kame to apsileidimo priežastis, nes tikiu, kad tai pirmas ir paskutinis apsileidimas. Yra progos pataisyti savo apsileidimą dalyvaujant kituose kontestuose.

"KURI GRAŽIAUSIA?"

(Atsakymas į paskelbtąjį kontestą).

Kuri gražiausia? Atsakant į šį klausimą reikalaujama žodžiais nupiešti jaunosios Vytės paveikslą nurodant: 1^o žymes, dvasios bruožus, kurie privalo ją dabinti; 2^o ydas ar silpnybes, kurių ji privalo vengti.

Mano nuomone, šios žymės privalo dabinti Vyte:

1^o *Tvirtas ir rimtas dievotumas* gerai suprantas. Paprastai mūsų dievotumas esti persaldus, perdaug jausmingas. Mės meldžiamės, einame prie šventų Sakramentų, pakol gardžiuojamės saldžiais jausmais. Jie išnyko, mes dažnai apsileidžiame, retai temaitindamos savo rimtą dievotumą. *Gyvesnis ir apšviestesis tikėjimas.* Ar ne keista? Skaitome žurnalus, apysakas, romanus, tik neimame į rankas knygų plačiau gvildinančių tikėjimo tiesas. Mes augame metais, gi savo protui liepiame misti trumpo katekizmo žiniomis. Vis reiškia esame kūdikiai tikėjimo klausimuose.

2^o *Iniciatyvos dvasia*, be kurios mes dairomės aplink ir teieškome vyro, kurs mus paliuosuoti nuo darbo, kurs mus maitintų ir aprengtų. Iniciatyvos dvasia liepia mums savimi rūpintis, neaikvoti veltui brangaus laiko ir Apvaizdos mums suteiktų dovanų, talentų bei progų, kurios gali mūsų lytį kelti lygion aukštumon, kaip ir vyrus.

3^o *Išmintingas moteriškosios dvasios ypatybių auklėjimas.* Jaunikaitis ir mergaitė yra sau lygūs žmonės. Bet mergaitė ir jaunikaitis turi kai kurias skirtingas dvasios ypatybes. Mums tad ir reikėtų ypač auklėti, vystyti savo švelnųjį kuklumą (modesty), savo pasišventimo galingąjį jausmą, meno ir dailės skonį, savo judėjimų graciją ir savo grožę.

4^o *Apaštalavimo dvasia ir intelektualė kultūra* įvairesnė, labiau mokslinga. Ji interesuojasi savo brolių studijomis, šeimynos reikalais, šalies nuotikiais. *Aukštesnė kultūra*, kuri duoda jai suprasti savo uždavinių, pareigų vertybę, jos *socialės* ir *religinės* atsakomybės, ypač lietuvaiteš *teutinė misija* išsivijos gyvenime.

Ydos, kurių reikia vengti:

1^o *Pamėgdžioti vyrus* savo dvasioje ir savo aprėdalais. Mes tuo būdu nustojame pagarbos žias vyrus, naikiname sau skirtas dvasios dovanas, išsigemame, esame pajuokimo vertos.

2^o *Nepriklausomybės dvasios*, kuri atmeta savo gimdytojų autoriteto pagarbą, praranda tvarkos ir drausmingumo (disciplinos) nuovoką — sensą.

3^o *Egoizmo ir džiugulių (pleasure) meilės*, kuri ją nukreiptų nuo tikrojo gyvenimo tikslo ir jį rimtumo. Ši bene bus didžiausioji mūsų yda — silpnybė! Kaip klaidingai mes aiškiname apsvaiginta galva mums mielą obalsį: "Jauna, graži, taigi džiaugkis!" O, tos mados, šokiai, puotos. "raides" žaidimai, paveikslai! Rezultatas — karti, apsvylysi, nusidėvėjusi, pasenusi mūsų dvasia. Pagalvokime!

4^o *Išsiblaškyimo, susiskaldymo*, visur ir daug veikiant, gi niekur ir nieko rimto, pastovaus nenudirbant. Mergaitė, kurios veikimas tėra pasilinksminimai, niekuomet nesupras naturalės moteries rolės, kuri yra šeimynoje.

* * *

Labai gražus Vytės portretas — paveikslas. Nupieštas aiškiais ir tvirtais bruožais, linijomis, nors ir labai suglaustai, trumpai. Prašyčiau visų Vyčių — mergaičių pamąstyti, meditaciją atlikti žiūrint į šį paveikslą, jį papildyti ir išvystyti, atatinkamas sau konkluzijas padaryti. Teauga ir testiprėja jūsų kilniosios dvasios ypatybės, tenyksta ir tesilpsta jūsų ydos, silpnybės.

Kova Už Duoną.

Laimėti poziciją, *ką nors nuveikti*, tai kilnioji jaunimo ambicija. O tai nelengva. Maža yra liuosų vietų. Daug yra kandidatų. Reikia išlaikyti stiprią konkurenciją.

Be abejo, protas, atmintis, vaizduotė turi savo reikšmę siekiant laimikio. Bet vyriausioji rolė tenka vaidinti tai pajėgai, kuri įsakinėja ir draudžia, akstina ir švelnina, palaiko ir valdo visus mūsų veiksmus. Ja yra valia.

Pirmon gliton stoja žmonės energingos valios tvirto charakterio, drąsuoliai. Ši tiesa atatinca ir proto darbininkams ir rankų darbininkams, nes *valia turi įtekmės ir į protą ir į kūną.*

VALIA VEIKIA Į PROTA.

Valia neturi jokios įtekmės į patį proto veikimą. Mūsų protas *juk mąsto, svarsto, sprendžia. Bet patsai proto mankštymos priklauso nuo valios.* Jeigu prie mokslo reikia proto, jis taip pat šaukiasi valios.

Kad įgytume mokslo, turime pažinti *Mokslas* ir jo principus; gi tas pažinimas įgyjamas darbu. Taigi dirbti arba nedirbti pareina nuo valios.

Dar daugiau. Nuo mano laisvo pasirinkimo ir apsisprendimo pareina tos ar kitos mokslinės studijos. Aš galiu, sulyg savo norų, studijuoti filosofiją ar fiziką, galiu šią, o ne kitą mokslo šaką studijuoti. Vienu žodžiu, aš galiu dirbti jeigu aš noriu, tai ką aš noriu, kuomet aš noriu ir net, jeigu norėsiu, galiu pasmerkti savo protą bergėdžiai ir nevaisingai dirvonuoti.

Galop, kad įgijus bent mažiausią žinijos dalę reikia daug dėmesio, daug stropumo. Reikia pralaužti karčią mokslo plutą, reikia energijos, kuri nieko veltui neaikvoja, del nieko nenusimena, kuri nenusigąsta nei nepasisekimo, nei aukos, nei kieto kryžiuojančio darbo.

Ar mūsų valia natūraliai eina prie tų pastangų? Pasimokinę kitų ir savo patyrimu, mes turime pripažinti, kad aplamai valia yra bejėgė. Delko?

Pirmiausiai mūsų valia yra tinginė. Kad panaudojus mūsų proto idėlius, kad mūsų talentai, kuriuos Apvaizda mums skyrė apsvaigintų, mažiausiai reikia norėti. Reikia valios pastangų, kad užsidarius susitelkti tyloje, kame gema gilišios mintys, kad nutraukus valandėlę miego, kad išsizadėjus pasilinksminimų, džiugulių. Gi mums stinga drąsos. Mūsų dienų jaunuomenė pasižymi savo ištižimu. Jaunuoliai, gyvenimo vartuose, jau pasirodo nuvargę keleiviai, išsiseję kovotojai pirm, negu stoja kovon. Vos spėjome ko nors užsigeisti, jau pailsę, beregint išsizadame savo troškimų.

Ne tik mūsų valia yra sustingusi, ją *Valia* kerta nepastovumo mikrobai. Mes *nepastovi.* nepažįstame vieno meno, be kurio visa tėra muilo burbulas, meno baigti pradėtąjį darbą. Mes mėgstame plasnėti čia ir

ten, visko paragauti, bet nieko nepagilinti. Taip elgdamies, gal būt, mes gausime išorinės politūros, kuri neišmanėliams imponuos, mes mokėsimė skambiais žodžiais pažinti, bet nieko nuodugnai nežinosime. Protingi žmonės greit pamatys mūsų nerimtumą, ir mes jokio rimto ir tvermingo darbo negalėsime nudirbti. Kad būtume tvirti, neprivalome blaškytis ir gyventi įspūdziais, reikia kur nors užkliūti, atsiremti ant pastovaus punkto, ir paskui, iš ten, kilti, augti, didėti ir spinduliuoti.

Didieji proto darbininkai buvo, ap-
Mokslininkų skritai kalbant, tvirtos valios žmo-
pavyzdžiai. nės.

Galingu valios smūgiu kai kurie iš jų nuga-
lėjo tinginį, kurs rodėsi jiems buvęs įgimtas.

Newton'as ilgai buvo paskutinis mokinys sa-
vo klasėje. Vieną kartą gabesnis mokinys jį
užgavo. *Newton'as* jį partrenkė žemėn. Jis užsi-
manė jį pralenkti ir moksle. Netrukus, jis paliko
geriausiu mokiniu, su pasižymėjimu baigė mo-
kyklą.

Gladston'as, kurs atsižymėjo kaipo kalbėto-
jas ir administratorius, buvo skaitomas mokyklo-
je pusgalviu.

Kai kurie griežtu valios užsimojimu patai-
sė savo prigimties didžiąsias ydas, kurios
kliudė jiems siekti trokštamojo tikslo.

Demosten'as ilgai kovojo su savo iškalbos
ydomis. Nušvilptas ir pajuoktas jis nenusime-
na. Galutinai ta pati minia jo iškalba sužavėta
aplodismentais jį sveikina.

Florencijos gyventojai pirmą kartą išgirdę
Savonarolą, išjuokė oratorių. Jo balsas nosinis,
jo gestai šleivi, veidas susirūpinęs. Nenuleidžia
rankų. Nuoširdžiai studijuoja iškalbą, pataiso
savo balsą ir palieka garsiausiu savo laikų kal-
bėtoju.

Taip pat valios pasirizimu kiti pragarsėjo sa-
vo išradimais.

Palissy, norėdamas susekti italų porcelanos
sekretą, sudaužo savo indus, daro atkartotinus
bandymus, pastato pečių, jį kūrena šešias dienas
ir be pasekmių. Jis kartoja savo bandymus, su-
kūrena visa, ką randa, sukūrena savo sodno tvo-
rą, meta ugnin savo stalus, kedes, savo medinius
namus. Gailestingoji siela apgyvendina jį pas
save, maitina šešis mėnesius; jis klaidžioja pau-
piais; jo drabužiai susinesioję; visi bėga nuo jo,
kaip nuo pamišėlio. Galop, jis randa sekretą,
garbė ir turtai atlygina jo nuostolius.

Taip pat valios jėga garsūs vyrai pašalina vi-
sas kliūtis, kurios jiems pasipina po kojomis.

Garcia Moreno atvykęs Paryžiuon užsidaro
kambarėlin. Šešioliką valandų dirba. Jeigu die-
nos turėtų po keturiasdešimts aštuonias valandas,

sakė jis, keturiasdešimts valandų aš draugau-
čiau su knygomis. Mes žinome, kiek jis kovojo
su draugų pagundomis, kurie norėjo jį išblašky-
ti. Jis atvyko Paryžiuon studijuoti. Jis atsispyrė
prieš visus kalbinimus, jis atsisakė nuo visų pra-
mogų. O juk Paryžius jaunikaičiui juokėsi. Kiek
čia visokių smagumų ir pasilinksminimų.

O vėl, ar ne dėliai valios stokos net ir gabiau-
si jaunuoliai eina šunų šukuot? Ačių savo sti-
priam protui, jiems buvo skirtos pirmosios vie-
tos. Ištizę ir sustingę, jie nieko nenuveikė. Kuo-
met jie berūpestingai skendo džiugulių ir svajo-
nių tvane, kiti net minkštesnio proto, bet tvirta
valia apsiginklavę, juos pralenkė, prasimušė į pat
viršūnes.

Tiesa, kartais jūs neturėdami protekcijos ne-
pakliūsate į geresnes vietas, bet jūsų plieno valia,
darbštumas galutinai pravers vartus į jums gar-
bingą poziciją.

VALIA VEIKIA Į KŪNĄ.

Kad save paliuosavus nuo pastangų, pasitei-
sinama savo nesveikata. Ar tiesa?

Yra ligų prieš kurias valia nieko ne-
Valia turi gali. Suparalizuotasai, sakysime,
ribas. nors ir labiausiai norėtų vaikščioti,

negali pajudinti kojų; žmogus palies-
tas smegenų anemijos negali dirbti protingai.

Su tokiais faktais reikia sutikti. Mūsų va-
lios viešpatystė, nors ir plačiausia, turi savo sien-
nas.

Bet kiek yra mados ligų! Ligų, kurioms duo-
dami moksliniai pavadinimai, kurios vienok te-
paslepia mūsų tinginį! Dažnai užtektų, ypač pra-
džioje tokios ligos, tvirto valios akto, kad nusi-
kračius to snaudulio, ir pašalinus įsivaizduoja-
mas silpnybes.

Ačių valios tvirtybei, dažnai išven-
Atsparumas giama net epidemijos. *Goėte*, pa-
ligoje. sidėkojant dorinei jėgai, išvengė e-
pidemijos, kuri parbloškė visus jo

namiškius. "Siaučiant epidemijai, kuri visus ma-
no namiškius parmetė, sako jis, aš buvau pasta-
tytas į neišvengiamą pavojų. O kad išvengiau,
tai tik ačių valios tvirtybei. Sunku būtų tikėti,
ką gali valia panašiam atsitikime. Ji pasisklai-
do, taip sakant, po visą kūną ir priveda jį prie
aktyvumo, kurs atsispiria visoms kenksmingoms
įtekmėms."

Visokios nedispozicijos, nuo kurių niekas nē-
ra liuosas, nēra pavojingos, jeigu mes neapleisi-
me savo darbų, jeigu mes jų nepaisysime. O kai
kurioms ligoms net reikia valios jėgos, kad grei-
tai pagijus. Didelis daktarui džiaugsmas, jeigu
ligonis turi tvirtą charakterį. "Hypocondria ir
histeria buvo nežinomos ligos senovės žmonėms,

sakė vienas garsusis daktaras. Būkime kilnūs, kaip graikai, energingi, kaip romiečiai. Gal būt pranyks tie baisūs slogučiai.”

Sakysime, jūsų sveikata tikrai sumen-
Valia ir kėjusi. Ar delto reikia nedirbti? Mes *nesveikata*. pažįstame svyruojančios sveikatos žmonių, kovojančių su mirtimi, ir kurie vienok dirbo. Jie tegalėjo pašvęsti mokslui vieną ar dvi valandas į dieną, jie jas pašventė. Galima nusistebėti, kiek jie po kelių metų nudirbo. Juk jie galėjo panašiai kaip ir kiti skūstis, dejuoti, ligintis, bandyti visokių vaistų taip apščiiai laikraščiuose skelbiamų. Bet ne. Jie pasižymėjo sau aiškų tikslą, jie norėjo jį atsiekti ir atsiekė.

Šventasis *Paulius* buvo labai silpnas *Pavyzdžiai* ir dažnai sirgo. O vienok kiek nuovarkalba. gio, kentėjimų, prisimaravimo pakėlė savo apaštališkose kelionėse. *Šv. Grigalius Didysis*, kurs tiek veikalų prirašė ir kurs pradėjo ir baigė tiek darbų buvo invalidas — ligonis. Per paskutinius trisdešimt penkerius savo gyvavimo metus, kurie buvo trisdešimt penki kentėjimo metai, *šv. Alfonsas de Liguori* parašė savo didžiausius veikalus. Kas mūsų laikais dirbo daugiau, kaip neregys *Mgr. de Segur*? Apakęs, jis nesiliauna skelbęs Dievo žodžio, išpažinties klausyti, knygas rašyti. Kuomet jam prikaišiojama, kad perdaug save varginas, jis atsako: “verčiau trisdešimt metų tvirtai dirbti, negu keturiasdešimt metų sutingusiai.” “Reikia daryti taip, kaip lamos prieš Švenčiausiąjį Sakramentą, sakė jis. Degti, pakol yra aliejaus, degti su džiaugsmu, susinaudoti Dievo tarnyboje, paskui ramiai užgesti, užgesti be dūmų, tai reiškia, be triukšmo.”

O mūsų biznieriai, kiek veiklumo parodo! Visą dienele ir net naktį nemiega. Darbas nelaukia. Dažnai jų akys nuo miego sulimpa, jų rankos pastyra, jų kojos atsisako vaikščioti. Ir jie nesiliauna dirbę. Kas draudžia jų akims neužsimerkti, jų rankoms ir kojoms nedirbti? *Valia*. Valios valdymas eina taip toli, kad mes matome žmones dirbant ligi mirties pavojaus. Kareiviai kraujais apsiopylę, jų sąnariai sulaužyti, užmiršta savo žaizdas, kovoja su mirtimi ir bando keltis, šaudo gindami vėliavą.

Valia Visa, kas ant žemės didelio atlikta, atlikta valios žmonių. Ar *vainikuojama*. ne valia paleido į jūras milžinus laivus prieš kuriuos pabyra įsiutusios bangos? Ar ne ji pastatė įstabuosius architektūros paminklus, kurie puošia senąją Europą nemirtingais rūbais? Ar ne ji pažadino žmo-

gų ieškoti naujų žemių, kad jas atidarius civilizacijai?

Tai buvo valios žmogus, kurs kovodamas prieš žmonių ir gamtos pasipriešinimą, drįso pirmiausiai išplaukti į Okeano pavojus, kad įkastų Išganytojaus kryžių ant Naujojo Pasaulio krantų.

Jeigu norite ką garbingo nuveikti, ginkluokitės plieno valia, kuri valdo protą ir kūną, kuri nugalėdama visas kliūtis, mūsų teisingus troškumus ir ambicijas vainikuoja laimėjimu.

ATSAKYMAI.

Vyčiams ir Vytėms. — Ačių nuoširdžiai visiems ir visoms už geriausius linkėjimus Kalėdoms ir Naujiems Metams!

Cleveland'o Vytei. — Tamistos rašinėli — Ideali Vytė — gavau vos sausio 3 d. Tilps ateinančiame “V.” numery. Sveikinu. Tamista vienu viena norėjai pamąstyti ir savo mintis išreikšti raštu. Gi kur yra 99 Vytės?

— Gavau ir daugiau laiškų į kuriuos atsakysiu kitą kartą.

Neturėti motinos — tai sielvartas, turėti blogą motina — tai baisi nelaimė.

Šelleris-Michailovas.

Turtai panėši į jūros vandenį: juo daugiau geri, juo labiau trokšti; tai galima pritaikyt ir garbei.

Šopenhaueris.

Varguoliui lengviau visą amžių gyventi neturte, negu turtuoliui nužengti nuo auksuotų viršūnių į kietą dirva vargo ir darbo.

E. Ožeškieņ.

Mūsų širdyse glūdi pasaulio vertė. L. Šeferis.

Pavyduolis — tai kūdikis, kuris bijosi jo paties vaizduotės sukurtų tamsoje baidyklių. Buastas.

Tikra laimė tai tas užburtas žiedas, apie kurį pasaka sako, kad į jį reik toli eiti, o pakeliui kovoti.

E. Ožeškieņ.

Jaunam amžy nieks taip neveikia į sielą, kaip gamta; juo ilgiau žmogus ją myli ir jaučia, juo ilgiau jis yra geras ir laimingas. Z. Krasinskis.

Vyras turi būti kareiviui, tebūna toje dvasioje auklėjamas vyras; moteris turi būti kareivio žmona, tebūnie toje dvasioje auklėjama moteris. Nitzsche.

Negražios moterys visų doringiausias, nes jų doringumui niekur negresia pavojus.

Gražumas — spąstai. Jis lyg ir verčia moterį nuolat apgaudinėti. Gerų geriausios žmonos — negražios.

Minajevs.

Lenovabūdybė visuomet buvo gražuolių draugė. Propercius.

Tikri mokslininkai yra panašūs į javų varpas. Kol varpa tuščia, ji linksmai auga ir išdidžiai kelia aukštyn galvą, bet kai ji išbrinksta, prisipildo grūdais ir pribręsta, ji nusizemina ir kukliai nuleidžia galvą. Montenis.

Mokslininko rašalas ir kankinio kraujas turi vienos vertės dangui. Koranas.

Iš Lietuvos.

Mirė prof. K. Buga, didelis lietuvių mokslininkas. Jis buvo išvykęs Karaliaučiu gydytis ir tenai staiga mirė. Lietuva neteko garsaus mokslininko ne tik tarp lietuvių, bet ir tarp svetimšalių. Jam buvo pavesta išleisti didelį lietuvių kalbos žodyną, kurio išėjo tik pirmas sasiuvinis.

Lietuvos universitete iš viso šiais metais mokosi 1795 žmonės, iš kurių 1564 tikrieji studentai ir 231 laisvasis klausytojas. Lietuvių visame universitete yra 1128, žydų 387, lenkų 18, rusų 15, vokiečių 5, latvių 3, baltgudžių 4. Katalikų yra 1097, stačiatikių 28, liuterių 18, reformatų 6, izraelių 382. Lyties atžvilgiu yra 1312 vyrų ir 483 moterų. Teologijos Filosofijos fakultete yra 184 tikrieji studentai ir 14 laisvųjų klausytojų.

Vieton arklių motorai. Kaip teko patirti, arklių tramvajus Kaune sustos kursavęs. Tramvajaus direkcija padarė sutartį su Amerikos Liet. Prek. ir Pram. B-ve įtaisyti prie tų pačių vagonų benzinos motorus ("fiat"). Vagonai bus paplatinti bei pailginti, įvesta elektros šviesa ir vaikščios tais pačiais bėgiais. Iš viso bus įrengta aštuoni toki vagonai.

Darbas eina sparčiai, ir Kauno publika jau galės pasigėrėti nauju susisiekimu, kuris, galima spėti, sudarys nemažą konkurenciją autobusams.

Universiteto pirmoji laida. P. m. lapkričio 30 d. Lietuvos Universitetai tapo istorinė diena; tą dieną buvo išdalyti Universitetai baigusiems — pirmajai laidai — diplomai. Baigė Teologijos filosofijos fak. teologijos skyriaus specialinio ruožo teologijos sekcijos mokslus 7 kunigai; Teisių fakultetą — 27 žm., jų tarpe viena moteris.

Iš žemės reformos darbų. Žemės reforma palietė apie 747,172 ha žemės. Tame skaičiuje ūkių nuo 80 — 150 ha viso 143,339 ha, ūkių 150 — 200 ha viso 74,081 ha, ūkių 200 ir daugiau ha viso 529,502 ha. Iš šito ploto savininkams bus palikta apie 120,000 ha. Tuo būdu bus išdalinta 630,640 ha. Ligi šiol nusavinimo formalumai atlikti plotui 368,240 ha. Lieka atlikti — 262,400 ha. Aprūpinta žeme: 486 kareiviai, kuriems išskirstyta 6,415 ha; 446 bežemiai — 5,809 ha; 489 mažžemiai — 2,446 ha, ir 81 mokykla — 218 ha.

Lietuvos gyventojų daugėjimas. Per pirmą 1924 m. pusmetį Didžiojoje Lietuvoje ir Klaipėdos krašte įregistruota 11,527 vedybos, 33,921 gimimas ir 13,745 mirimai. Tuo būdu gyventojų prieauglis sakytu laikotarpiu pasiekė 20,000 su viršum žm., tuo tarpu kai per ištisus 1923 metus jis buvo lygus tik 27,000.

Kiek Lietuvoje automobilių. Lapkričio 1 d. buvo įregistruota 414 privatinių keleiviams automobilių, 79 motorinės platformos ir 214 motorciklų.

Invalidų suvažiavimas. Gruodžio 7 d. Kaune buvo Lietuvos Invalidų Sąjungos suvažiavimas. Svarstyta invalidams pensijų mokėjimo klausimas, išrinkta nauja valdyba ir kt.

Naujas radinys Kauno pilies požemy. Kasinėjant senovės Kauno pilies griuvėsiuose atkastam požemy, rasta moteriški bronziniai karoliai labai dailaus darbo žiedeliais papuošti. Karoliai — 12 ar 13 amžiaus, greičiausia romėnų ar vokiečių darbo. Karoliai galėjo tokian gylin patekti į griuvus piliai ar žuvus kokiam nors materialui daug šimtų metų atgal. Karoliai padėti Archeologinės komisijon muziejuje.

Nebus siunčiami Amerikon laiškai be ženklų. Daugelis piliečių siunčia laiškus savo giminėms Amerikon be pašto ženklų. Tokie laiškai daro didelių nuostolių Lietuvos

paštui. Del šios priežasties daugiau tokie laiškai nebus siunčiami adresantui, bet palikti vietos pašto įstaigoj, kad gražinus juos siuntėjui.

— Palargos kurorto lankymas kasmet didėja. Pav. 1922 m. vasarą aplankė 1338 Lietuvos piliečiai ir 197 svetimšaliai. 1923 m. 1362 Lietuvos piliečiai ir 106 svetimšaliai ir 1924 m. 1901 Lietuvos pilietis ir 169 svetimšaliai.

— Mūsų eksportas 1924 m. rudenį labai gyvas. Paskutiniu metu ypač eksportuojama sėmens ir žąsų. Laukiama eksporto linų pluoštų, kurie šiemet esą ytin geros rūšies.

— Įvykiai rugsėjo m. Kaune ir apskrity per rugsėjo mėn. užmušta 1 moteris, kelyje įvyko 2 plėšimai, atimta 60 litų pinigų ir turto už 3000 litų, pavogta 4 arkliai, apvogta 45 vyrai, 15 moterų ir 75 trobesiai. Grynais pinigais išplėta 1756 litai, turto už 19,528 litus, suimta 38 piktadariai. Be to, įvyko 6 gaisrai, 5 trobesiai visai sudėgė. Padaryta nuostolių už 30,400 litų.

— Veliuonos pilekalis, ties kuriuo žuvo L. D. K. Gediminas kautynėse su kryžiuočiais, iki šiol buvo privačiose rankose ir apeistas. Dabar jis tapo iš privačių rankų atimtas ir pavestas globoti Lietuvai Pagražinti Draugijai. Tuo būdu ši brangi lietuvių istorinė vieta liko visos tautos nuosavybe ir bus atatinamai prižiūrima ir branginama.

— Emigracija Amerikon. Pereitais metais į Jung. Valstybes emigravo 2,369 Lietuvos piliečiai, iš kurių tautybėmis skirstant yra 1287 lietuviai, 876 žydai, 69 rusai, 60 vokiečių, 51 lenkas, 3 armenai, 1 anglas, 1 airas, 1 italas, 1 gudas, 1 slovakas ir 1 sirijietis.

— Blaivybės dirvoj. "Blaivybės" Centro Valdyba buvo paskelbusi konkursą scenos veikalams. Konkursui buvo prisiūsti keli veikalai, iš kurių tam tikra teisėjų komisija pripažino pirmenybę dramai "Sudrumsta ramybė", kurios autorius, pasirodė, esąs žinomas poetas Petras Vaičiūnas.

— Lietuvos trijų vyskupijų bendras laikraštis bus leidžiamas netolimoj ateityj. Redaktorius nužiūrėtas prel. Staugaitis.

— Lietuvos Katalikų Veikimo Centro nauja valdyba išrinkta sekančiame sąstata: pirmininkas vyskupas J. Skvireckas, nariai: prel. Olšauskis, kun. Mieleška, p. Galdikienė ir d-ras Sakalauskas.

— "Dainos" D-jos 25 metų sukaktuvėms paminėti koncertas Valstybiniame Teatre š. m. 17 d., dalyvaujant jos chorui, g. Kiprui Petrauskui ir kitiems menininkams, sutraukė daug publikos ir praėjo su dideliu pasisekimu. Gauta daug sveikinimų.

VINCO KUDIRKOS 25 METŲ MIRTIES SUKAKTUVIŲ PAMINĖJIMAS ŽEMĖS ŪKIO AKADEMIJOS IR TECHNIKUMO SIENOSE (DOTNAVOJ).

Paminėjimui buvo skirta 16 diena lapkričio. Tos dienos programa susidėjo iš literatūrinės ir koncertinės dailės.

Jau prieš nustatytą laiką salėn pradėjo rinktis Akademijos profesoriai, Technikumo mokytojai, studentai, mokiniai ir svečiai. Už paruošto stalo, ant kurio buvo padėtas, apsuptas rūtomis ir kitomis gėlėmis, V. Kudirkos paveikslas, atsisisėdo Ž. Ū. Akademijos Rektorius, Prorektorius ir du Technikumo mokytojai. Paminėjimą atidaro Ž. Ū. Akademijos Rektorius pažymėdamas, kad iškilmingas susirinkimas yra skirtas 25 metų sukaktuvių paminėjimui nuo V. Kudirkos mirties ir nurodo pirmąjį dienos punktą, t. y. studento J. Kuprionio referatą: "V. Kudirka ir jo darbas tautos dirvoje."

Referentas pradėjo nuo V. K. biografijos ir gana

plačiai nušvietė. Čia galima buvo patirti tuos Vinco užsispyrimus tėvams dėliai jo kelio išsirikimo, jo užmetimus tiems draugams, kurie save laikė lietuviais, kelionė Varšuvos Universitetan, prašalinimas, pastojimas ir galutinas atsivertimas lietuviystėn. Neapleista nepaminėtomis tos valandos, pašvęstos "Varpo" leidimui, ir tas sunkus darbas džiova nukamuoto darbininko, kol mirtis nepakirto paskutinių jėgų. Tarpe biografijos aprašymo slėpėsi Vinco darbai, kaip literato, laikraštiniuko, muziko, satyrininko ir tt.

Po paskaitos sekė V. Kudirkos eilės "Labora" ir satyra "Lietuvos tilto atsiminimai." "Labora" padeklamuvo stud. J. Kaškelis, o "Liet. tilto atsiminimus" perskaitė stud. J. Kuprionis.

Ketvirtoji eilė sekė prof. P. Matulionio paskaita, kurią ir noriu suglaustoj formoj atpasakoti. Nes čia buvo paduota daug atsiminimų ir iš tų laikų, kuomet gyveno V. Kudirka.

Kuomet Lietuvą valdė kunigaikščiai Gediminas, Vytautas, tuomet lietuviystės kulto nebuvo. Lietuviais laikė save, kurie jautėsi valstybės gynėjais ir jos gyventojais. Laikui slenkant Lietuvon buvo atnešta kulto sąvoka. Lietuviystės kulto sąvoka atsirado dėliai lenkiškiosios srovės įsibriovimo, kuriai (įsibriauti) ėjo pagalbon Vilniaus Universitetas, mokyklos, bažnyčios.

Vilniaus Universitetas, nustojęs gyvuoti 1832 m., išleido daug darbininkų. Tarpe išėjusių ir esamų prie jo darbininkų, galima pastebėti dvi srovi: lenkišką ir lietuvišką.

Lenkiškos srovės atstovais buvo broliai Jundzilos ir Lelevelis. Lelevelis buvo lenkystės šulas Lietuvoje, kuriam nerūpėjo lietuvių kalbos pažinimas. Jo nesirūpinimą pažinti lietuvių kalbą, parodo atsisakymas duoti nekurias žinias apie mūsų kalbą Kvepenui.

Lietuviškoji, dėliai kalbos vartojimo, skilsta pusiau. Viena srovė, prie kurios priklauso Mickevičius, Kraševskis, vartoja lenkų kalbą, o kita srovė — prigimtąją, t. y. lietuvių.

Lenkiškos kalbos vartojimo priežastimi buvo bajorystės luomas. Iš priežasties bajorystės, bajorų sūnams buvo didžiu nužeminimu mokytis tos kalbos, kuria kalbėjo parduodamieji ir net mainomieji į gyvulius vergai. Ta srovė ir negalėjo atlikti lietuvių kalbos ir kultūros įvertinimo.

Lietuvių kultūrą ir kalbą mokėjo įvertinti kilusieji iš liaudies ir nekurie iš bajorų tarpo, pav. D. Poška, Nežabitauskis. Bendrai, šioje srity pasidaravo srovė priėmusioji lietuvių kalbą. Atskirų asmenų darbai turėjo skirtingus siekius.

D. Poška dirbo tikslu praplėsti tamsybės uždangą, kuri dengė Žemaitiją. Tam tikslui jis rašo lietuvių ir lenkų kalba. Pastarąją jis rašė iš priežasties abiturientų svečių ir Lelevelio.

Po Poškos pasirodo Pabrėža, kuris meta turtus, garbę ir pradeda tyrinėti augalus. Ar tai jis darė iš meilės, ar iš medicinos sryties, sunku pasakyti.

Vėliau pasirodo Valančius, kuris besimokindamas Petrapily susitiko su Daukantu, tyrinėjančiu Lietuvos Metriką. Abu darbuotojai susidraugauja ir kuomet Valančius tampa vyskupu, tai parsikviečia Daukanta. Lietuviystės kėlimo darbininkų, visuomenės tarpe, sunku buvo surasti, nes vengė šmeižto, kurio lenkai nesigailėjo.

Lietuviystės susilpnėjimą parodo išėjusių 1858 m. Vilniuj knygų skaičius, kur lietuviškosioms tenka tik 7%, o lenkiškoms net 45%.

Todel nenuostabu, kad mokyklose lenkų kalba buvo vyraujančia. Būdama šeimininku draudė lietuviškai praskambėti iš jaunuolio lūpu. Prasikaltėliui užkabindavo juodą lentą su parašu "Pro lingua Lithuanie" (už lietuvių kalbą). Nubaustasis galėjo ją nuimti, tik susekus kitą. Todel taip nubausti mokiniai pasidaravo trumpalaikiais lietuvių kalbos vartojimo šnipais savo draugų tarpe.

Bažnyčioj lenkų kalba įsivyravo, kaipo kovos veiks-

nys prieš pravoslaviją. Tas pasunkino Valančiui kovoti, kad išėiti pergalėtoju.

1864 m. Lietuva virsta kovos arena dviejų kovojančių jėgų: Rusijos ir Lenkijos. Rusija savo tvirtybę turėjo fizinią pajėgą, o Lenkija — tradicijoj. Rusijos pajėgai atstovavo Muravjovas su kariuomene, kuris laikė Lietuvą apsiausta. Nors Lietuva ir buvo apsiausta, bet lenkų kultūra tebegyvavo. Šitą rusai pastebėjo ir todel pradėjo ieškoti naujų priemonių. Tuo tikslu, Muravjovas kreipėsi pas Miliutiną, kuris patarė išvyti lenkišką knygą. Tą Muravjovas apsiėmė atlikti, bet dėl davimo į vietą jos kitą knygą, kreipėsi pas Petrapilio Akademijos narį Herdingerį. Šitas pasiūlė spausdinti lietuvių kalbos knygas rusų raidėmis, o tam tinkamu pripažino Mikuckį, buvusį tuomet Varšuvos mokykloj.

Muravjovo dėka, buvo pradėtas tas taip sugalvotas rusinimo darbas. Išspausdintos knygos būdavo ne tik pigiai parduodamos, bet dargi ir dykai dalinamos. Bet, įvairiais būdais, patekusių į žmonių rankas, knygos neišpildė savo misijos, nes jas degindavo arba skandindavo. Pagaliau, inteligentija pradėjo įrodinėti trūkumus vartojant lietuvių kalbą rusų raides, fonetiškumo žvilgsniu.

Kadangi knygų leidimu negalėjo pasiekti ko troško, tai surado naują kelią. Tuo buvo mokykla. Muravjovo dėka buvo prašalinti mokytojai lenkai, o jų vieton paskirti tinkamesni asmenys.

Liko pastebėta ir bažnyčia. Uždraudė kunigų išvažiavimus iš savo parapijų be atatinamo leidimo.

Tuomet lenkai pajuto, kad Lietuva jau slysta iš po rankų. Priešintasi gabenimu lenkų literatūros, pigiu jos pardavinėjimu ir didinimu saviškių skaičiaus. Saviškių skaičiaus padidinimui, pradėta priiminėti bajorijos luoman valstiečiai už tam tikrą pinigų sumą. Kad parodyti savo geraširdystę ir aukštumą davė valstiečiams žemės.

Rusų ir lenkų kovoj, lietuvių nesimato. Lietuviai veikia kita kryptim.

Esant krašte tokiai padėčiai, lietuvių literatūra besipataiko retai ir pasižymi nepaprastu brangumu. Dėliai tos priežasties nekurie asmenys sau perrašydavo knygas.

Ilgai nebuvo galima kęsti be lietuviško rašto. Ir štai užsienio pasirodo užgimusi "Aušra". "Aušros" pasirodymas, lenkams ir rusams atrodė nepaprastu reiškinium. Toks stebėjimasis pastebiamas ir spaudoj. Kaip tik tuo laiku, Petrapily ėjo lenkų kalboj laikraštis "Kraj", kuriame dalyvavo korespondentų iš Lietuvos ir Žemaitijos. Korespondentas Budrys, rašęs iš Žemaitijos, susispietusias apie einančią Tilžėj "Aušrą" pavadino išdykėlių gauja ir "carobuicais". Šitas lenkų elgesys gana aiškiai nušvietė lenkų veidą. Bet neilgai buvo leista taip dirbti naudingą mūsų kraštui darbą. Persekiojamas J. Šliupas apleidžia ne tik Rusiją, bet ir Vokietiją. M. Jankų net kelius kartus sodino kaltinamųjų suolan.

Lietuvių veikimas gimė dėka didžiulės meilės savo kraštui, savo tautai. Darbuotojai neina gyveniman su ginklu, bet galingu žodžiu. Lietuvių pajėgas priverčia apiešti gyvenimą kiti priepoliai, bet ne ginklas. Taip P. Vaičaitis, inž. Vilkaitis, V. Kudirka apleidžia gyvenimą nukamuoti džiovos. Nors darbuotojų būrelis ir praretėdavo, bet jis, greitu laiku, pasipildydavo gausesne pajėga. Naujų veikėjų radimasis, kaip tik ir parodė rusams jų darbų bevaisingumą. Dargi iš rusų tarpo pradėjo tą viešai įrodinėti ir įtikinti. Pagaliau 1904 m. spauda lieka gražinta be jokių sąlygų. Atgavus spaudą reikėjo dirbti nepriklausomybės laimėjimui, ką šiandien ir matome.

Po paskaitos buvo pertrauka, o toliaus sekė koncertinė dalis. Pirmiausiai stygų orkestras, susidedantis iš balalaikos, mandolinų ir gitarų paskambino Lietuvos Himną. Paskiau fortepianu paskambinta vienas V. K. darbelis iš muzikos sryties. Stygų orkestras, susidedąs iš smuikų, fortepiano atliko kitą muzikos dalykėlių. Paskutinėj eilėj sekė choro uždavinis. Choro pasirinkta V.

K. muzikos lūriniai: "Ant tėvelio didžio dvaro" ir "O tu mano mielas."

Paminėjimas baigėsi Himnu.

A. Varnėnas.

Dotnava, 26—XI—24.

LIETUVOS FILATELISTŲ DRAUGIJOS ANKIETA.

Lietuvos Filatelistų Draugijos Valdyba pasiimdama į savo rankas filatelijos idėjos plėtojimą Lietuvoje, renka statistinę tikslią medžiagą apie pašto ženklų kolekcijas Lietuvoje ir Amerikoje lietuvių tarpe; reikalinga žinios, kuriomis būtų galima naudotis mokslo studijoms. Todėl Lietuvos Filatelistų Draugija nuolankiai prašo Lietuvos kolekcionierių ir Amerikos lietuvių kolekcionierių suteikti jai reikalingos medžiagos; grupuojant medžiagą atsakymais į šiuos klausimus:

1. Kokių valstybių ženklus renka?
2. Kiek, kurios valstybės ir kokių pašto ženklų turi?
3. Kada pradėjo pašto ženklus rinkti?
4. Kokius albumus rinkimui vartoja?
5. Ypatingai turimų kolekcijų pažymiai, kiek galima platesnis kolekcijų aprašymas, atsižiuirint jų individualinių savybių.
6. Pavardė, vardas ir smulkus kolekcionierio adresas.

Visas žinias prašome siųsti adresu:

KAUNAS, Nepriklausomybės aikštė 4, Lietuvos Filatelistų Draugija.

Prisiunčiant žinias prašoma pranešti, ar kolekcionieris sutinka, kad žinios apie jo kolekciją būtų patiektos platesnei visuomenei.

Lietuvos Filatelistų Draugijos Valdyba.

Sportas.

IŠVYDINĖS ŽMOGAUS KŪNO ŽYMĖS — VEIDRODIS JO SIELOS.

"Sveika dvasia sveikame kūne."

Ir ištikro, jei mes žiūrėsime žmonijon, matysime, kad joj šiandien viešpatauja sugedimas, kad ji yra nupuolusi dorėje. Kiek šiandien nedorybėse paskendusiu ligonių, kiek šiandien žmogžudžių, blogos valios žmonių!? O vis tai iš to, jog šiandieninė žmonija užmiršo, kas kilnu, kas gera ir idealinga.

Jei žmogus mums išoriniai atrodo baisus, sugedęs, tai koksai jis yra viduje, kokia jo siela? Sunkus ir apverktinas yra tokių žmonių sielos stovis. Jo sielą graužia, it tas kirminas, nepasitenkinimas ir nuliūdymas, nemato jis niekad linksmesnės valandėlės, kuri blykstelėtų jo akyse. Jam gyvenimas — tai kančia, neturinti nei pradžios nei galo.

Bet iš antros pusės imkime žmogų, kurs kūnu yra sveikas, gražus ir linksmas; tuokart matysime, kad jo dvasia, jo siela yra sveika, graži ir skaisti, o podraug tokio žmogaus sieloje linksmumas ir nesibaigianti ramybė viešpatauja. Tokio žmogaus gyvenimas, tai džiaugsmas, tai viltis nesibaigiančios linksmybės ir amžinos laimės.

Tik toks žmogus, kurs visuomet turi sveiką ir gražų kūną, kurio siela yra skaisti, nesutepta, tik jis galės atnešti visuomenei džiaugsmo ir paguodos.

Jaunime, pražydes pavasario žiede, privalai visuomet būti sveikas kūnu, privalai visuomet stengtis auklėti tą kūną! O jei tavo kūnas bus sveikas ir skaistus, kaip tas pavasario žiedas, tuokart tik tavo darbai atlikti išvydiniais ženklais, atspindės, it veidrodis, tavo sielą.

O jei gerais darbais atspindės tavo, jaunime, siela, tuokart tavo darbais džiaugsis žmonija, džiaugsis visas pasaulis. O svarbiausia tai tas, kad taip gyvendamas, taip elgdamasis šiam vargingam pasauly užtikrinsi linksimą ir laimingą, amžiais tveriančią ateitį.

Žemaičių Kazokėlis.

PASKUTINIOS LYGOS RUNGTYNĖS.

Sekmadieny, lapkričio pirmą dieną 1924 tais metais įvyko Kaune futbolo rungtynės Lietuvos pirmenybėms. Tarp "Kovo" didžiosios Lietuvos ir "špielferein" Mažosios Lietuvos nugalėtojų. Į rungtynes susirinko daug publikos. Pirmą valandą po pietų prasidėjo žaidimas.

Pirmas pradėjo iš centro "Kovas."

"Kovas" iš pradžių labai ėmėsi neatsitraukdamas nuo priešo vartų. Kartais priešas pratrūkdavo pro mūsų apsaugą, bet greitai turėdavo grįžti į centrą. Praėjus penkiolikai minučių, mūsų dešinysis sargas pasiuntė kamuolį į priešo vartus. Vartininkas nesulaikė. Išgirdę švilpuką pradžiugom, kad priešas gavo golą. Mūsų žaidikams po to smūgio pakilo ūpas, pradėjo priešą labiau spausti. Prislinkęs prie priešo vartų mūsų dešinysis puolėjas padavė sviedinį centro puolėjui, bet jis įsikaršėiavo, prabėgo pro sviedinį palikdamas jį užpakalyje. Kairysis puolėjas K. Š. greitai pačiupe sviedinį apveda priešo gynėją ir veda į vartus kamuolį. Pamatęs vartininką puolant jam po kojų, stūmė sviedinį kairįjį vartų kampą. Priešo vartininkas puolė jam po kojų, bet veltui jį apvertė, kamuolys buvo jau vartuose! Greitai sulaukėm pertraukos (chaftaimo). Antrą chaftaimą lošė be jokių pasekmių. Gale lošimo, priešas prisiartinio prie mūsų vartų ir pasiuntė stiprų smūgį į mūsų vartus. Mūsų vartininkas Balčiūnas atmušė kamuolį, bet priešas antru smūgiu įmušė pirmą galą. Tai ir pasibaigė žaidimas, kuris nulėmė Lietuvos nugalėtoją "Kovą."

Rezultatai 2:1 "Kovo" naudai.

Ten buvęs.

L. VYČIŲ 13 KP. BEISBOLO KAMANDA 1924 METŲ SEZONE.

Lietuvos Vyčių 13-tos kuopos svaidininkai baigė peraitą sezoną kopasekmingiausiai. Netik laimėjo Chicagos Apskričio Svaidininkų čempionatą, bet dar jie suplikė Waukegano ir Homesteado smarkuolius. Į vieną sezoną atlikti tokius darbus — tai yra retenybė ir Vyčių 13-ta kuopa gali vadintis Amerikos Vyčių Svaidininkų čempionu (1924 m.).

Visi viršminėti pasisekimai riklauso nuo pačių svaidininkų. Bet kaip visuose svaidininkų rateliuose atsiranda vienas geresnis jų tarpe, kuriam priklauso daugiau garbės, negu kitiems, tai 13-toj kuopoj tokis svaidininkas yra Stasys Paulikas. Jis atsižymėjo sviedinio metime, jis buvo antras geriausias sviedinio mušikas 13-tos kuopos svaidininkų tarpe. Neskaitant Waukegano ir Homesteado žaidimų, Paulikas išlaimėjo devynius žaidimus, pralaimėdamas tik vieną; tai yra rekordas įrašytas Chicagos Apskričio Svaidininkų Lygoj. Jis užtat gali

vadintis geriausias metikas Vyčių tarpe ne tik Chicagoje, bet ir visoje Amerikoje. Jo geležinė ranka daug nulėmė 13 kp. beisbolo komandos laimėjimuose.

Reikia nepamiršti, kad ir kiti svaidininkai pridėjo daug triūso, kol 13-ta kuopa gavo tą čempionatą. Jų tarpe yra Latožas, kuris kamandavo tos kuopos svaidininkus. Jis ne tik kamandavo svaidininkus, bet dar ir pats žaidė, tai reiškia, dvigubą našatą turėjo pakelti, ir jis tą atliko puikiai. Klučinskis šį metų paliko geriausias sviedino mušikas. Nors mažo ūgio, bet tas nieko nereiškė. Jam nušant sviedinį, net kitiems gražu žiūrėti. Balsevičia, Milleris, Povevičia, Druktenis ir Zabela buvo tarp geriausių svaidininkų, tai yra, jie labai puikiai mušė sviedinį, jie mokėjo ir pagauti, kitaip saktant, jie savo pareigas atliko puikiai. Bartošius ir nepasiliko nuo šių mušėjų, nes jis buvo trečias geriausias mušikas, tik bėda, kad jam nebuvo progos lošti daugiau kartų. Misevičia, 13-tos kuopos kapitonas, šį metų buvo kiek atsilikę sviedinio mušime. Bet, del teisybės, rei-

kia neužmiršti, kad kapitono pareigos yra taip pat sunkios. Randis ir Kasmauskis, neturėdami progos dažniau žaisti, negalėjo nuveikti didelių darbus. Bet galima tikėtis, kad ateinantį metų mes nuo jų daugiau sulauksim. Prūsaitis pasirodė ir geras svaidininkas. Teisybė, sviedinio mušime jam nesisekė geriausiai, bet kaip svaidininkas jis galėjo užimti bile kokią vietą ir savo pareigas atlikti labai gerai. Jis, kaip metikas, ir geras. Bet Paulikui būnant, jam nedaug kartų teko būti metiku. Dvejuose žaidimuose jis mėtė sviedinį ir abu išlaimėjo. Apskritai saktant, visi svaidininkai gerai atliko savo uždavinį. Šie rekordai duos geriau suprasti kiekvieną žaidiką ir jų darbus.

Reikia neužmiršti, kad šie rekordai yra iš Chicagos Apskričio Lygos žaidimų, reiškia oficialiai žaidimai ir duos suprasti, kodėl 13-ta kuopa išlaimėjo čempionatą.

Kaz. Baltikauskas,
"Scorekeeper."

L. VYČIŲ 13-tos KUOPOS REKORDAI.

PLAYER.	AB	R	H	2B	3B	HR	SH	SB	BB	SO	HP	PcT	PO	A	E	PcT.
JOE KLUCHINSKI	29	12	14	5	1	1	0	3	4	3	0	.482	5	12	3	.850
STANLEY PAULIKAS	45	16	21	3	4	1	2	2	1	3	1	.466	12	29	6	.873
BENNY BARTOŠ	16	0	7	1	0	0	0	3	0	8	0	.437	0	1	0	1.000
JOE BALSEVIČIA	41	8	16	4	1	1	1	9	3	6	2	.390	15	1	3	.834
PETER MILLER	44	10	17	5	2	2	2	5	2	5	0	.386	132	8	1	.993
BRUNO POCEVICZ	34	12	12	3	0	1	1	8	8	9	1	.352	31	14	3	.938
BENNY LATOŽA	39	7	13	2	2	0	1	4	4	3	0	.333	14	6	5	.800
HENRY DRUKTENIS	36	9	11	1	1	1	0	5	3	14	1	.305	3	0	0	1.000
BRUNO ZABELA	40	10	12	2	0	0	0	5	2	5	1	.300	11	4	0	1.000
JOE KOSMOVSKI	7	3	2	1	0	0	0	2	1	3	0	.285	1	0	0	1.000
BILL MISEVIČIA	41	11	10	0	2	1	0	9	2	10	0	.243	61	0	1	.984
MIKE RANDIS	10	0	2	1	0	0	1	1	1	3	1	.200	1	3	0	1.000
FRANK PRUSAITIS	23	6	4	0	0	0	1	4	4	8	1	.173	5	4	3	.750
TEAM AVERAGES	405	104	141	28	13	8	9	60	35	80	8	.348	291	82	25	.936

METIKŲ REKORDAI.

	G	W	L	AB	R	H	TB	BB	SO	WP	1P	PCT
PAULIKAS	11	9	1	313	35	69	95	27	126	4	82 1-3	.900
PRUSAITIS	2	2	0	53	5	10	12	4	17	1	14 2-3	1.000

K. Baltikauskas, Scorekeeper.

CHICAGO, ILL. Lietuvos Vyčių 13 kp. laimėjimai. 1924 metų veikimas begalinės naudos ir garbės atnešė Vyčių 13 kuopai. Tiesa, kiekvieną metų šis bei tas yra nuveikta, bet nepalyginamai su 1924 metų darbuote. Didžiausių pasekmių įgyta per du laimėjimu, būtent: naujų narių vėjus suteikė naudą kuopai, prisirašė 170. Tokis skaičius, žinoma, sukelia kuopoj daugiau gyvumo, daugiau darbo galima nudirbti, o labiausia džiugina, kad čia augęs jaunimas rašosi prie organizacijos, spiečiasi į būrį ir siekia užbrėžto tikslo, obalsio "Tautai ir Bažnyčiai!" Vyčių 13 kp. skaito už garbę turėti Vytį V. Stančiką. Jis daugiausia narių prirašė ir jam suteikė dovaną už jojo nenuilstantį veikimą. Ir per jo pasidarbavimą kuopa laimėjo pirmą dovaną. Ir, beabejo, sekančiame naujų narių vajuje 13 kp. vėl nepasiduos, nes dar daug randasi jaunimo.

Antrasai laimėjimas įvyko sporto žvilgsniu. Turim tvirtą ir stiprų beisbolininkų ratelį, kurs del didelio pasirijimo laimėjo "čempionatą". Visi dirbo ir išvien žaidė, bet priešakyje visų vadovavo metikas (pitcher) Paulikas. Vytis Paulikas atsižymėjo net ir svetimtaučių akyse. Jis daug darbo ir pasiaukavimo pridėjo. Suprantama, be sunkaus darbo niekur nelaimėsi. "No victory without labor."

Per sportą daug žmonių sužinojo, kas tie Vyčiai. Vyčių vardas pakilo.

Valio Vyčių 13 kp. beisbolininkai!

Lai Vyčių 13 kp. auga, bujoja, žydi!

Omega.

Mičius Og. Kr.

HYGIENOS ŽODIS.

Geriausia ir maloniausia gyvenime išvengti ligos. Oras, kurį kvėpuojate privalo būti tyras, kaip duona, kurią valgote.

Ten, kame oras neįeina, tai liga įeina.

Kramtykite maistą nesiskubindami ir gerai sumalkite, nes jūsų dantys yra burnoj, o ne pilve.

Liaukitės valgę nejausdami alkio.

Kaitinant saulei, negerkite labai šalto vandens.

Kada jūsų drabužiai, ypatingai batai, yra šlapi, sugrįžę namo, meskite juos ir užsidėkite sausus.

Nelaikykite grynos galvos kepinant saulei.

Būti sveikam, reik kodžiausia praustis ir būti švariam.

Sėdėkite nesusilenkę, kad neaplankytų jūsų kupra arba myopė.

MANDAGUS SKUTIKAS.

Keleivis atvažiavęs į mažą miestelį užėjo į skutyklą. Skutikas pradėjo muilint jam barzdą. Keleivis pastebėjo, kad jis spiauna ant teptuko.

— Ką tu darai, šelmi? — sušuko.

— Nu, vietiniams gyventojams čia aš spiaunu staciai ant barzdos, bet kadangi tamsta atvažiavęs iš stalyčios, tai aš su tamsta mandagiau elgiuosi.

LIGONINĖJE.

Daktaras atėjęs iš ryto ligoninėn, klausia dežuravusios nakčia gailestingosios seselės:

— Keli ligoniai šianakt numirė?

— Penki, p. daktare.

— Tiktai penki? Juk vakar parašiau receptus šešiams...

— Šeštas dar tebėra gyvas, nes joku būdu negalėjau jam duoti tamstos užrašytų vaistų. Baisus užsispyrėlis!...

IŠGUDRĖJO.

— Juozeli, parodyk p. daktarui liežuvi.

— Nerodysiu! Vakare parodžiau jį dėdei ir gavau lupt.

Menas ir Kūryba.

LIETUVIŲ TEATRAS IR JO REPERTUARAS.

J. Vaičkaus Teatras, pagyvenęs apie porą mėnesių Chicagoj ir supratęs teatro lankytojų psichologiją, nustatė atatinamą publikos reikalavimams repertuarą.

Chicago lankytojų publika dalinas į dvi dalis: viena jų, susipratusiųjų inteligentija, reikalauja, kaip teko patirti, rimto klasinio repertuaro, kad scenoj jie galėtų pamatyti ir mūsų literatūros žymesnius, gražesnius kūrinis ir kitų tautų klasinius veikalus, todėl tai publikai ir teikia tinkamą repertuarą; kita jų dalis — neganėtinai išlavinta teatro lankytojų publika — liaudis. Ji pakol kas žiūri į teatrą, kaip į juokus, kurie gali sužadinti geresnį apetitą pavalgyti ir vienas ir tas pats veikalas jokiū būdu negali suderinti visos teatre esančios publikos.

Vieniems patinka rimtas dalykas, kad būtų galimybės pamąstyti, atsikvėpti, pakilti nors valandėlei aukščiau kasdieninių reikalų, nors trumpam laikui sužadinti savo sielos gelmėse jautresnius stygas; vienu žodžiu išeinant iš teatro išsinešti gilesnį įspūdį. Kitiems gi patinka kas nors skystesnis, kas taipgi duotų galimybės užmiršti kasdienines smulkmenas, bet neverstų mąstyti, protauti. Ta dalis publikos žiūri į teatrą kaip į juokus, žaislus, ji, teisybę pasakius, liet. teatre sudaro mažumą, nes čionai augusi jaunuomenė lanko šokius ir įvairius kitos rūšies pasismagininimus. Ir ateity ta dalis publikos retai teatrą lankys.

Kadangi nėra galimybės atatinamai patenkinti abiejų pusių reikalavimus, tai teatras privalo skaitytis su ta publika, kuri stato teatrui didesnius reikalavimus, žiūri į teatrą, kaip į pastovią gyvenimui mokyklą. Ji mano, kad teatro pareiga žadinti žmonių širdyse žmoniškumą ir bendrai auklėti mūsų tautos kultūrą. Dėlto ji yra nusistačiusi tą teatrą, kuris atatiks jų reikalavimams, remti moraliai ir medžiaginiu.

Dar galima pastebėti teatro lankytojų tarpe ir trečiąją dalį publikos — t. y. neskaitlingas būrelis pripuolamai lankančių teatrą. Jis nestato teatrui jokių reikalavimų ir nežino jo uždavinių.

Suglaudus visus tuos įspūdžius iš teatro lankytojų publikos, galima padaryti išvadą. Teatras privalo patiekti rimtą repertuarą susipratusiai inteligentijai ir rimtesnei liaudžiai, bet nėra reikalo pataikauti tiems, kurie reikalauja iš teatro ką nors skystesnio, balaganinio pobūdžio. Teatras visuomet privalo vesti paskui save, auklėti grožės jausmus, o ne pataikauti žemo pobūdžio jausmams.

Žemiau paskelbtame repertuare teatro lankytojų publika pasirinks sau, ką ji panorės.

REPERTUARAS:

1. Valdovo sūnus — Putino simbolinė drama.
2. Menas ir meilė — Šečepkinos-Kupernik 4 v. pjesa, P. Vaičiūno vert.
3. Mūsų laimėjimas — Vydūno 3 veiksmų misterija.
4. Šmėklos — Ibseno 3 v. drama, A. Janulaičio vertimas.
5. Pakrikėliai — Ryškovo 4 v. kom. Jasaičio vert.
6. Svirplys užkrosny — Dikenso 4 v. insc. pjesa, Kvietkausko vertimas.
7. Žodžiai ir atbalsiai — P. Vaičiūno 3 v. drama.
8. Dumblynė — Ožeškieinės 5 v. drama.
9. Keistutis — Asniko ist. drama.
10. Šykštuolis — Moljero komedija.
11. Tvanas — Bergerio 3 v. pjesa, J. Staniulio vert.
12. Potašas ir Perlamutras — Glass ir Klein 3 v. kom. P. Vaičiūno vertimas.
13. Intelgentai.
14. Taip mirdavo lietuviai — Kun. H. Dručkio-Liubeckio veikalas, P. Vaičiūno vertimas.
15. Gyvenimo balsas — H. Bergstrom, 4 v. drama.

Artimaj ateity bus dar paskelbtos kelios komedijos įtrauktos į repertuarą.

Kaip matyti, repertuaras gana rimtas, bet tą galima bus įvykinti atvykstant dar į pagalbą artistams iš Lietuvos, ir su pagalba vietinių pajėgų.

CHICAGO, ILL. Apie Dzimdzi Drimdzi. — Jau apyškėjo! Klausom vieną dieną gražūs, simpatingi vyrukai sveikinasi: "Sveiks, Dzimdzi!" — "Sveiks, Drimdzi!" Aa! Tai jie, tie dzimzidrimdzininkai. Iš Lietuvos!

Chicagoj jau keletą vėdevilių statė. Maišė "Jovalą" ir vaizdavo "Laisvą Lietuvą." Matyt, jie nei vieno nei kito neturi pilnai susirašę, griežtai į rėmus įspraudę, kaip yra daroma su kitais kūriniais, kurie nuo A. iki Z. eina žodis žodin, kaip autorių surašyti. Dzimzidrimdzininkai turi užsirežę tik planą ir ryškiausius kontūrus, o scenoj daug improvizuoja. Tai teko patirt iš eilės atlančius kelis jų statymus. O, jūs dzimzidrimdzininkai! Jūs tik keturi o sceno' išrodo jūsų devynios galybės, arba, jūsų žodžiais, "velniai žino kiek!" Ne žmonių ten daug, tik užimo, akcijos. Jos kartais pritvinksta, susikondensuoja tiek, kad stipriausiomis srovėmis eina į salę ir verčia publiką kvatoti iki spazmų, arba, susikaupus, tyliai nubraukti ašarą.

Vienas chicagietis daktaras, prieš eisiant į dzimzidrimdzininkų vadovėlį, padarė iš 5 dol. laižybas, kad jis nesijuoks. Nuėjo. Iškart laikėsi, bet kai pažūrė Holstryčio kiemo žvirgzdais, akmenėliais, perlais ir šiukšlėmis, tai ir neišlaikė. O kai "pratruko", tai, ir keršindams savo "silpnabūdybei", juokės, kiek galėjo.

Dzimzidrimdzininkai "Jovale" maišo visko "po biskį." Ir Dzūkijos kraštą, ir dzūko skundą del sunkios buities, ir liaudies dainą, kankles, ir "grinorių" likimą, ir merikonų įprotį vartot lietuvių-anglų kalbų žargoną mišinį. Tai tikras "čausui," kurio neatstos nė mūtinys, nė lapienė. Kaip čiapsujų čia ryžio kruoputė, čia lyg arielo žievėlė, čia lyg pelės uodegutė, žiurkės kojytė, driežo skiauturė, rupūžiukės nagiuokai ir daug daug kitokių elementų, o žmonės valgo ir skonėjasi. Tas pat su "Jovalu". Čia litai, Dzūkijos padangė, liaudies daina kanklės, lietuvių merikonto kultūra, čia Pakšto ar Zujaus kelnės, Gugienės naktaizė, Grigaičio frakas, graborių cilindris, Graičiūno kai kurios ypatybės, moterų plaukų kirpimo mados, divorsų epidemija ir tt. ir tt.

Žmonės, "užguiti" visokių "ubagų" iš Lietuvos, privarginti jų kalbomis ir rinkliavomis auką, kurių dalis netiksliai sunaudota, nes nuėjo į atskirų asmenų kišenes. Amerikiečių ausis drasko kutena gandai, kad tie asmenys, visuomenės pinigų nusavinę, perka dvarus ir Metro-poly lėbuoja. Įvarginti įvairių bendrovių agentų įkalbinėjimais ir brukimais šėrų, kurių prikimišti pilni stalčiai ir kurie jokios naudos neneša, arba jau visai vertės nustoje. O tie šėrininkai taip pat girdi, kad bendrovių organizatoriai, iš nieko pradėję karjėra, vilas perka ir baliavoja, taip pat griežia dantį ir apmąda dega.

Nenuostabu, kad ir dzimzidrimdzininkus amerikiečiai iš karto sutiko šaltai. Bet jie baigia užkariaut jų simpatiją.

Atsilankiusieji į jų vakarą virsta lyg agentais, garsintojais.

Be "Jovalo," dzimzidrimdzininkai iki šiol davė "Laisvą Lietuvą." Tai išties rimtas dalykas, keliantis patriotinių jausmų.

Žiūrėsim, ką jie toliau mums pagamins. Pradžia gera ir dzimzidrimdzininkai užsirekomendavo kaipo gabūs artistai ir kūrėjai.

O muz. Vanagaičio kompozicijos, daugiausia iš liaudies motyvų, pasižymi nepaprastu melodingumu.

M.

CHICAGO, ILL. Dainininko Jono Ramanauko koncertas. 1924 m. gruodžio 21 dieną šv. Jurgio parapijos svetainėje įvyko tenoro Jono Ramanauko pirmasis koncertas. Programą pajvairino ir kiti jo draugai menininkai.

Pirmiausia Jonas Ramanauskas padainavo Ariją iš "Eglė žalčių karalienė", Kačanausko, "Koks lengvas polysėlis", Tallat Kelpšos, "Verkė Onelė", Saurio.

Toliau Sofija Saurienė dainavo "Red, red, rose," Cottenet'o, "Meilė," Aleksio, "Visi D'arte" (Tosca), Pucini. Juozas Sauris pianu skambino "Nocturne op. 15, Nr. 2," Chopino, "Fantasie," Chopino.

Jonas Ramanauskas: "Hark, hark the lark," Schuberto, "Pastorale," Curron'o, "Rain," Curron'o, "Dul dul dūdelė," Po trumpos pertraukos, sekė "A Vucchella," Tosti, "Celeste Aida," Verdi, "Panis Angelicus," Franck. Šią dainą smuiku lydėjo p-lė Lulu Raben.

Sofija Saurienė: "Tis snowing," Bemberg "A. Forse-lui" (ištrauka iš "Traviata"), Verdi, "Burtai," Gruodis. Panelė Lulu Raben: Simphoni Esponole," Lolo, "Polonaise," Vieuxtemps, "Canzoneta," Ambrozio ir k.

Jonas Ramanauskas: "Tulpės," Pociaus, "Opelių žiedai," Laumenskienės, "Nuliūdimo valanda," Žilevičiaus ir kitas (priedo).

Pianu lydėjo Juozas Sauris ir Lily Bischof.

Taigi, programos buvo platus ir įvairus, pradendant liaudies dainele, baigiant klasiniais kūriniais.

Jonas Ramanauskas šiuo tarpu parodė visas savo balso galimybes. Pradėjo nedrąsiai, bet susikaupęs. Ir ko toliau, balsas vis kilo, skaidrėjo. Ramanauskas tur gražų, lyringą tenorą jau gerokai išlavintą. Jis lengvai eina per klasinių kūrinų technines sunkenybes ir kombinuotes niekur neužkliūdamas ir nesusipainiodamas. Pianisimai ir fortisimai jam jokių nepereinamų kalnų ir pakalnių nesudaro. Apskritai imant, visi numeriai buvo išpildyti artistišškai ir geriau, negu tikėtasi. J. Ramanauskas iki šiol buvo tik meno mėgėjas. Tačiau jis žymiai praneša daugelį išgarsintų "lakštingalų," "žvaigždžių," "talentų."

Sofija Saurienė taip pat nesistato garsio dainininkė, vien pasišvenčia pamalonint, pajvairint mūsų vakarus, pramogas. Bet ir jinai šį kartą parodė, ypač "A Forse-lui" (iš "Traviatos"), kad jai nesunkūs ir klasiniai kūriniai. Kai kurios "lakštingalos," apskukę Italiją, Šveicariją ir net Lietuvą, sako, pasikumsčiuodamos juokėsi, bet šį kartą nereklamuotieji dainininkai reklamuotiems žadą atėmė.

Juozas Sauris akompanuoja gerai ir pianu solo groja puikiai. Taip pat žmogus be pretensijų.

Bene pirmu kartu lietuvių scenoj pasirodė p-lė Lulu Raben. Tai smuikos virtuozas. Ji parodė aulštą techniką ir gilią interpretaciją išpildomų kūrinų. Ji Lietuvių Beethoveno Konservatorijos mokytoja ir ši įstaiga gal pasididžiuoti įzemia muzikale pajėga.

Su pasivėrėjimu tenka pažymėti ir tą faktą, kad mūsų žmonės ima pasireikšti gražaus jausmo ir dėkingumo tiems asmenims, kurie daug ir nuoširdžiai darbuojas mūsų tarpe. Jonas Ramanauskas Chicagos liet. katalikams visuomet ėjo talkon rengiant vakarus, pramogas. Ar Lietuvos, ar labdarybės ar draugijos reikalams tai buvo rengiamą, jis noriai prisidėdavo savo lyringu balsu įnešdams įvairumo ir meno atmosferos.

Vyčių pastangas gražiai parėmė Moterų Są-gos narės. Mot. S-gos 1 kp. apdovanojo dainininkę S. Saurienę gražiu gyvų gėlių bukietu. E. Jovaišaitė taip pat "užfundino" gausų gėlių bukietą. "Birutės dainininkai "in corpore" atsilankė, tuomi parodydami gražaus pavyzdžio, kad reik žiūrėti į meną ne per partinius ar srovinius akinius. Tai gražus lietuvių subrendimo ženklas.

Publikos buvo nemažai, bet vis tik galėjo būt daugiau. Tai daugiausia dainos ir muzikos mėgėjai. Mat, šokių nebuvo (adventai), tai kūkaliai buvo "čystai" išsisijoję.

O, kaip smagu būt, jei tokios publikos, be kūkalių, būt kodaugiausia! Tuomet dvasios "gaivinti" nereiktų važiuot "dauntaun," o ją mums gaivintų mūsų menininkai.

Koncerto rengimo technine puse daugiausia rūpino si L. V. Chicagos apskričio komisija iš Br. Jakaičio ir P. Sedemkos.

M.

CICERO. ILL. Elenos Rakauskienės koncertas. Š. m. sausio 11 d. šv. Antano par. svetainėj buvo Elenos Rakauskienės koncertas. Be jos, kaipp vyriausio dalyvio, programoj dalyvavo tenoras solistas Jonas Ramanauskas, pianistas J. Sauris, debutantė solistė Morta Kutaitė.

Programa įvairi — iš lietuvių ir pasaulinių kompozitorių kūrinų, kaip: Kačanausko, Tallat Kelpšos, Naujailio, Vanagaičio, Aleksio, Petrausko, Saurio, Žilevičiaus, Gampardello. Massenetto, Verdi, Puccini, Hammondo, Gounod ir k.

Apie Eleną Rakauskienę (Harinkaitę) tenka pastebėt, kad ji tur gyvą, skardų balsą, dainuoja liuosai. Užtai jos lengva, malonu klausyt, jos dainavimas publiką gaivina ir ji galėtų jos klausytis ir klausytis. Nuobodūs ir alsinantys yra tie dainininkai ir kiti scenos žmonės, kurie labai "storavojasi," o maža duoda. Be to, pas Eleną Rakauskienę žymi didelė pažanga balso lavinimo technikos žvilgsniu. Metai atgal jos balse jausta daug sodietiškumo, stoka artistinio išsilavinimo, kas jai nemaža kliudė tobulai išpildyti didesnius klasinius kūrinius.

Per darbą, per norą į siekimą iš Elenos Rakauskienės tikrai susilauksim rimtos dainininkės.

Jonas Ramanauskas ir šį kartą gerai nasirodė. Balsas simpatingas, malonus, platus, tik dikcija dainuojamų žodžių yra neaiški. Sakysim, Rakauskienė dainuoja interpretuodama melodiją ir žodžius kerta, kai plienu, o pas Joną Ramanauską žodžiai užsitrina melodija, tariami neaiškiai.

Kiek nuobodžiai ir apysiloniai išėjo duetas Eglė (iš operos "Eglė Žalčių karalienė") padainuotas Elenos Rakauskienės ir Jono Ramanausko. Matyt, nesusidainuota, neganėtinai pasiruošta.

Morta Kutaitė, kaip solistė daro tik pirmuosius žingsnius. Ji dar silpna, "namų" darbo, tik retkarčiais, lygesnėse vietose pasirūškė gražaus balso. "Nedlįstu" sakyti, kad iš jos neišeitų dainininkė. Nieks dainininku ar kuo kitu galutinai tobulu, išdirbtu negema. Talentas, jei jis yra, sužiba tik technikai nutrynus nuo jo visokias žieves, dulkes. O technika atsiekiama per darbą, pas-tangas.

Juozas Sauris virsta koku tai neįsėjamu menininku. Jis šį kartą netūnytu pianu skambino taip, kad net nustebino. Jis tikras virtuozas. Pavelysim sau į jį geriau įsiklausyt, ypatingai kai jis atsisės prie gero modernio piano. Šį kartą jis publikai labai patiko.

Vakaro programos vedėju buvo gerb. kun kl. H. J. Vaičiūnas.

Pusę publikos sudarė Chicagiečiai—meno mėgėjai. Visiems programo dalyviams teko daug katučių, nes buvo už ką.

Tlu—na.

RIMTA PRIEŽASTIS SELVARTUL.

- Vincai, ko tu taip nusiminęs!
- Pamanyk, tik aną dieną pasiskolinau iš vieno žmogaus 50 litų... Girdžiu, šiandien jis mirė.
- O, tai tikrai gaila draugo!
- Oi gaila... negaliu sau to dovanoti, kad buvau kvailas ir nepasiskolinau iš jo bent 500 litų.
- Kam gali geriausiai patikėti paslaptį?
- Melagiui, nes melagis, jei ir sakys kam, juo vis vien nieks netikės.

Kas Jaunimo Veikiama.

IŠ GIEDRININKŲ SEIMO.

Gruodžio 29—30 dd., 1924 m., Cicero, Ill.

Kaip ir kitos liet. kat. centrinės organizacijos, Giedrininkai pradėjo savo XIII-jį Seimą iškilmingomis pamaldomis, kurias atlaikė šv. Antano bažnyčioi. Cicero, Ill. Šv. Mišias laikė Giedrininkų Chicagos Apskrities dvasios vadas kun. Pr. Vaitukaitis. Jam asistavo diakonu — kun. Skripkus, subdiakonu — klier. V. Mikaitis. Pamokslą pasakė kun. A. Martinkus privesdamas pavyzdžiais, kokio broliškaj meilėj ir vienybėj yra galybė.

Po pamaldų Giedrininkai ir jiems prietelingi žmonės susirinko į šv. Antano par. svet.

Nesant Centro pirm. nei jo pagalbininkams, Seimą atidarė "Giedros" redaktorius ir Seimo rengimo kom. narys kun. A. Linkus. Jį patį ir Seimo vedėju išrinko. Jo pagalbininku išrinko moksl. Ant. Rakauską, rašt. Sofiją Jurgaitę, rezoliucijų komisijon: stud. Miką Bagdoną, V. Balandą, Jok. Šliką, Jurg. Pautienų ir Petrą Balčiūną.

Seimą sveikino "Draugo" red. Dr. Kaz. Pakštas, nuo K. Federacijos — kun. Albavičius, vietiniai, kai kurie pateikdami ir aukų. Vietinis kun. kleb. H. J. Vaičiūnas prie savo sveikinimo pridėjo gausiausią auką: \$25.00, pažadėjo dykai svetainę Seimui ir vakarams.

Tiek prie pirmos sesijos.

Antrojoj sesijoj skaityta pasveikinimai, kai kurie prisiūsti su aukomis. Nuo Vyčių žodžių sveikino Vyčių Centro pirm. Mikas Bagdonas. Jis pareiškė, kad Vyčiai ir Giedrininkai labai artimai bendradarbiauja, dažniausia tie patys darbuotojai vadovauja dirba ir vienoj ir kitoj organizacijoj.

Antroji, trečioji ir ketvirtoji sesijos mažai kuomi skyrėsi viena nuo kitos. Svarstomi reikalai pradėta vienoj, baigta kitoj.

Tarp nutarimų:

Rengti vaju, kuriame bus rūpinamasi prirašymu narių, gavimu organui skaitytojų, organizacijai rėmėjų, aukų, kurios bus paskirstytos organizacijos bendriems reikalams.

Išspausdinti "Giedros" knygyno katalogą ir rasti knygynui tinkamą vietą;

Vesti Giedrininkų tikslią statistiką; bus išspausdinti tam tikri lapeliai, į kuriuos sutrauks kuopilniausias žinias apie Giedrininkus, einančius ir baigusius mokslą;

Kad Centras rūpintūsi neturtingiems moksleiviams surasti vietas mokytojauti laike atostogų.

Kai-kurios išneštos rezaliucijos turėjo tik disciplinari pobūdžio Centro Valdybai ir kuopoms.

Lietuvių kolegijos steigimo klausimu referavo Marijonų vienuolijos narys klier. Juoz. Mačiulionis. Marijonai jau turi pastatę namus, kuriuose išsitemktų apie 200 mokinių, turį ir apie 10 vaikinių, kurie ruošiami į mokytojus. Bet pirmiausia steigsia vidurinę mokyklą (high school), prie kurios išdygsianti ir kolegija. Tam reikalui Marijonai neužilgo rengia vaju. Užtai ir praša Giedrininkų paramos. Seimas nutarė, kad Giedrininkai remsią Marijonų steigiamos kolegijos reikalus visomis priemonėmis.

Atvyko kun. L. Brigmanas iš Westville, Ill. Jis ne vien sveikino Seimą, bet ir pranešė, kad jau užmezgama nauja vienuolija "Meilės V. Jėzaus," kuri rūpinsis ir mūsų tautos apšvietos reikalais. Jos centras kol kas būsiąs Westville, Ill. Seimas užgyrė ir tą apšvietos darbą.

Išnešta sekančios rezoliucijos:

1. "XIII-sis Giedrininkų Seimas, turėdamas galvoje Amerikos lietuvių R. K. Federacijos palankumą mūsų moksleiviams, o taip pat ir medžiaginę paramą, kuri buvo ligi šiol suteikta Giedrininkams, reiškia Federacijai nuosirdžios padėkos ir prašo jos ateityje Amerikos katalikų

moksleivių šelpimo reikalus visados laikyti arti savo širdies.

Beto, Giedrininkai, aukštai įvertindami organizuotos vienybės svarbumą, reiškia Am. L. R. K. Federacijai gilaus lojalumo ir pasižada dirbti su ja vienybėje ir sulig išgalės remti Federacijos užmanymus.

Del santykių su Vyčiais net kai-kurių kalbose pareikšta, kad nesą nei reikalo rezoliucijos išnešti, nes ryšiai tarp Giedrininkų ir Vyčių esą gan tamprūs, bendradarbiavimas labai artimas, daugelis darbuojasi net abejojose organizacijose. Net dauguma šio Seimo dalyvių priklauso prie Vyčių org-jos. Pirmininkaujantis ir "Giedros" redaktorius yra buvęs Vyčių dvasios vadas, dabartinis Vyčių Centro pirm. yra Seimo rezoliucijų komisijos referentu, "Vyties" redaktorius taipgi dalyvauja Seime. Vyčių garbės narys didžiausią auką Seimui pateikė ir Giedrininkus pas save taip nuosirdžiai priėmė. Dauguma kitų aukotojų Giedr. yra Vyčiai darbuotojai. Net Vyčių kuopa, 82-roji iš Gary, Ind., prisiuntė Giedr. Seimui auką \$12.00. Visa tai imant domėn, neslėpta jausmo tylėjime ir nors dalinai jis išreikšta rezoliucijoj:

2. "XIII-sis Giedrininkų Seimas su pasitenkinimu konstatuodamas Giedrininkams ir Vyčiams bendradarbiavimo faktą, sveikina šį abiem organizacijom naudingą apsiereiškimą ir ragina visus Giedrininkus dar tampriau kooperuoti su Vyčiais, siekiant bendrų tom organizacijom tikslų ir idealų.

Centro Valdyba išrinkta sekanti:

Dvasios vadu: kun. kleb. H. J. Vaičiūnas (Cicero, Ill.), Pirm.: Ignas Barkus (Boston, Mass.), Pirm. pag.: Ant. Rakauskas (Cicero, Ill.) ir Juozas Tamošaitis (Brooklyn, N. Y.), Rašt.: Sofija Jurgaitė (Chicago, Ill.) Izd.: kun. Ant. Martinkus (Chicago, Ill.), Izdo glob.: Leo. Norius (šv. Bedo Kolegija, Peru, Ill.) ir Juzė Leonaitė (Worcester, Mass.) ir Jonas Pocius (Indianapolis, Ind.), Knygius: Vacslas Sodaitis (šv. Bedo Kolegija, Peru, Ill.), Literatinė kom.: Ver. Galnaitė, Dr. J. Poška, Juoz. Pautienius, Jok. Šlikas, Mik. Bagdonas, kun. dr. J. Navickas.

Konstitucijos taisymo komisiją pati Centro valdyba paskirs.

Organo redaktorius: kun. A. Linkus.

Išpūdžiai. Su pasveikinimais aukų Seiman suplaukė \$189.

Pirmą dieną Seimas atrodė be gyvumo. Viskas tyliai, ramiai, visai nepriprastai ėjo. Seimo dalyviai daugiau mėgo klausyti, negu kalbėti.

Rytojaus dieną apsiereiškė daugiau gyvumo. Bet visgi daug kartų ramiau, negu yra priprasta mūsų organizacijų Seimuose.

Prieš patį Seimą net spaudoj buvo pakelta klausimas, ar gyvuoti, ar mirti organizacijai; kad Seimas turėsiąs tą išspręsti. Gal tas buvo nuslopinęs Seimo dalyvių ūpą dar prieš jų atvykimą. Bet, kuo tolyn įsiseimavus, tuo labiau pasirodė, kad organizacija yra būtinai reikalinga, kad karštų prietelių turi gana daug, kad ir Centre bus prieita prie tvarkos, tai ir seimuotojų ūpas atsitaisė.

Žymi didžiama Giedrininkų Seime buvo čia augęs jaunimas. Mažesnė dalis, bet nemenka, buvo dar nepersiemeusi visa siela ir kūnu lietuviystės dvasia. Pasirodo, kad daug yra darbo tėvynainiams, lietuviybę karštai mylintiems auklėti dvasią ir ruošti į pilnai tinkamus išeišviat vadus šiuos jaunuolius-es.

Pačių vienu Giedrininkų buvo pusė šimto (vien vidurinių valstijų). Bet savo nutarimais ir valdybos rinkimų taikė prie visos organizacijos.

Jeigu būtų buvę daugiau pajėgų, kad ir tos pačios, stipriau susirišusios, gal geriau būtų ir prie Seimo prisirengę. Bet atsizvelgiant į tą visą padėtį, Seimo eigą, nu-

tarimus, žmonių gilų atjautimą ir tt. tai Seimą galima skaityti gan vykusiu.

Pr.

Giedrininkų vakarai. Seimo pirmosios dienos (gruodžio 30) vakaras sutraukė publikos pilną par. svetainę. Daug buvo ir chicagiečių, ypač inteligentijos.

Programo vedėju buvo Giedrininkų "tėvas" — kun. A. Linkus. Jis į savo pastabėles įterpdavo juokų.

Pirmiausiai L. Norius pasakė prakalbėlę anglų kalboje apie "literatūra ir gyvenimas."

Vaidinta veikalėlis "Faktai". Jį vaidino p. Justas Balsis ir jo žmona. Juodviejų gabumai scenoje, ypač Vyčiams, yra gerai žinomi. Čia juodu stengėsi savo roles kogeriausia atlikti.

Sekė monologas apie senmergę Marcelę, pražilusią, bet svajojančią ištekti. To monologo kalba ir mintys paimta iš liaudies ir sutaisyta be jokio nušlifavimo. Užtat ir nemažai juoko padaryta Joanai Rakašūtei gyvai jį atliekant.

Paskui sekė programos muzikalė dalis. Gabi jauna Giedrininkė Ona Skiriūtė paskambino pianu gan sunkų dalykėlį.

Ižymioji dainininkė p. A. Rakauskienė padainavo kelias dainas. Ji kai visuomet, publikai patiko ir iššaukė gausių plojimų. Jai akompanavo Ona Skiriūtė.

P-nas Justas Balsis, p. A. Pociui akompanuojant, padainavo porą dainų.

St. Lauraitienė ir V. Volteraitė duetu padainavo kelias daineles. Pianu akompanavo p. A. Pocius

Taip pat dainavo ižymi dainininkė Al. Bereckaitė.

Apie dainininkus-es padarysiu tik bendrą pastabą: jų gabumai yra žinomi, o šiame vakare jie bei jos stengėsi savo uždavinį išpildyti kogeriausia.

Baigta prakalbamom, kurias sakė Dr. J. J. Poška ir adv. K. Česnulis.

Šio vakaro programoj pasirodė Vyčių ir Giedrininkų gražus suvyvenimas, bendradarbiavimas. Bemaž visi programos dalyviai-ės buvo Vyčiai, kai-kurie priklauso ir prie Vyčių ir prie Giedrininkų organizacijos. Bet visi šio vakaro dalyviai-ės paaukojo savo pastangas Giedrininkams.

Pasilinksminimo vakaras. — Seimo antros, arba paskutinės, dienos vakare surengta pasilinksminimas — vien šokiai. Grojo mergaičių orkestra, kuriai vadovavo Vytis, 14 kp. darbuotojas, Lukas Krekščiūnas. Palyginus su pirmuoju vakaru, tai publikos mažai tesusirinko. Vienok lėšas įstengė padengti iš to paties vakaro įeigų. Tos pačios publikos ižymi dalelė buvo ne vietiniai. Daug pačių Giedrininkų nedalyvavo, nes tai reikalai, tai mokylon reikėjo išvažiuoti.

Susirinkusių tarpe buvo jaučiamas jaukumas, lyg vienos šeimos narių tarpe.

Pr.

L. VYČIŲ NEW YORKO IR NEW JERSEY'S APSKRITIES KP. SUSIRINKIMO PROTOKOLAS.

L. V. N. Y. ir N. J. Valstybių Apskrities 33 suvažiavimas įvyko lapkričio 23-čią dieną, 1924 metuose, parapinėje svetainėje, Paterson, N. J.

Vietos klebonas ir didelis Vyčių rėmėjas, kun. J. Petraitis, atidarė susirinkimą malda ir nuoširdžia prakalba į susirinkusius.

Po to suvažiavimo dienotvarkė buvo paskaityta ir priimta.

Vice-pirmininkei M. Augustinaitei nepribuvus, P. Mikšis buvo paskirtas užimti laikinai jos vietą.

Toliau išrinkta mandatų komisija į kurią įėjo 3 asmenys, būtent: P. Alseika, J. Brigaitis ir J. Stasilionis.

Protokolas praeito suvažiavimo buvo paskaitytas ir priimtas.

Paskui Seimo delegatai, I. Kulikaitis ir J. Tamošaitis išdavė savo raportus iš 12 Seimo.

Mandatų komisija paskaitė mandatus ir pasirodė, kad delegatų pribuvo iš šių kuopų:

Iš 12-tos kp., New York.: M. Tamošaitė ir M. Dvareckaitė;

Svečiai — O. Tamošaitė ir O. Krauleidžiūtė;

Iš 49-tos kp., Brooklyn, N. Y.: K. Tijonaitis, O. Zankauskiūtė ir V. Kisieliūtė;

Iš 61-mos kp., Paterson, N. J.: M. Sasnauskaitė, P. Venskaitė ir J. Venskus;

Iš 90 kp., Kearney ir Harrison, N. J.: P. Stasilionis, P. Karnila ir J. Stasilionis;

Iš 110 kp., Masveth, N. Y.: O. Klasčiūtė, E. Urboniūtė, K. Brusokas ir P. Šlapikas;

Svečiai — F. Brigaitis, J. Klasius ir J. Girmis;

Iš 113 kp., Linden, N. J.: A. Lauraičiūtė, P. Mikšis, T. Krutuliuūtė ir J. Kubinskas.

Mandatų kom. raportas priimtas ir svečiams suteikiamas pilnas balsas.

Apskr. Valdybos raportas.

Pirmininko ir raštininko raportai trumpai išduoti ir priimti.

Iždininkas savo raporte pranešė, kad izde randasi 67 doleriai (be loterijos knygučių sumos); pageidavo, kad Apskr. rūpintūs padauginti savo izdą. Raportas buvo užgirtas.

Apskr. organizatorius J. Vaitkūnas neišdavė raportu, nes turėjo anksti pasišalinti iš susirinkimo.

Sporto organizatorius, B. Stulginskis, padavė savo rezignaciją ir nurodė priežastis, kad negalys veikti del tam, kad ir kad jo darbuotės pastangos namos ir neatnešė egerų vaisių.

Rezignacija priimta ir išrinkta naujas Sporto organizatorius — Pr. Šlapikas.

Kuopų raportai.

12 kp. J. Tamošaitis pranešė, kad kuopa atgijo; užsimokėjo Centre savo duokles; izde tur apie 35 dolerius ir ketina surengti vakarą su vaidinimu ir šokiais.

29 kp., P. Alseika pranešė, kad kuopa neveikia tuom kart, bet yra pasirengus priimti ateinantį Apskr. suvažiavimą: surengti koncertą ir vakaro pelną paskirti pačiam apskričiai.

49 kp. K. Tijoanitis raportavo, kad jų sporto ratelis pageidauja rungtyniauti su Maspetho rateliu; turi gražų būrelį jaunimo ir apščiai moksleivių, kurie nori ką nors naudingo veikti.

61 kp. I. Kulikaitis ir P. Venskaitė pranešė, kad pirmiaus teturėjo tik 6 narius, veik nieko neveikė. Dabar jį randasi 25 nariai; visi yra gerame ūpe ir pasirengę ką nors nuveikti artimoje ateity.

67 kp. Nuošalus delegatas pranešė, kad ši kuopa jau persimainė vardą ir atsiskyrė nuo organizacijos. (Ji da nebuvo prisidėjus, Red.). Jis kvietė Apskritį ištirti šią keblią padėtį.

90 kp. J. Vaitkūnas pranešė, kad kuopa turėjo baliu, visos skolos išmokėtos ir izde randasi 42 doleriu. J. Stasilionis taipgi prasitarė, kad kuopa ketina surengti kitą vakarėlį ir kvietė visus į šį pasilinksminimą.

110 kp. P. Šlapikas raportavo, kad kuopa turi 75 narius užsimokėjusius ir iš viso yra apie 83 nariai. Surengė du vakaru. Izde randasi 175 doleriai. Turėjo Halloween Party, įžanga buvo dykai. Kuopa rengia kitą baliu ir mėgins žaisti basket ball su Central Brooklyno kuopa.

113 kp. P. Mikšis raportavo, kad jų miestelyje isisteigė nauja kuopa. Lapkr. 15 d. 1924 buvo surengtas balius. Pelno liko apie 67.77; narių 21. Nutarta isteigti vakarinius kursus mokyti lietuviškai, bet nesuranda tinkamo mokytojaus. Nariai yra patrijotai ir energingi. Po naujų metų kuopa ketina surengti kitą vakarėlį. Kuopa pageidavo, kad kitas Apskr. suvažiavimas įvyktų Linden, N. J.

Visi raportai priimti.

Loterijos raportas. J. Tamošaitis pranešė, kad yra



JUOZAS MICKELIŪNAS ir ELENA MICKELIŪNIENĖ (BANAKAITĖ),

1924 m. rugsėjo 10 dieną sutuokti iškilmingu šliūbu šv. Jurgio bažnyčioje, Chicago, Ill.

Vytis Juozas A. Mickeliūnas yra narys L. Vyčių 16 kp., kuriai yra daug pasidarbavęs. Jis nuo pat atvykimo Amerikon tai vienoj, tai kitoj draugijoj ar organizacijų skyriuose užimdavo pirmūnines vietas veikime dėl lietuvių vystės. Laikė Lietuvos Laisvės Bonų pardavimo, J. Mickeliūnas, 1920 metais, ėjo Chicago's apskričio raštininko pareigas. Vėliau, 1921 metais, likosi išrinktas pirmininku ir vadovavo iki jo likvidavimo. Dabar yra L. Vyčių Chicago's apskričio atstovu Katalikų Federacijos Chicago's apskritį. Jis ir svetimtaučių tarpe tur pasisekimo, nes dirba Retail Markete, Swift and Co. kaip vedėjas arba manager.

El. Mickeliūnienė, neseniai atvykusi iš Lietuvos, eina S. L. R. K. Amerikoj 15 kp. raštininkės pareigas ir yra veikli narė L. Vyčių 16-je kuopoje.

Ilgiausių ir laimingiausių metų!

\$27.25 už išparduotas knygutes, o da 38 knygutės lieka pas kuopas.

Raportas priimtas su pastaba, kad raštininkas ir išdininkas gautų visas knygutes pirm loterijos pravedimo.

Sporto klausimas. Kadangi sportas mūsų Apskirty taip sunkiai gyvuoja, buvo nutarta, kad naujas sporto org., P. Šlapikas; pradžioje palaikytų sportą Maspetho ir Central Brooklyno kuoroje; kad jos savo tarpe rungtyniuotų ir miklintūs, kol atsiras kitose kuopose sporto rateliai.

Nauji įnešimai. Įnešta išrinkti komisiją ištirti Bayonne, N. J. kuopos padėtį. Komisija išrinkta iš šių asmenų: P. Mikšis ir T. Kulikaitis. Jiedu raportą išduos kitam suvažiavimui.

Toliaus Vytis Ilseika įnešė arčiau susibendrauti su kitomis New Yorko kuopomis, k: t. Amsterdamo, Rochesterio ir Niagara Falls. Sumanymas priimtas ir tas darbas pavesta Apskr. Raštininkui.

Įnešta ir nutarta, kad New Jerseys valstybių kuopos iš naujo steigtų ir stiprintų Apskr. chorą.

Įnešta ir nutarta steigti teatralį skyrių. Išrinkta komisija: J. Navikas, J. Zajankauskas, O. Zajankauskiūtė, K. Tijonaitis ir M. Dvareckiūtė. Jie išrinks to skyriaus direktorių.

Kitas suvažiavimas nutarta laikyti Newark, N. J. Vasario 23 dieną.

Suvažiavimas baigta malda.

Rašt. J. P. Tamošaitis.

L. V. CH. APSKRIČIO PUSMETINIS SUSIRINKIMAS.

Ivyko gruodžio 14 d., 1924 m., West Pullman, Ill. Susirinkimą atidarė pirmin. Al. Budris malda.

Dalyviai. Į susirinkimą atsilankė šių kuopų atstovai: 4 kp. K. Jonikaitė, U. Letinskaitė, E. Zekaitė, E. Brazaitė, S. Brazaitė, S. Šimulis, A. Benaitis, A. Jankauskas, J. Naujalis, P. Vainora ir A. Petrulis; 13 kp. (Town of Lake): V. Rūkštalis, A. Panavas ir P. Sedemka; 16 kp. (Bridgeport): P. Čizauskas, B. J. Jakaitis, B. J. Balčiūnas, J. A. Vilkišius, J. Mickeliūnas, A. Budris, P. Gritėnas, A. Kraučiuonaitė, O. Saunoraitė ir M. Zujus; 24 kp. (West Side): A. Valonis, S. Žibas, V. Andrijauskas ir Pr. F. Savickas; 35 kp. (West Pullman, Ill.): E. Norviliūtė, S. Kiupeliūtė, J. Ūseliūtė ir V. Kaliečius; 36 kp. (Brighon Park): P. Laurinkaitė, J. Saunoraitė ir A. Banys; 112 kp. (nauja kuopa) J. Martišius.

Iš 5, 8, 14 kuopų atstovų nebuvo.

Raštininkui paskaičius praeito susirinkimo protokolas priimtas be pataisymų.

Komisijų raportai. Baseball — Daržas. — Raportas liko atidėtas sekančiam susirinkimui.

J. Ramanausko Koncertas. — Komisijos nariai, P. Sedemka ir B. J. Jakaitis, raporte pagėidavo, kad Vyčių kuopos pasistengtų geriaus padirbėti, negu kad iki šiam laikui, nes nieko beveik nebuvo girdima nuo kuopų.

Valdybos rinkimai. Valdybos kiekvienas narys, išskyrus dvasios vadą kurs, einant "tradicija," renkamas iš dvasiškių tos kolonijos, kurioj laikomas susirinkimas, ir išdininką, buvo renkami iš trijų kandidatų.

Išrinkti 1925 m. valdybos nariai yra sekantieji: Dvasios vadas — kun. Paškauskas; pirm. — P. Sedemka; vice-pirm. — S. Šimulis; rašt. — P. Laurinkaitė; išd. — A. Valonis; išd.-globėjos — J. Ūseliūtė ir E. Brazaitė; koresp. — P. Gritėnas ir S. Žibas.

Pranešimai. "Vyčio" red. Matas Zujus pranešė kaslink ateinančio Vyčių Vajaus. Svarstymas liko atidėtas kitam susirinkimui.

L. V. Ch. Apskr. Choro Klausimas. Komisijos nariai Br. Jakaitis ir B. J. Balčiūnas išdavė raportą kaslink choro nusistatymo dėl jo savarankios darbuotės, taipgi Al. Budris, kaip choro atstovas, pareiškė kad choras L. V. Ch. Apskričio "globos" nereikalauja. Tą patį pakartojo ir kiti choristai. Tuomet labai daug kalbėta kaslink choro. Galų gale išnešta rezoliucija, už kurios priėmimą balsavo — 18, gi prieš rezoliuciją — 4. Kiti nuo balsavimo susilaikė. Rezoliucija:

"Lietuvos Vyčių Chicago's Apskričio susirinkimas gruodžio 14 d., 1924 m., išklausęs komisijos pranešimo, iš kurio paaiškėjo, kad Apskričio Choras nori savarankiai gyvuoti, randa reikalingu pareikšti, kad L. Vyčių Chicago's Apskritis už choro finansinius reikalus neatsako; Apskritis chorą remia moraliai, kaip ir iki šioliai."

Sekantis susirinkimas bus prie 36 kp. Sausio 11 d., 1924 m.

Susirinkimą uždarė pirm. Al. Budris malda.

L. V. Ch. Apsk. Rašt. B. J. Balčiūnas.

.....Išpūdžiai. Ateinančiais metais yra pratomas didis judėjimas Vyčiuose, nes 1925 m. valdybon įėjo asmenys veiklūs, gabūs ir visa širdžia atsidavę mūsų brangios organizacijos gerovei; organizatyvius dėsnius žinantieji ir pasirižę pildyti mūsų gilios idėjos obalsį, kuris stovi priešais mūsų akis, t. y. del Dievo ir Tėvynės.

Mums gi, Vyčiams ir Vytėms, reikia mūsų darbuotojams pagelbėti. O ką mes turim daryti? Štai: dar namie būdami privalom sumanyti naudingų įnešimų, gerai suformuluoti, sutvarkyti.

B. J. B.

CLEVELAND, OHIO. L. V. 25 kp. nauja valdyba. Gruodžio 8 d. L. Vyčių 25 kp. įvyko priešmetinis sus-mas. Narių sus-man atsilankė nepaprastai gausiai. Mat, smalsu buvo sužinoti, kas ateinančiais metais paims kp. vairą.

Raportai. Pirmiausiai buvo išduotas raportas iš buvusio vakaro — "Keistutis". Iš apyskaitos paaiškėjo, kad pelno kp. liko apie \$150.00. Kp. išreikė komisijai didelę padėką už jos pasidarbavimą.

Taip pat išduota raportas iš šeimininio vakaro, kuris buvo rengtas beisbolininkų pagerbimui. Iš komisijos pranešimo pasirodė, kad ir čia pelno kp. liko, nors šis vakaras ne del pelno buvo rengtas. Ir šiai komisijai pasakytą didelis padėkos žodis. Sekančios narės taip nuosirdžiai pasidarbavo del savo kp.: gerb. B. Buknienė, P. Staupienė, p-lės P. ir O. Urbšaitės, p-lė A. Baltrušaitė ir p-nia Vensloviene.

Kp. gerb. pirm., J. Kuzas pranešė, kad del kp. dešimt metų gyvavimo sukurtivių paminėjimo yra nužiūrėta gegužės 3 d., 1925 m.

Teatry komisija raportavo, kad gana uoliai darbuojasi. Yra apsiėmę Tautos Fondo 22 skyriui ir D. L. K. Vytauto Dr-jai išpildyti programus. Taip pat neužmiršta savo kuopos. Prieš užgavėnes mano statyti veikalą: "Sventoji Barbora."

Po visų kp. raportų sekė valdybos rinkimas 1925 m. Sekanti nariai pateko valdybon: pirm. — Pr. Bortnikas, vice-pirm. — Pr. Urbšaitis, nut. rašt. dideliu kuopos pagaidavimu pasiliko ta pati — p-lė A. Baltrušaitė. Vytė Baltrušaitė tuo būdu rastininkauja ketvirtus metus. Jos pagelb. išrinkta Vyčių veikėja — p-lė P. Urbšaitė, fin. rast. — J. Venslovas, kuris, be abejo, mokės kp. finansus kogeriausiai sutvarkyti, nes yra sumanus žmogus, jo pagelb. išrinkta — V. Janušaitis, izd. — J. Kvederas, kuris irgi turi didelį patyrimą fin. prižiūrėjime, nes pats biznierių; izdo glob.: — p-lės R. Simonaitė ir Ag. Janušaitė; tvarkdariai: — p-lė V. Simonaitė ir S. Pangonis. Taigi ateinančiais metais mūsų kp. susilauks energingos ir darbingos valdybos, nes galima sakyti, kad visas kitų metų prezidiumas susideda iš čia gimusio ir augusio jaunimo (išėmus izdininką). Valio L. Vyčių 25 kp. naujas prezidiumas! Lai Dievas visuomet būna jums pagalba!

Pabaigoj skaityta Vyčių Centro laiškas kas link Vyčių naujų narių Vajaus. Šis dalykas buvo mažai apkalbėtas, nes maža laiko teliko — buvo vėlu. Nors apie Vajų ir nedaug buvo svarstyta, bet atsirado trys geraširdžiai ir pažadėjo daugiausiai prirašiusiems naujų narių Vajaus sezone pinigines dovanas: A. Banyš — \$10.00, J. Kvedaras — \$7.00 ir J. V. Sadauskas — \$5.00. Ačiū tiems nariams, kurie atjaučia savo kp.!

Taigi, dovanos jau yra, tik reikia pasidarbuoti. Prie šio organizacijos prakilnaus darbo stokime visi, nes jau laikas atbusti ir parodyti, ką mes galime nuveikti. Nepasiduokime priešams, kurie visokiais būdais stengiasi mums pakenkti. Tuo užsiima ne vien tik laisvamaniai,

bet ir katalikai vadai, už kuriuos mes visuomet stojame, o jie mus dergia. (! Red.)

Aldonutė.

CHICAGO, ILL. L. Vyčių 4 kp. pagerbė beisbolininkus. 1924 m. gruodžio 28 d., Dievo Apvaizdos par. sve-tainėj L. Vyčių 4-ji kuopa savo beisbolo kamandai kėlė iškilmingą vakarienę ir šokius. Dalyvavo beisbolininkai ir gausus būrelis svečių — vietinių ir iš kitų kolonijų. Svečių tarpe buvo įzymesnieji visuomenės darbuotojai.

Pokylis apvainikuotas rimta programa, kurią pradėjo vesti sportininkų draugas ir inspiratorius kun. prof. B. Urba. Tačiau "užšaldyta" gerklė "privertė" pakviesti vakaro vedėju kitą asmenį. Tuomi "Nr. 2" vakaro vedėju buvo Mikas Bagdonas, L. V. Centro pirmininkas. Šis įgūdęs vedėjas visuomet pokylius padaro gyvais ir įvairiais. Taip buvo ir šį kartą.

Pirmuoju kalbėtoju pristatė adv. B. Mastauską, Fed. Sekretorių. Jis neilgoj kalboj sustatė rezoliuciją, po kuria sekantys kalbėtojai tik pasirašinėjo. Nurodęs 4 kp. beisbolininkų kai kurias ydas ir silpnumus, pabrėžęs jų geras puses, linkėjo sekamais metais laimėti visose rungtynėse ir įgyt 1925 metų čampionatą.

Toliau kalbėjo muz. A. Pocius, ragindamas sportininkus keliant kūno kultūrą neužmiršt ir dvasinės kultūros, būtent — meno. Studentas V. Mikaitis, Pr. Savickas, Centro Sekretorius, ir vietos kleb. gerb. kun. Ig. Albavičius gražių miničių ir linkėjimų pareiškė 4 kp. sportininkams.

Muzikalė programo dalis taip pat buvo įdomi. Justas Balsis dainavo solo. Tas pats ir A. Banaitis dainavo "Geležinio Vilko" maršą. Manau, ne mane vieną, bet kiekvieną šio maršo aidai ir dvasia nunešė ten, kur mūsų broliai, grūdindami pajėgas Vilniui išvaduoti, šia daina savo dvasią stiprina. Ir graži, ir ūpinga ši daina! Viktorė Valteraitė ir poni S. Lauraitienė duetu maloniai gražiai padainavo porą melodingų dainų. C. Bičiūnas, žinomas muzikantas, grojo gražių klasinių kūrinių ir parodė, kaip jis gražiai moka virkdyti smuiką. Ir kokių tonų iškėlė! Justas Kudirka, mūsų mylimas tenoras, šiųptelėjo lietuviškų dainelių. Justas "išsitriksinęs". Tikras Petrausko ipėdinis. Kai jam persiaura liaudies dainelės rėmuose, jis plečiasi, improvizuoja. Besiklausytum. Aliutė Bereckaitė, 18-tosios lakštingala, padainavo Šuberto "Serenadą" ir "False Propeth." Ji ne tik melodingu balsu pagauna klausytojų širdis, bet ypatingai tuo temperamentu, tuo atjautimu vidujinės kūrinių dvasios, kuriuo išpildo. Nusimanantieji apie talentus sako, kad A. Bereckaitė tur dvasinių pajėgų į menininkų pasaulį įeiti. Kaip ten yra su materialėm galimybėm — vienas Ponas Dievas težino. Tokie jau mūsų menininkų keliai! Visuomenė į tai užsimerkus. Kam čia jai "sirtingi" "kiti" reikalais.

Programą baigė Dievo Apvaizdos parapijos mokyklos auklėtinės Olandų Šokiu. Originalūs olandų kostiumai, estetingas šokis darė gražaus išpūdžio.

Išdalinus beisbolininkams dovanas, nukelta stalai, išerdvinta salė ir pradėta šokiai. Šiuo tarpu šokiai apsiėjo be jovalo, kurį parapijos "bosai" negailestingai naikina ir veja lauk. Tuo žvilgsniu šioj klebonijoje jau padaryta nemaža pažanga.

M.

CAMBRIDGE MASS. Susirinkimas. Gruodžio 7 d. L. V. 18-ji kuopa laikė mėnesinį susirinkimą. Atidarė pirmin. P. Rudaitis malda. Raštin. J. Vinčiūnas paskaitė pereito susirinkimo nutarimus, kurie vienbalisiai priimti.

Narių šį kartą atsilankė daug ir rimtai svarstė iškeltus klausimus.

Nutarta surengti vakarą parapijos naudai. Išduota raportas iš šokių vakaro rengto lapkričio 15 d. Šokiai, nors greitomis rengti, nusisekė. Daugiausia pasidarbavo šie nariai: M. Jankauskaitė, J. Plauskas, St. Kazlaus-

kas, S. Kadarauskas, J. Remeika, J. Kalinauskas.

Nutarta rengti Naujų Metų sutikimo balių — šokius.

I susirinkimą atsilankė gerb. kun. Dr. J. Navickas, kurs tą savaitę pas mus laikė rekolekcijas. Jisai davė garsių patarimų, kaip darbuotis, kaip patraukti daugiau narių.

Mūsų kuopa tur 45 pilnus narius. Jei kiekvienas narys pasistengtų prikalbinti po vieną kitą naują narį, tai būtų daugiau judėjimo, daugiau pinigų, tai galėtume įsisteigt namą ar svetainę, kaip kitose kolonijose Vyčiai turi.

Vytė.

SPRINGFIELD, ILL. L. V. 48-tos kp. metinis susirinkimas įvyko gruodžio 17 d., šv. Vincento parap. svetainėj. Valdybos ir įvairių komisijų raportai buvo pilnai išduoti ir priimti. Per šiuos metus surengėm 14 įvairių vakarėlių, 10 privatinių pasilinksminimų, taipgi prisidėjom ir rėmėm visų vietinių draugijų darbus. Viso meto įeigos yra virš \$1,300.00, tai reiškia, kad kuopa yra aktyvi, nors ir narių skaičiumi yra labai nusilpnėjus.

Del ateinančių metų išrinkta sekančioji valdyba: Pirm. — Jonas Adomaitis; Vice-pirm. — Viktoras Alauinis; Rašt. — Ona Gudauskaitė; izd. — Augustas Vyšniauskas; Fin. Rašt. — Kotryna Kuperienė; Maršalkos — Antanas Girdžius ir Albinas Kuperis; Korespondentė — Ona Gudauskaitė, Kotryna Kuperienė, Julė Gedminaitė ir Ona Adomaitė.

Komisija rūpintis L. V. 48-tos kp. jaunamečių skyriumi: Ona Gudauskaitė, Julė Gedminaitė ir Kotryna Kuperienė.

Fed. atstovai — Jonas Adomaitis, Antanas Kuperis ir Ona Gudauskaitė.

Jeigu visi kuopos nariai tikės, kad "nėra nieko negalima tam, kurs nori mėginti," mūsų darbui ateinančių metų užaugs dvigubai, nes kuopos stiprybė ne narių skaičiuje, bet valios stiprumė.

O. G.

ROCHESTER, N. Y. — Gruodžio 16 d. įvyko L. Vyčių 93 kuopos susirinkimas į kurį atsilankė ir mūsų gerb. klebonas kun. J. Kasakaitis. Jo dalyvavimas su patarimais, sumanymais padaro susirinkimus gyvesnius ir naudingesnius. Tarpe kitų dalykų apkalbėta ir nutarta skirti šimtą dolerių iš izdo del klebonijos, kuri jau yra pradėta statyti. Išrinkta kuopos valdyba del šių 1925 m.: pirm. — Teodoras Paluikis (tas pats), vice-pirm. — Vladas Pikūnas, fin. rašt. — Emilė Saunoriūtė, nutarimų rašt. — Teresė L. Stukaitė, izdininkas — Vincas Uzdi-la (tas pats) ir kuopos koresp. — F. Šlapelis (buvusis).

Valdyba susideda iš įžymių vietos lietuvių katalikų darbuotojų ir galima tikėtis, kad pasidarbuos del L. Vyčių 93 kuopos ir viso Rochesterio katalikų jaunimo.

Koresp.

SPRINGFIELD, ILL. — Gruodžio 17 dieną įvyko L. Vyčių 48 kp. susirinkimas, kurį atidarė pirmin. Jonas Adomaitis. Metiniam susirinkime, gruodžio 10 d., del stokos laiko neišrinkta kai kurios komisijos, tai liko padaryta ši susirinkimą. Išrinkta: nejudomo turto komisija: Ona Stanislovaitė, V. Alauinis; muzikos ir gaidų: Kotryna Kuperienė ir Ona Gudauskaitė; raktų: J. Adomaitis, O. Stanislovaitė, A. Girdžius, K. Kuperienė; žaidimų: K. Kuperienė, O. Gudauskaitė, J. Sugentaitė, J. Adomaitis, J. Tamošiūnas, J. Gedminaitė, J. Svinkūnaitė; korespondentai: K. Kuperienė, O. Gudauskaitė, J. Gedminaitė, O. Adomaitė.

Nutarta pasiųsti Kalėdoms pasveikinimą mūsų vyskupui J. M. J. J. Griffith. Pasveikinimui paruošti ir nusiję išrinkta K. Kuperienė ir Br. Jaculauskaitė.

Kaip kiekvieną metą, taip ir ši buvo nutarta rengti vaikams Kalėdų vakarą, pamarginant jį visokiais įvairumais, kaip tai, Kalėdų Dieduku, duodančiu visiems vaikams dovanų ir eglaitė. I komisiją išrinkta: K. Kuperienė, O. Gudauskaitė, J. Gedminaitė.

Sanga.

GARY, IND. Iš L. Vyčių 82 kp. padangės. — Seniau dažnai buvo rašoma organe apie vietinį jaunimą susispietusį į L. Vyčių 82-rą kuopą. Tai būdavo kai daugiau lietuvių katalikų moksleivių lankydamo Valparaiso universiteta, o tarp jų ir Garv Vyčių buvo susidarę artimi ryšiai. Už karštą prijautimą jiems valparaisiečiai moksleiviai atsimokėdavo, tarp kitų būdų, aprašymu spaudoj, ypač organe, geriečių jaunimo veikimo, tuo pačiu išjudindami prie tolesnės, smarkesnės darbuotės. Bet pačių geriečių jaunimo tarpe neišsidirbo, ar neišsiauklėjo, korespondentas-tė, judintojas, nors kuopoj yra tam tinkančių.

Vietinė Vyčių kuopa turi ir savo chorą, kurs parapijai tarnauja. Nors kuopa ir choras turi atskiras valdybas, bet dažnai savo veikimą bendrina. Prie choro gali priklausyti ir ne Vyčiai, bet Vyčiams priešingi negali būti, vienok ne Vyčių jame kaip ir nėra.

Žymioj daugumoj nariai bei narės yra čia augę jaunimas, tik vaikinių keletas ateivių priklausom.

Neturint čia liet. parapiinės mokyklos, o kai kuriems tėvams lietuviybė mažai besirūpinant, tai dalis jaunimo sunkiai lietuviškai kalba, tačiau dainavime ir giedojime gražiai išitaria lietuviškai. Dabar kun. kleb. J. S. Martis, kartu jis yra ir kuopos dvasios vadas, ir parapija rūpinasi įsteigimu parapiinės mokyklos. Tas labiau užtikrins lietuviško jaunimo būrelio bujimą šioj kolonijoj.

Čionai santykiai tarp Vyčių ir kitų žmonių yra labai geri. Visa parapija remia kiekvieną Vyčių žygį. O Vyčiai daug parapijai pasidarbuoja. Ypač dabar Vyčiai smarkiai sujudo darbuotis prie savo dar nesenai atvykusio energingo chorvedžio p. Emiliaus Šlapelio. Pas liaudį čionai, berods, niekad nebuvo priešingo nusistatymo link Vyčių. Matyt, žmonės supranta, kad išskyrus pačią bažnyčią, vienintelė organizacija palaikanti jų jaunime katalikystę ir auklėjanti lietuvištes dvasias, yra Vyčių organizacija. Tik jos auklėti nariai-ės galės užimti senesniųjų vietą dabar besirūpinančiųjų savo parapijos ir tautos reikalais, kad geriau bus perleisti savo turtą sudėtą parapijai į rankas savo vaikučių išauklėtų lietuviškoj dvasioj, negu svetimtaučiams, netekus, per ištautėjimą, savo vaikų. Būtų gražu matyt tokią dvasią kitose, kad ir "patriotingose", kolonijose.

Vyčių kuopa turi ir savo orkestrą, kuriai vadauja varg. Emilius Šlapelis. Ta orkestra netik Vyčių kp., bet ir kitų organizacijų vakarams, bazarams, pagroja. Visi ją remia delto, kad tai yra savojo jaunimo.

Prie progos pridursiu trumpą aprašymą Vyčių kp. bei choro vakaro Naujų Metų sulauktuvių. Susirinko nariai bei narės ir keletas svečių, kurių tarpe buvo L. Vyčių 112 kp. (Chicago, Ill.) narės.

Pradžioj šoko ir žaidė. Netoli vidurnakčio visi susėdo prie šeiminkinių (p-liū Vandos Kalinauskaitės, Pranės Prenkaitės ir Anelės Bieliūnaitės) gražiai paruoštų stalų, apščiai apdėtų visokiais gardesiais. Tai šeiminkinės gavo tiek ir tiek dėkojimo už jų nepaprastą darbštumą.

Baigiant valgyti pasakyta prakalbėlių. Kalbėjo kp. dvasios vadas gerb. kun. kleb. J. S. Martis, Pr. Zdan-kus, varg. Emilius Šlapelis ir savo linkėjimus išreiškė visi bei visos, kurie prie stalo sėdėjo, nei šeiminkinių nepaplenkiant. Puikius sveikinimus sudėjo gražioj turin-goj lietuvių kalboj p. Ona Sabakaitė, šv. Kazimiero Akademijos auklėtinė. Tas vienas dalykėlis tai buvo geras išreklamavimas tarp susirinkusiųjų mūsų tautos brangios švietimo įstaigos — šv. Kazimiero Akademijos. Vakar vedėju buvo kp. pirm. Ant. Pažėra. Prakalbėlių ir sveikinimų protarpus margino įvairiomis savo pastabėlėmis.

Vakarėlis buvo jaukus ir palyginamai dalyvavusieji gan tvarkiai užsilaikė.

Būtų sveika jaunimui, jų dvasiai, jei panašūs vakarėliai dažniau būtų rengiami.

Giedrininkas.

CHICAGO, ILL. Iš 16-tos kuopos veikimo. Gruodžio 11 d., šv. Jurgio parapijos Vyčių kambary, L. Vyčių 16-ta kuopa laikė priešmetinį sus-mą. Valdyba buvo išsiuntinėjusi atvirutes su užkvietimu, už tai ir jaunimo susirinko daug.

Iš pasilinksminimo vakaro, kuris įvyko Padėkos Dienoj (lapk. 27), raportą išdavė B. Balčiūnas. Vakaras pasisekė labai gerai ir pelno liko \$51.02.

Tuoju po Kalėdų, gruodžio 27 rengiamasi prie kito pasilinksminimo vakaro.

Iš 10-ties metų kuopos gyvavimo paminėjimo raportą išdavė P. Čizauskas. Jis pranešė, kad visas komisijai pavestasis darbas jau užbaigtas. Garbės nariams—kuopos organizatoriams pagaminti ir įteikti aukso žiedai išskyrus panelę E. Jovaišaitę, nes su ja nebuvo progos sueiti.

Apsvarsčius kuopos einančius reikalus buvo renkama ateinantiems metams nauja valdyba. Į valdybą išrinkta: Dvasios vadas—kun. J. Skripkus; pirmininku — panelė J. Katauskaitė; vice-pirm. — St. Šalčius; nut. rašt. — M. Stumbriūtė; finansų rašt. — R. Čerkauskaitė; išdininku — A. Astrauskaitė; izdo globėjai — S. Lapsinkaitė; korespondentai: kun. Statkus ir A. Budris; maršalka — P. Kirkickas. Del stokos laiko kitų valdybos narių rinkimas atidėta ateinančiam sus-mui.

“Vyčio” red., M. Zujus, paaiškino apie Centro Valdybos skelbiamąjį naujų narių Vajų, nes nuo naujų metų Vajus jau prasideda. Kuopos iš kalno tur tinkamai prisirengti.

Sužinojus, kad kuopos narė E. Bendikaitė serga, Sus-me sumesta keletas dolerių nupirkimui gėlių ir išrinkta keletas mergaičių ligonę aplankyti.

Svarbiausi šio sus-mo dalis buvo — rinkimas naujos valdybos. Nuo valdybos priklauso kuopos veikimas, augimas ir bujimas. Senoji valdyba pasidaravo kuopai tiek, kiek buvo galima. Iš naujosios irgi daug tikimasi, nes pas išrinktuosius yra energijos, gerų norų ir jie žino, kaip prie jaunimo prieiti ir pritraukti prie L. V. organizacijos.

Korespondentas.

WATERBURY, CONN. — Gruodžio 21 d., L. Vyčių 7-tos kuopos klūbo bute įvyko pusmetinis susirinkimas. Aptarus Vajaus klausimą ir kitus paprastus reikalus, išrinkta 1925 metams nauja valdyba: Gerb. kun. Juozas J. Valantiejus — Dvasios vadas, Jonas Kairis — pirm., Olga Gečioniūtė — pirm. pad., Adelė Žiburiūtė — prot. rašt., Raimondas Šobrinskas — kas., Ona Bendleriūtė — fin. rašt., Jonas Aleksandravičius ir Juozas Matijošaitis — kas. glob., Petras Pranulis — maršalka. Vyčių Choro Dramos skyriaus direktoriaus išrinkta: gerb. kun. A. Mockus, Adelė Liutkiūtė, Juozas Šaliūnas, Ona Andriuskevičiūtė, Baltrus Digris ir Muz. Aleksis.

Gruodžio 31 d. Naujų Metų sulauktuvių vakare mūsų Vyčiai parap. svetainėje surengė linksmą bankietą. Susėdus prie gražiai papuoštų stalų bei skanių užkandžių savo kalbose Naujų Metų linkėjimus išreiškė: Dvasios Vadą gerb. kun. Juozas Valantiejus, pirm. Jonas Kairis, gerb. kun. D-ras Bružas, gerb. kun. A. Mockus ir Muz. Aleksis. Programą sumaningai vedė Vytis A. Jokubaitis. Rengėjais šio smagaus vakarėlio buvo: M. Stikliūtė, J. Alenskas, R. Pavašariūtė, B. Gelbogis, O. Juodsnukiūtė ir Z. Zanačiūtė.

Naujus Metus pradėjus darbštesni Vyčiai-ės ruošiasi prie parengimų teatrų-koncertų. Yra labai pageidaujama, kad turintieji tam tinkamus gabumus jaunimas spiestūsi prie Choro, Dramos Skyriaus bei sporto ratelių.

Akstinas.

CHICAGO, ILL. L. Vyčių 24-ji kuopa auga stiprėja. Kurį laiką ši kuopa buvo gerokai nusilpusi. Bet dabar ji atsigauna ir numatoma jos graži ateitis.

1925 metų valdyba: dvasios vadas — kun. F. Ku-

dirka, pirmin. — A. Valonis (Centro ir Chicagos apskričio išdininkas), raštin. — V. Andrijauskas, fin. rašt. — stud. S. Žibas.

WESTVILLE, ILL. Pirm. Gr. 29 d. vietinė Vyčių kuopa laikė metinį sus-mą. Užbaigus visus senus dalykus, prasideda naujos valdybos rinkimai.

Išrinkti sekantieji: pirm. — T. Karužis, vice-pirm. — J. Markauskas, fin. rašt. — J. Marcinkus, maršalka ir atletų vedėjas — A. Aponaitis, “business manager” — T. Karužis. Išdininkas ir nut. rašt. akliamacijos būdu palikti tie patys.

Sus-me buvo ir svečių: kun. A. Karužis, klierikai Gedvila ir Azukas. Visi gražiai pakalbėjo.

Kalėdose, po sumai, visi Vyčiai ėjo pasveikinti dvasios vadą su linkėjimais ir dovana. Pastarasis visus gražiai priėmė.

Gr. 31 d. dvasios vadas kun. L. Brigmanas surengė jaunimui iškilmingą puotą. Dalyvavo daug svečių ir moksleivių. Gerb. dvasios vadui, tvarkingai vedant vakarą visi gavo progos savo mintis išreikšti. Kuopos pirm. T. Karužis energingai kalbėjo, karštai dėkodamas dvasios vadui už taip puikią puotą. Laike puotos, šeiminiųkavo Vyčiai, J. Rakauskas, J. Markauskas ir T. Karužis, šie prižiūrėjo, kad visiems būtų užtektinai, valgio ir gėrimo. Sugaudus varpams 12-tą, visi ėjome į bažnyčią, kur pasveikinom šv. Kazimiero relikviją, dar pirmu kartą įsteigtą mūsų bažnyčioje.

Taip ir užbaigėme senus metus.

Šis vakarėlis ilgiai paliks atmintinas.

Koresp.

Iš Centro Raštinės.

VYČIŲ KUOPOMS.

Kuopų valdyboms primename, kad laikas mokėt narių duokles už 1925 metus. Nepriverskite Centro sustabdyt organo tiems nariams, kurie jį nor gaut sistematingai ir visus numerius.

Vyčių 3-sis Vajus prasidėjo sausio 1 d., o baigsis vasario 28-tą d.

Kad kuopoms būtų lengviau varyt agitaciją, Centro Raštinė paruošė tam tikrą plakata, kuriam lietuvių ir anglų kalbomis trumpai išdėstyta Vyčių organizacijos vyriausi obalsiai, principai, idealai.

Vyčių kuopos, rengdamos prakalbas, paskaitas ar agitatyvinius susirinkimus turėtų šiais plakatais apsirūpinti ir juos paskleisti publikoj. Kad plakatai būtų tikslesni, Centro Raštinėi praneškite dieną, vietą, kur, kas rengiama, kas kalbės, ir tt. ir tt. Tie plakatai atsieis pigiai, nes bus imama tik už popierą.

Kai kurios kuopos Vajaus darban jau prisiruošę. Laikas įsijudint visoms kuopoms.

Visais reikalais, kaip del informacijų, agitatyvinių plakatų, aplikacijų, mokesčiams siųst lapų ir tt., kreipkitės į Centro Administraciją: 4736 So. Wood St., Chicago, Ill.

L. V. CENTRO RAŠTINĖ.

NAUJI NARIAI, PRISIRAŠĘ PRIE ORGANIZACIJOS PO 12-jo SEIMO.

(Taša Žiūr. Nr. 16(162) ir Nr. 18(164).

4 kp. Chicago, Ill.: 3(69) Uršulė Latinskaitė.

5. kp. Chicago, Ill.: 1(70) Iz. Butkevičiūtė, 2(71) Pr. A. Kišonas.

6. kp. Hartford, Conn. 1(72) Ed. Baerčius.

7. kp. Waterbury Conn.: 1(73) Vincas Girkonis, 2(74) Jonas Jokšas, 3(75) Ona Juodsnukiūtė, 4(76) Petras Pranulis, 5(77) K. Račius, 6(78) Marė Strikuliūtė, 7(79) Sofija Zanačiūtė.

12 kp. New York, N. Y.: 1(80) A. Bagdon, 2(81) Mae Lisanskis, 3(82) O. V. Makauskaitė, 4(83) Fr. A. Nagin, 5(84) J. Navikas, 6(85) J. Petkus, 7(86) Mae Paskey, 8(87) B. Sangale, 9(88) M. Tamošaitis, 10(89) J. P. Tamošaitis, 11(90) A. Varnis, 12(91) M. Vanis.

13 kp. Chicago, Ill.: 5(92) St. Bagdonas.

16 kp. Chicago, Ill.: 11(93) R. Čarkauskaitė, 12(94) Alf. B. Eisiūnas, 13(95) Ant. Mačiūnas, 14(96) Iz. Overlingas, 15(97) J. Pulokas, 16(98) Al. Riškis, 17(99) M. Sadauskaitė.

17 kp. So. Boston, Mass.: 4(100) P. Morkus, 5(101) B. Paulauskiūtė, 6(102) J. Skyrys.

48 kp. Springfield, Ill.: 1(103) J. Adomaitė, 2(104) J. Balčiūnas, 3(105) Jurgis Norbūtas, 4(106) Vl. Ragučkas, 5(107) Jonas Reklaitis, 6(108) A. Vyšniauskas.

79 kp. Detroit, Mich.: 1(109) Ant. Kratavičius, 2(110) Juozas Petrauskas, 3(111) Ona Velioniškiūtė.

80 kp. St. Louis, Mo.: 12(112) Jonas Astauskas, 13(113) Aug. Bartnikas, 14(114) Jos. Bartnykaitė, 15(115) D. Kikas, 16(116) Jonas Kikas.

82 kp. Gary, Ind.: 5(117) P. Milier.

100 kp. Amsterdam, N. Y.: 11(118) O. Biliūtė, 12(119) Jadv. Mikalaičiūtė.

103 kp. Providence, R. I. (atgaivinta kp.): 1(120) M. Čenytė, 2(121) T. Daugvickaitė, 3(122) J. Dzekevičiūtė, 4(123) Jeva Džikevičiūtė, 5(124) J. Gecevičius, 6(125) Ona Lukoševičiūtė, 7(126) O. Reiziūtė, 8(127) M. Šaulytė, 9(128) M. Sopkaitė, 10(129) J. Storiūtė, 11(130) M. Švedas, 12(131) O. Zlotniūtė.

104 kp. Mahanoy City, Pa.: 1(132) V. Juodeška, 2(133) K. Žalnieraitis.

110 kp. Maspeth, N. Y.: 1(134) B. Girdauskis, 2(135) J. Klashus, 3(136) O. Klashus, 4(137) K. Lizūnas, 5(138) Elžb. Urbonaitė, 6(139) J. Urbonas, 7(140) Ed. Zigmondas.

111 kp. Youngstown, Ohio: 3(141) Ant. Santokas, 4(142) Al. Skatikas.

112 kp. Chicago, Ill. (nauja): 1(143) Ona Bakaitis, 2(144) Em. Deksnitė, 3(145) J. Deksnitė, 4(146) R. Jurkus, 5(147) Br. S. Krivickas, 6(148) J. Martišius, 7(149) J. P. Pentis, 8(150) kun. K. Reklaitis, 9(151) A. Sakalauskiūtė, 10(152) V. Strakalaitis.

113 kp. Linden, N. J.: 12(153) Sal. Diamond, 13(154) S. Adomaičiūtė, 14(155) J. Klubinskas, 15(156) O. Krutulis, 16(157) Ant. Krutulis, 17(158) V. Kasnauskas, 18(159) S. Kasnauskas, 19(160) Ter. Savickiūtė, 20(161) St. Tumas.

(Bus daugiau).

L. Vyčių Centro Raštinė.

REDAKCIJOS ATSAKAI.

P. E—nui. "Gamtos sfinksas," "Trys sesutės," "Meilė," "Žiemos aidučiai" ir "Oro bangos"; K. Dembskiui: "Išvidinės žmogaus kūno žymės — veidrodis jo sielos," "Ar visad aš toks būsiu," "Baudžiava," "Gyvenimo eiga," — gavom. Kas tiks — panaudosim.

ATITAIŠYMAS.

1924 m. "Vyčio" Nr. 14(160) išspausdinta eilės "Ant marių kranto," "Ankstų skaidrų ryžūnėlį," po kuriomis padėta Pr. Genio parašai, o turi būti P. Gintalo.

Tai įvyko per redakcijos apsirikimą.

GAILA.

— Pirmais metais po vestuvių taip mylėjau savo žmoną, kad vos nepasmaugiau jos savo meilavimais.

— O dabar?

— Dabar gailiuos nepasmaugęs!

KURIS LAIKRAŠTIS PASIRINKTI 1925 MET.?

KAS NORI RASTI rimto turinio straipsnių apie Lietuvos politiką, ekonomiką, kultūros ir visuomenės gyvenimą, įvairiausių žinių, rimtų objektingų atsiliepimų ir straipsnių apie meno pasaulį,

KAM SVARBU — o juk visiems svarbu — žinoti visi privalomieji Vyriausybės įsakymai, visų draugijų, mokyklų, teatrų ir kitų įstaigų pranešimai, taip pat įdomios visos Lietuvos teismų bylos ir žinios iš Lietuvos gyvenimo,

KAS MAŽOKA TURI LITŲ ir neišteta kitų dienraščių užsisakyti, o nori turėti nepartinį valstybės ir tautinės minties rimčiausią ir pigiausią dienraštį —

TAS, BE ABEJO, PASIRINKS TIK

“LIETUVA”

IR ŠTAI DEL KO: "Lietuvoje" rašo įžymiausi Lietuvos darbuotojai, politikai, ekonomistai, visuomenininkai, mokslo vyrai, literatai, menininkai ir kiti. Jų vardas visai Lietuvai yra žinomas ir todėl žymėti pavardžių eilėn nėra reikalo.

UŽSAKYMUS ir skelbimus su pinigais siųskite šiuo adresu: Kaunas, Kanto g-vė 14 "Lietuvos" Administracijai.

Dabar jau netoki laikai, kad galėtume apsieiti be laikraščio. Kas laikraščius neskaito—visur pralošia.

Darbo žmogau, tu trokšti šviesesnės ateities ir sunkiai kovoji su vargu. Tau geriau seksis, daugiau visko išmanysi skaitydamas laikraštį

“DARBININKA”

“DARBININKAS” teikia žinių apie Lietuvos gyvenimą, ypačiai apie darbininkų vargus ir pasisekimus.

“DARBININKAS” tai tikras Lietuvos darbininkų vadovas, jų sunkioj kovoj su besočio kapitalo galybe ir su visokia priespauda. Nurodo darbininkams, kokias jie turi savo tėvynėje teises ir kaip jie gali nuo išnaudotojų saugalės apsidrausti.

“DARBININKAS” plačiai rašo apie Seimo leidžiamuosius įstatymus, vyriausybės ir savivaldybių darbus.

“DARBININKAS” duoda gražių pasiskaitymų tinkančių ir seniems ir jauniems. Skubėkite užsisakyti 1925 metams.

“DARBININKAS” kaina metams 8 litai, pusei metų 4 litai, Amerikoje ir Anglijoje dvigubai.

“DARBININKO” Redakcijos ir Administracijos adresas: Kaunas, Ožėskienės g-vė 12 Nr.

Telephone Yards 1546

Res. 11061 S. Irving Ave.
Tel Beverly 2300

W. J. Stankunas

Photographer.

Paveikslus ima dienomis ir vakarais. Imti prie nakties šviesos išeina toki pat geri, kaip ir prie dienos šviesos. Prityrę fotografistai darbą atlieka kogeriausia.

3315 So. Halsted St.,

opposite 33rd Pl. CHICAGO, ILL.